

Ở RỂ PHẬT MÔN

Contents

Ở RỂ PHẬT MÔN	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	42
7. Chương 7	49
8. Chương 8	56
9. Chương 9	64
10. Chương 10	71

Ở RỂ PHẬT MÔN

Giới thiệu

Convert: meoconlunar (Tàng Thư Viện) Edit: Thính Vũ Lâu Thân là nữ đệ tử duy nhất của Thiếu Lân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-re-phat-mon>

1. Chương 1

Ngay khi tia nắng đầu tiên của mặt trời chiếu xuống chân núi, Giang Hồ khách điểm đã mở cửa đón khách.

Mỗi lúc sau đó, Ngô Nại luôn luôn ngồi ở cái bàn cạnh cửa sổ, uống chén nước sôi đầu tiên trong ngày. Hắn cũng không phải chỉ uống nước trắng mà còn bình phẩm, theo lời hắn nói chính là: “Trà là trà, trà không phải trà, nước là nước, nước không phải nước, là trà cũng là nước, là nước cũng là trà, uống nước chẳng khác nào uống trà”.

Tiểu nhị Giáp trong Giang Hồ khách điểm nghe cái thuyết pháp này từng lập tức tỏ vẻ khinh thường: “Ông chủ toàn nói mấy lời vô nghĩa”.

Ngô Nại lúc ấy hướng hẳn ôn hòa cười, khẩu khí không giận cảm khái nói: “Không có biện pháp, ở trong miếu lâu như vậy, lời của mấy lão hòa thượng nghe nhiều quá, cho nên người cũng nhiễm cái tính rầy rà.”

Đáp án này làm cho điểm tiểu nhị Bính và Đinh khoe miệng run rẩy cả nửa ngày, bởi vì bọn họ cũng đồng dạng xuất thân từ Thiếu Lâm, nhưng đều gọi Ngô Nại là ông chủ mà không theo thứ tự trong môn phái xưng hô, vì sẽ làm cho bọn họ vô cùng xấu hổ. Ông chủ tuy rằng tuổi trẻ, lại là đệ tử cuối cùng của trưởng môn đời trước, là sư đệ nhỏ nhất của trưởng môn hiện tại, là sư đệ của sư phụ của sư phụ của sư phụ bọn hắn... Bối phận cao cũng không sao, vấn đề là, võ công ông chủ cũng giống như bối phận, ép cho bọn họ không ngóc đầu lên được.

Chim khách trên cây kêu một tiếng “Kỉ tra” tung cánh bay lên, Ngô Nại nhìn nó hóa thành một điểm đen biến mất trên trời, chậm rãi uống chén nước trong tay. Một hồi âm thanh ti trúc dễ nghe xa xa truyền đến, ánh mắt hắn rơi xuống phía cuối con đường trước điểm.

Rốt cục, âm thanh ti trúc càng lúc càng gần, đỉnh đầu bốn người nâng nhuyển kiệu hiện ra trong mắt. Đó là nhuyển kiệu làm từ ngọn trúc, bốn phía được che đi bằng một tầng lụa mỏng, trong kiệu mơ hồ thấy bóng người. Mà nâng kiệu lại là bốn cô gái xinh đẹp, bước đi nhẹ nhàng như tiên tử lãng ba.

Ngô Nại ánh mắt híp lại, “Tiểu Giáp, Tiểu Đinh đi ra tiếp khách.”

Lời còn chưa dứt, hai cái thân ảnh liền từ trong điểm bay ra, đứng ở trước hai bên cửa đợi khách nhân đại giá quang lâm.

Tiểu Đinh lại nhỏ giọng khẩn cầu, “Ông chủ, người có thể đừng nói chuyện như tú bà ở thanh lâu được không?”

Mà Ngô Nại trả lời cũng trước sau như một, “Tiểu Đinh, người thân là Thiếu Lâm ký danh đệ tử thế lại đi dạo thanh lâu, ta sẽ thay sư phụ người hảo hảo quản giáo người.”

“Sư thúc tổ, ta đã nói rồi, ta không có.” Tiểu Đinh lại phát điên.

“Ta cũng nói, ta sẽ không nói cho sư phụ người.”

“Ta không có.”

Ngô Nại chuyên tâm uống nước. Tiểu Đinh ở bên chịu thua.

Lúc này, nhuyển kiệu đã đi tới bên cạnh, Tiểu Giáp cười khom người, “Khách quan là muốn ở trọ hay là dùng bữa? Tiểu điểm nhất định khiến người vừa lòng.”

“Phải không?”

Vừa nghe thanh âm đó mọi người không khỏi ngẩn ra, đó là loại âm sắc không thể dùng ngôn ngữ hình dung, phẳng phất như gió lướt trên núi, xuôi qua khe đá, làm cho người nghe cả cơ thể lẫn tinh thần đều thoải mái. Chỉ thấy một bàn tay như ngọc lộ ra dưới lụa.

Ngay lúc nhìn thấy bàn tay, Ngô Nại ánh mắt liền nóng lên, có được một bàn tay như vậy người này tuyệt đối là một mỹ nhân!

Người bên trong kiệu bước xuống, bọn họ tất cả đều ngưng thở, đẹp đến mức này làm cho thế gian vạn vật đều phải thất sắc, vượt qua tưởng tượng, thực là diễm đảo chóng sinh, khiến người ta lâm vào trạng thái diễm cuồng.

Ngô Nại nhìn đại đi, dùng một loại thanh âm mơ hồ nói: “Tiểu Đinh, quy định cũ.”

“Ông chủ...” Tiểu Đinh sùng bái liếc hẳn một cái. Lúc này mà trong đầu ông chủ còn có thể nhớ thương tiền, thật sự là quá giỏi.

“Quy định cũ gì?” Mỹ nhân mỉm cười, tựa như trăm hoa đua nở.

Tiểu Giáp, Tiểu Đinh không kịp mở miệng liền bị người ta hai hai cước đá vào trong góc.

Đem đám tạp vụ dọn dẹp xong, Ngô Nại đồng dạng mỉm cười, tuy rằng ánh mắt biểu lộ nhiệt tình quá mức rõ ràng, nhưng khẩu khí thì vẫn bình thường như không, “Đem đến cho khách nhân cảm giác như ở nhà là tôn chỉ của bốn điểm, Tư Mã giáo chủ đại giá quang lâm, tự nhiên càng phải cẩn thận chiêu đãi.”

“Điểm chủ khách khí.”

“Hòa khí phát tài, Tư Mã giáo chủ mời vào.”

Tư Mã Vân Thiên ngẩng đầu nhìn lên, sau đó ngồi xuống bàn của hắn. “Cả đoạn đường đi thật khát nước, điểm chủ hẳn không ngại mời ta một chén trà chứ?”

“Không ngại, không ngại.” Ngô Nại vừa nói vừa cười lấy ấm trà tử sa trên bàn rót một chén nước suối.

Tư Mã Vân Thiên nhận lấy khăn lụa từ thị nữ, cẩn thận lau quá miệng chén, rồi mới cầm lấy cái chén cẩn thận uống. Ngô Nại về mặt thần nhiên nhìn động tác của hắn.

“Là không có thói quen cùng người khác dùng chung.” Tư Mã Vân Thiên giải thích.

“Không sao, ” Ngô Nại tỏ vẻ hiểu, “Nếu không phải nhìn đạo chủ xinh đẹp cỡ này, ta cũng không muốn đem cái chén này ra.”

Tư Mã Vân Thiên bất giác mỉm cười, “Điểm chủ thật sự là người vui tính.”

“Rất nhiều người đã nói như vậy.”

“Vân Thiên may mắn được đến nơi đây, thật sự là người có phúc.”

“Quả thật.”

“Nghe nói nơi này là một hắc điểm?” Hắn nói không chút để ý.

“Nếu không hắc, ta làm gì đi mở.” Ngô Nại đáp đúng lý hợp tình.

Một thân quần áo dài vải bố, ông chủ khách điểm phảng phất nhuốm một làn khói bụi, lạnh nhạt đứng đón gió bên cửa sổ, giống như hai chữ chói mắt bên trên – “Giang Hồ” làm cho người ta cảm khái vạn phần.

“Giáo chủ mời vào bên trong.” Ngô Nại làm ra động tác mời vào, về mặt mỉm cười nhìn hắn.

Tư Mã Vân Thiên tự đưa tay châm chén nước, mỉm cười, “Trà ngon!”

Ngô Nại bội phục, “Nước suối trong núi uống ra hương vị trà, Tư Mã giáo chủ quả nhiên là có vài phần tuệ căn.”

“Điểm chủ quá khen.”

Sau đó, hắn dưới cái nhìn chăm chú của Ngô Nại, một chén tiếp một chén thần nhiên uống hết nước suối trong ấm tử sa.

“Đa tạ điểm chủ ban thưởng trà, hy vọng ngày kế tiếp ta ở quý điểm sẽ thoải mái.”

“Nhất định, nhất định.” Ngô Nại cười hưởng ứng, nhìn theo hắn đi vào điểm môn.

Có “Võ lâm đệ nhất mỹ nam tử” danh xưng Viêm giáo giáo chủ Tư Mã Vân Thiên vào ở Giang Hồ khách điểm, hôm nay quả nhiên là ngày tốt.

Ngô Nại ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong mắt hiện lên một chút ý cười. Thiếu thất sơn thiên phải đổi sao? Nhưng, vì sao hắn lại rất chờ mong?

Cuộc sống thanh bình, quả thực dễ dàng làm cho người ta e sợ thiên hạ không loạn. Giữa trưa, một chú tiểu xuống núi đi tới Giang Hồ khách điểm.

Lúc ấy, Ngô Nại đang ngồi trong quây ngắm vị Tư Mã “mỹ nhân” kia, bộ dáng háo sắc không chút dằn lòng. Điểm tiểu nhị Giáp Ất Bính Đinh Mậu đối với việc này, coi như bị mù. Ngô Nại vợ vệt của cải đã đành, nhưng hắn lại có một tật xấu chính là – háo sắc, vừa nhìn thấy mỹ nam thì phát tác. Đam mê này cùng với lòng tham của hắn ở trên giang hồ nổi tiếng như nhau, trường môn nhân các phái luôn đặc biệt dạn dò các nam đệ tử có bộ dáng tuấn tú rằng, nhất định phải cẩn thận Ngô Nại và Giang Hồ Khách Điểm.

May mà Ngô Nại tuy rằng hảo nam sắc, nhưng không biết sao, từ khi hấn xuất sư vẫn ở dưới chân núi, trước sau cứ quanh quẩn ở đây. Bởi việc Ngô Nại làm cho nên đệ tử Thiếu Lâm tự mấy năm gần đây rất ít xuất hiện trên giang hồ, nhưng mọi người đều đồng loạt cho rằng đây đại khái chính là tinh thần hi sinh cao cả của người xuất gia, tất cả đều đối với Thiếu Lâm tự tỏ vẻ kính ngưỡng cùng sự đồng tình sâu sắc.

Đúng vậy, đồng tình.

Nghe nói, đệ tử trẻ tuổi anh tuấn trong Thiếu Lâm tự, vô luận xuất gia hay chưa đều đã từng lọt vào sự quấy rối cùng nhúng chàm của Ngô Nại. Lời đồn này có bao nhiêu phần thật giả tạm thời không nói, mà cái kẻ để lộ ra tin tức này cũng khá đáng tin – Ngô Nại hảo nam sắc.

Nhưng chỉ có người trong Giang Hồ khách điểm rõ ràng, Ngô Nại còn có một quy định, phàm là nam nhân bề ngoài không tề vào ở, thu phí tiêu chuẩn ít nhất lên giá gấp đôi, càng anh tuấn suất khí, chém càng nặng. Đối với việc này bản thân hấn giải thích rằng, hấn hận bộ dạng anh tuấn của nam nhân!

Hiển nhiên, lời giải thích này cùng những lời đồn về hấn trên giang hồ là hoàn toàn trái ngược, cho nên chỉ có người trong điểm mới tin.

“Sư tổ.” Chú tiểu bộ dáng thanh tú chấp tay hành lễ.

“Tiểu Quảng Thành, đến đây, cho sư tổ ta sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi.” Nghĩ đến chính mình năm đó nhất thời tâm huyết dâng trào mà thu nhận tiểu đồ tôn, Ngô Nại không khỏi mặt mày hớn hởi.

Người trong Giang Hồ khách điểm nhìn thấy nhưng không trách, coi như không thấy. Tư Mã Văn Thiên không chút để ý hướng bên này nhìn thoáng qua, lại dường như không có việc gì mà dời tầm mắt, tiếp tục ăn cơm, uống rượu.

Đối với việc sư tổ đùa giỡn, mãi cũng thành thói quen Quảng Thành thông dong mà chống đỡ, nói thẳng ra mục đích đến đây, “Ngài nên trở về tự nghe kinh.”

“Các sư huynh cũng không phiền sao?” Ngô Nại tự nói dường như suy nghĩ.

“Sư tổ.” Quảng Thành bình tĩnh gọi.

“Được, được, một lúc nữa ta sẽ lên núi.”

“Vậy đệ tử cáo lui.”

“Chờ một chút.”

Bị Ngô Nại gọi giật lại Quảng Thành cũng rất nhanh mà chạy ra. Nhưng đáng tiếc hấn vẫn như cũ không qua mặt được sư tổ của mình, bị người ta sờ soạng khuôn mặt hai cái.

“Tiểu Quảng Thành nhớ rõ phải nghĩ tới sư tổ ta ngày ba lần nha.” Cuối cùng, Ngô Nại hướng bóng đồ tôn đang rời đi nói một câu.

Sau khi giỡn cho đỡ nhàm chán, hấn tâm tình rất tốt mở sổ sách ra xem, không hề tỏ vẻ hảo sắc với Tư Mã Văn Thiên.

Lật qua vài trang, hấn đóng sổ lại, hướng về phía Tiểu Bính đứng gần đó gọi: “Để ý điểm cho tốt, bản trưởng quầy phải về núi nghe giảng kinh, có chuyện gì ta lột da các ngươi.” Câu cuối cùng hấn dùng ngữ khí hung tợn cảnh cáo.

“Ông chủ đi thông thả.”

Mấy người trăm miệng một lời, trong thanh âm đều để lộ ra ý vui mừng. Ngô Nại cũng không so đo, nhưng lúc đi qua bên người Tiểu Đình nhân dịp hấn không để ý mà sờ soạng trên mặt hấn một phen, rồi dương dương tự đắc đi ra khỏi khách điểm.

Ánh mặt trời giữa trưa rơi xuống tà áo màu xám, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy phong lưu phóng khoáng. Tư Mã Văn Thiên mắt hơi hơi mê man, vuốt ve chén trà trong tay. Ngô Nại người này bộ dáng cũng tính là mi thanh mục tú, mỗi khi hấn làm chuyện xấu cười đùa, thực sự có vài phần đáng yêu. Nghĩ đến đây, hấn hơi hơi nhú mi. “Đáng yêu” cái từ này dường như không thích hợp để hình dung người có tiếng xấu như Ngô đại chưởng quỹ.

Ngô Nại đã thành tài xuất sư mà còn cần phải hồi sơn nghe kinh? Điều này làm cho Tư Mã Vân Thiên không khỏi có vài phần tò mò, mắt cụp xuống, khóe môi hơi cong lên. Buổi chiều chính thức lên núi bái phỏng là tốt nhất.

Viêm Giáo giáo chủ đưa ra bái thiếp, Trưởng môn Thiếu Lâm tự, phương trượng Viên Tuệ đại sư đích thân ra đón.

Mười mấy năm trước giáo chủ đời trước của Viêm Giáo cùng phương trượng đời trước của Thiếu Lâm tự hai bên như nước với lửa, hôm nay, vị tân giáo chủ danh tiếng lẫy lừng võ lâm rốt cuộc cũng tìm tới cửa. Chỉ thấy một đám tăng lữ áo vàng, đứng giữa có một đệ tử tục gia.

Thân là đệ tử cuối cùng của trưởng môn đời trước, kiêm sư đệ của trưởng môn hiện tại, Ngô Nại xuất hiện vốn là lẽ dĩ nhiên.

“Tư Mã giáo chủ đến không biết có gì chỉ bảo?”

“Phương trượng biết rõ còn cố hỏi, tự nhiên là vì ân oán đời trước của quý phái cùng giáo ta mà đến.”

“Cái gọi là việc đã trôi qua, thí chủ chấp nhất làm gì?”

“Nguyên nhân vì việc đã trôi qua, chúng ta thân làm văn bối cần phải để người trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy được an ủi. Lúc trước giáo chủ bỏ mệnh dưới tay trưởng môn đời trước của quý phái, chỉ có thể nói chúng ta học nghệ không tinh, hôm nay đến chơi tất nhiên muốn đòi lại mặt mũi cho bốn giáo.”

“Người xuất gia tập võ là vì cường thân kiện thể, không phải dùng để chém chém giết giết, cho nên thỉnh cầu thí chủ thứ cho lão nạp không thể đáp ứng.”

Ngô Nại nghiêng đầu che miệng. Lời này hẳn từ nhỏ đã nghe suốt, thật sự nghe nhiều nên thuộc luôn.

“Nếu không để chém chém giết giết, năm đó vì sao lại giết lão giáo chủ của ta?”

“Tình thế bất buộc, bất đắc dĩ phải vậy.”

“Vậy hôm nay, Tư Mã Vân Thiên liền muốn buộc ngươi phải chịu.” Hắn ngạo nghễ đứng đó, mắt lộ ra hàn khí sắc bén, lời còn chưa dứt, một cỗ sát ý đã nghênh diện bức đến.

Viên Tuệ đại sư chấp tay đối phó với địch, thân hình văn phong chưa động, chỉ có y bào không gió tự bay.

Vị Tư Mã giáo chủ này tuy tuổi còn trẻ, công lực nhưng là không thể khinh thường. Ngô Nại mang theo hứng thú ngồi yên xem cuộc chiến. Cao thủ so chiêu hướng đến hung hiểm vạn phần, hơi có sai lầm là bỏ mạng.

Ngô Nại trong mắt thần sắc dần dần ngưng trọng, hay là giang hồ đồn đãi là thật, Tư Mã Vân Thiên này đã luyện thành võ học tối cao của Viêm giáo “Vân Long tà công”?

“Trưởng môn phương trượng...” Vài tiếng kinh hô nổi lên.

Bóng xám chợt lóe, Ngô Nại trực tiếp tiến đến xen vào trận đấu của hai người, tình thế tựa như chỉ mảnh treo chuông một kích trí mạng ấy được hóa giải, đồng thời chưởng lực bắn ra đem Tư Mã Vân Thiên đánh bay ra ngoài.

Đột nhiên một trận cười quái dị truyền đến, một bóng người nhanh như chớp tung người lên, trong không trung bắt lấy Tư Mã Vân Thiên bị trọng thương: “Mỹ nhân, cuối cùng cũng để ta tóm được cơ hội.”

Chưởng lực tung ra Ngô Nại liền hối hận, nhưng đã quá muộn, chỉ có thể trở mắt nhìn Tư Mã Vân Thiên bị chính mình đánh bay, tiếp theo bị người ta bắt.

“Sư huynh...” Hắn quay đầu xem trưởng môn sư huynh.

“Mau đi xem Tư Mã giáo chủ...” Lời còn chưa dứt, Viên Tuệ đại sư phun ra một ngụm máu tươi, “Người kia nói rõ nội tình, chỉ mong sẽ không tạo thành chuyện hối hận”.

Cùng lúc đó, mấy cái thân ảnh màu vàng trước sau phóng ra đuổi theo.

Ngô Nại tay nhanh như chớp điểm mấy đại huyết của sư huynh, tránh để thương thế của hần chuyển biến xấu đi, lưu lại một câu “Chăm sóc trường môn” tiếp theo liền phi thân rời đi.

|||

Âm Trảo Quỷ Tác, là đại dâm ma mấy năm gần đây chuyên đi gây hại vô lâm. Vô luận nam nữ, chẳng phân biệt già trẻ, chỉ cần bị hần coi trọng, đều bị làm nhục đến chết, bắt đắc dĩ giang hồ các phái liên kết tìm cách truy bắt hần, nhưng vẫn chưa thể tóm được. Ngô Nại mới vừa rời ra chưởng liền phát hiện, Tư Mã Vân Thiên chiêu thức mặc dù hung mãnh, nhưng nội kinh ẩn mà không phát, ngược lại là chính mình đột nhiên nhúng tay đánh hần một cái khiến hần trở tay không kịp. Lại nghe lời của sư huynh, rất nhanh trong lòng hần đưa ra kết luận, đây là một cái bẫy, một cái bẫy vì bắt Âm Trảo Quỷ Tác mà bày ra.

Hần một bên theo dấu truy tìm, một bên trong lòng âm thầm oán sư huynh không nên gạt mình, nếu không mình cũng sẽ không trở thành người xấu.

Trong lúc đó, Tư Mã Vân Thiên bị người khiêng trên vai ở trong núi rừng chạy gấp, chỉ cảm thấy tiếng gió theo bên tai gào thét mà qua, không biết chính mình đã bị mang đi nơi nào. Phi nước đại một hồi lâu, sắc trời dần tối, Âm Trảo Quỷ Tác tìm một sơn động bí ẩn chui đi vào.

Trong động rất sâu, dưới động có trái cỏ khô, tựa hồ từng có người đã ở đây nghỉ ngơi. Tư Mã Vân Thiên trực tiếp bị ném lên trên đám cỏ khô, vừa thấy mặt Âm Trảo Quỷ Tác hần lập tức thầm nghĩ không ổn!

“Mỹ nhân, lão phu chờ lâu khổ như vậy cuối cùng cũng đợi được cơ hội, hôm nay nhất định phải ném thử thiên hạ đệ nhất mỹ nam có tư vị ra sao.”

Tư Mã Vân Thiên trong lòng phát lạnh, còn chưa kịp có chút suy nghĩ gì đã bị người ta nắm cằm, âm thanh xương cốt vỡ vụn rõ ràng lọt vào tai, tứ chi lập tức bị người dùng sức bẻ gãy, tâm thần đau đớn làm cho cả người hần run lên nhè nhẹ.

Hoàn toàn không để ý tới sự thống khổ của hần, Âm Trảo Quỷ Tác dùng sức vài cái xé rách quần áo trên người hần, thân hình thon dài trắng nõn của Tư Mã Vân Thiên lồ lộ hiện ra trước mặt.

“Quả nhiên là mặt hàng cực phẩm, không uống phí ta chờ đợi lâu như vậy.” Âm Trảo Quỷ Tác ánh mắt dâm dục cuồng điên, nuốt nước miếng liên tục, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ, nắp bình mở ra, đổ vào trong miệng Tư Mã Vân Thiên.

Thuốc vừa vào miệng, Tư Mã Vân Thiên liền biết đây là xuân dược lợi hại nhất, trong lòng hiểu rõ nên càng tuyệt vọng. Lúc này hần căn bản vô lực phản kháng, ngay cả muốn chết cũng không được. Thứ này được tính cực mạnh, thuốc vào bụng liền làm cả người hần khô nóng, vật trong khó nhanh chóng cứng rắn lên. Âm Trảo Quỷ Tác lại lấy ra một cái lọ nhỏ, đặt thứ thuốc mỡ ở trước người hần rồi ngồi xuống, tách hai chân hần ra, định bôi vào phía sau hần.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cổ kinh phong từ sau đánh úp lại, dù là Âm Trảo Quỷ Tác né tránh đúng lúc cũng tửa ra một thân mồ hôi lạnh.

Ngô Nại dựa vào trực giác một đường đuổi theo, trên nhánh cây ở ngoài động nhìn thấy bóng Tư Mã Vân Thiên liền theo tiến vào, vừa thấy tình thế gấp gáp, đành phải thuận thế xuất một cước nặng như đá. Chính là, khi hần đến gần thấy rõ ràng tình hình của Tư Mã Vân Thiên, cơ hồ thất thanh kêu lên vì sợ hãi, vội quay đầu không dám lại nhìn.

“Tiểu tử, dám phá hỏng chuyện tốt của lão phu.” Âm Trảo Quỷ Tác mắt thấy người tới chính là một tên thiếu niên mặt búng ra sữa, liền có ý khinh địch.

Cổ nén đau nhức cùng sự tra tấn của xuân dược, Tư Mã Vân Thiên mắt đỏ trừng lên nhìn tên đầu sỏ đã hại hần đến nông nỗi này kia, trong lòng thề, nhất định phải giết hần. Ngô Nại trong lòng lúc này cũng là đang đấu tranh, nhưng mà, việc cấp bách là trước tiên giải quyết dâm ma trước mắt này. Không nói hai lời liền ra tay nhanh như chớp, điều này làm cho Âm Trảo Quỷ Tác lắp bắp kinh hãi.

Hần nghĩ đệ tử danh môn chính phái trong trường hợp này thường sẽ đứng mà giảng vài câu, vậy mà bộ dáng tên thiếu niên trước mặt tựa hồ hoàn toàn không thèm.

“Thiếu Lâm Bàn Nhược chương!” Âm Trảo Quỷ Tác phi thường giật mình. Lộ chương pháp này chính là Vô Tướng Thần Công của chính tông phật môn, người bình thường không có mấy chục năm công lực đừng mơ mà tập luyện được.

Nghe nói mấy chục năm gần đây, Thiếu Lâm có rất ít người có thể học được chương pháp này, không ngờ hôm nay một tên thiếu niên nhỏ bé lại xuất ra bộ phật môn võ học tối cao này. Âm Trảo Quỷ Tác chưa kịp biến chiêu, Ngô Nại chiêu thức đã đổi, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng như nước rơi trên hoa, hấn nửa người liền mê man.

Ngô Nại trên tay chiêu thức chưa ngừng, hai tay đánh xuống, chỉ nghe một trận kêu thảm thiết, Âm Trảo Quỷ Tác đã xụi lơ, toàn thân cuộn mình thành một đồng, đứt quãng phun ra bốn chữ, “Phân... Cân... Sai... Cốt...”

Thu thập xong hấn, Ngô Nại kiên trì đối mặt Tư Mã Vân Thiên nhìn chăm chăm, ánh mắt không dám loạn mà ngắm hấn, rất nhanh cởi áo ngoài của mình ném lên trên người hấn, che lấp đi thân thể trần trụi của hấn. Nhìn trên dưới người hấn, trước tiên phải giúp hấn giải huyết.

Âm Trảo Quỷ Tác té trên mặt đất run rẩy kêu thảm, nụ cười giả tạo nói: “Người giải không được... Của ta độc...môn... Điểm huyết...”

Ngô Nại quay đầu lạnh lùng nhìn hấn một cái, rồi quay lại tay nâng lên hạ xuống, vài cái điểm nhẹ liền giải huyết đạo cho Tư Mã Vân Thiên. Âm Trảo Quỷ Tác khó tin nhìn hấn.

Ngô Nại nhìn tứ chi Tư Mã Vân Thiên bị thương nặng cực kỳ áy náy. “Thực xin lỗi, ta chỉ là rất lo lắng cho trưởng môn sư huynh, không ngờ rằng đó là một cái bẫy.”

“Người trước tiên đi ra ngoài.”

“Tư Mã giáo chủ...”

Tư Mã Vân Thiên ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm Âm Trảo Quỷ Tác, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Ta có lời sẽ nói với hấn.”

Ngô Nại cúi đầu, “Ta ở ngay ngoài động.” rồi xoay người ra ngoài.

Hấn không dám quay đầu, sợ nhìn thấy ánh mắt vừa lạnh buốt tận xương vừa giận dữ như lửa cuồng bạo của Tư Mã Vân Thiên, phản ức như vậy dường như là rất bình thường của nam nhân chịu phải khuất nhục, hấn có thể hiểu được hấn ta đối với mình rất hận. Chỉ là, hấn quả thật là vô tâm mà.

Đứng ngoài động, ngẩng đầu nhìn bóng đêm dần xuống, Ngô Nại không khỏi thì thào tự hỏi: “Ta nên làm cái gì bây giờ?”

Qua hồi lâu, trong động truyền âm thanh có chút suy yếu của Tư Mã Vân Thiên: “Ngô Nại, người vào đi.”

Hấn xoay người vào động, không thấy Âm Trảo Quỷ Tác, lại thấy một đám máu thịt cùng một đồng xương người vẫn dính vết máu tươi, nhất thời da đầu run lên, một cổ lạnh ý theo bàn chân lan lên.

“Ta cần tìm nước.”

Tư Mã Vân Thiên thanh âm gọi tâm thần hấn quay lại, Ngô Nại chân tay luống cuống nhìn người chỉ khoác một tấm áo ngoài, thanh âm có chút hàm ý nói: “Trước tiên để ta giúp người mặc xong quần áo.”

“Ừ.” Tư Mã Vân Thiên mở mắt không nhìn hấn.

Ngón tay hơi lạnh của Ngô Nại chạm vào thân thể hấn, Tư Mã Vân Thiên bực bội, nhưng hấn gắt gao cắn răng nhẫn nhịn, chỉ cảm thấy một cổ khoái xông lên đỉnh đầu, làm hấn muốn xông đến gần hấn, để hấn vuốt ve. Cảm giác như vậy làm cho Tư Mã Vân Thiên vừa phần nộ lại xấu hổ, cũng có cảm giác muốn giết người.

Giúp hấn mặc quần áo Ngô Nại không thể tránh né nhìn thấy trong khó cự vật kia đang dâng trào, nhìn đến hấn cả người cổ nén được lực mà run nhè nhẹ, một tầng mồ hôi phủ khắp người. Giờ này khắc này không thể lảng tránh, Ngô Nại chỉ có thể mặt đỏ tai hồng đem áo ngoài của mình mặc lên thân thể hấn, lại thấy tứ chi của người này chỗ xương bị gãy sưng to, vẻ mặt không nén nổi hồi hận. Hấn xé một miếng áo

trên người, gấp lại rồi nhét vào miệng Tư Mã Vân Thiên, phòng ngừa hấn vì chịu đựng quá mức mà cắn vào lưỡi.

Tư Mã Vân Thiên tứ chi đứt đoạn bản thân bị trọng thương, Ngô Nại đành phải đưa hấn ôm vào trong lòng, hết sức giảm bớt xóc nảy. Tư Mã Vân Thiên dựa vào trong lòng hấn, cảm giác cước bộ của hấn mặc dù rất nhanh chóng nhưng cực kỳ vững vàng, chắc là ngại hấn trên người bị thương.

Dần dần có tiếng nước lọt vào tai, hai người cuối cùng dừng lại trước một khe núi.

Ngô Nại có chút không đành lòng nhìn Tư Mã Vân Thiên, “Ban đêm nước trên núi rất lạnh, Tư Mã giáo chủ...”

“Hết cách.” Hấn trên người khô nóng chỉ dựa vào hơi lạnh mới có thể kiềm chế.

Ngô Nại vì thế đưa hấn nhẹ nhàng để vào trong khe núi, yên lặng lui tới một bên.

Bây giờ mặc dù đã qua xuân, nhưng ban đêm núi rừng vẫn lạnh lẽo bức người, hấn suy nghĩ lại, liền đến phụ cận kiếm chút củi lửa.

Hấn không dám đi xa, lúc này Tư Mã Vân Thiên không khác phế nhân, tuy rằng có thắc mắc đối với việc hấn giết Âm Thảo Quỷ Tác như thế nào, nhưng vô luận thế nào cũng không dám để hấn một mình.

Không biết qua bao lâu, hấn nghe được thanh âm Tư Mã Vân Thiên có chút phát run, “Ôm ta lên.”

Ngô Nại vội vàng ném củi đốt trong tay, ôm người trong khe núi ra, trên người quần áo bây giờ bị ẩm ướt một mảnh.

“Người mặc y phục ẩm ướt trên người không tốt lắm, ta giúp người hong khô được không?”

“Ừ.”

Ngô Nại động thủ cởi y phục ẩm ướt trên người hấn, Tư Mã Vân Thiên lại toàn thân trần trụi, một trận gió núi thổi tới không khỏi rung mình một cái.

Ngô Nại nhìn xuống quần áo trên người mình, yên lặng dùng nhánh cây phơi y phục ẩm ướt đến gần đồng lửa để hong. Tư Mã Vân Thiên không mở miệng yêu cầu hấn cởi quần áo ra để mình che đậy thân thể, hấn có làm sao cũng không quá, đợi hấn dưỡng thương xong, cùng lắm đem tên kia diệt khẩu là xong.

Đem quần áo hong khô xong, Ngô Nại lại giúp Tư Mã Vân Thiên mặc, sau đó xé thêm một miếng vải trên người mình, cẩn thận từ tốn giúp hấn băng bó miệng vết thương.

“Tạm thời băng bó như vậy trước, chờ trở về ta sẽ giúp người bôi thuốc.”

Dưới ánh lửa, Tư Mã Vân Thiên lẳng lặng đánh giá người đang ngồi gần mình, ánh lửa rơi lên khuôn mặt Ngô Nại có vẻ nhu hòa khác thường, thậm chí làm cho người ta cảm thấy có chút yếu đuối.

“Không đi Thiếu Lâm tự.” Hấn kiên trì.

“Ta đây giao người cho của bốn tỷ nữ đi theo người.”

“Cũng không cần.”

“À?” Ngô Nại khó hiểu ngẩng đầu nhìn hấn.

“Ta muốn đến Giang Hồ khách điểm dưỡng thương, người tự hiểu.”

Ngô Nại cúi đầu tiếp tục giúp hấn băng bó, nói ra lời hứa hẹn, “Ta sẽ chiêu cố người đến khi người khỏi.”

“Như vậy là tốt nhất.”

Ngô Nại tự biết đuối lý, liền trầm mặc.

“Ta đói bụng.”

Ngô Nại thức thời đứng dậy lấy nhánh cây đến khe suối trong núi xiên hai con cá, làm sạch sẽ, xuyên qua nhánh cây rồi đem nướng.

Trong đêm tối, bên đồng lửa hai người hai tâm tư, nhất thời tương đối im lặng. Mùi cá nướng dần dần tỏa ra, trải qua mấy sự việc liên tiếp Tư Mã Vân Thiên cũng thật sự đói, trong bụng phát ra tiếng “ục ục”. Trên mặt hắn xấu hổ, cũng may ẩn trong bóng đêm, Ngô Nại dường như vẫn chưa phát hiện.

Ngô Nại đem con cá đã nướng xong đưa cho hắn.

Tư Mã Vân Thiên cup mắt, “Tay ta không động đậy được.”

Ngô Nại trong lòng căng thẳng, đành phải ngồi xuống bên cạnh hắn, chậm rãi xé cá đút cho hắn. Tình hình như vậy đối với cả hai người đều là lần đầu tiên, không hề thoải mái, nhưng đều che dấu rất tốt.

Trong lúc hắn xé cá, Tư Mã Vân Thiên không chút để ý nói: “Nghe giang hồ đồn điểm chủ đây là một nam tử phong lưu.”

“Nha.” Ngô Nại đối với việc này cũng không nhiều lời.

“Vừa rồi cơ hội không phải tốt lắm sao?”

Ngô Nại liếc mắt nhìn hắn, “Ta phong lưu nhưng không hạ lưu.”

“Ta đây nên là cảm thấy may mắn mới phải.”

“Tùy người cao hứng.”

“Điểm chủ không sợ ta ngày sau diệt khẩu sao?”

Ngô Nại đem thịt cá đút vào miệng hắn, thần nhiên nói: “Có bản lĩnh cứ việc đến.”

Khi hắn lại một lần đút cá, Tư Mã Vân Thiên ở ngón tay hắn khê liếm, Ngô Nại nhất thời giống bị hỏa thiêu vội đẩy một cái.

Tư Mã Vân Thiên chịu lực té ngã trên đất, phát ra một tiếng rên, cổ tay phải vừa băng bó tốt lại vỡ toang, máu nhuộm dần ra.

“Thực xin lỗi.” Ngô Nại vội vàng đến bên nâng hắn dậy.

Tư Mã Vân Thiên ác ý ở trước ngực hắn cọ nhẹ, sau đó sâu sắc nhận thấy được hắn có dấu hiệu định buông tay lần nữa, lập tức trầm giọng cảnh cáo, “Người dám lại buông tay thử xem.”

Ngô Nại đành phải cứng ngắc ôm hắn, vành tai âm thầm đổ rục.

“Được rồi, buông ta đi.” Tâm tình chuyển tốt Tư Mã Vân Thiên quyết định buông tha hắn.

Bởi vì, hắn phát hiện kỳ thật Ngô Nại có sắc tâm không sắc dâm, chỉ biết chiếm chút tiện nghi nho nhỏ, nếu thực sự làm tới, hắn ngược lại sẽ bị dọa cho chạy trước.

Ngô Nại như được đại xá đặt hắn lên một phiến đá to, cũng không đút cho hắn ăn tiếp, ngồi xuống một chỗ cách xa hắn nhất, chậm rãi hướng đồng lửa tăng thêm củi.

“Điểm chủ cách ta xa như vậy, là sợ ta sẽ ăn người sao?” Giọng nói Tư Mã Vân Thiên có chút châm chọc.

Ngô Nại liếc mắt lườm hắn một cái, “Ta sợ chính mình ăn người.”

“Được lắm, điểm chủ xin mời.” Hắn hào phóng mời.

Ngô Nại tự áp chế lửa giận đang toát ra. Nếu không phải do mình trước đó làm sai, lý nào lại để hắn trêu chọc như vậy. Tâm tư trải qua biến chuyển, hắn bỗng nhiên đứng dậy.

Tư Mã Vân Thiên lấp bắp kinh hãi, trên mặt cũng bất động thanh sắc.

Ngô Nại không nói lời nào ngồi xuống bên cạnh hắn, tiếp tục ném củi vào lửa. Tư Mã Vân Thiên bất giác mỉm cười. Lúc này Ngô Nại thật sự là đáng yêu cực kỳ.

2. Chương 2

Lúc hai người trở lại Giang Hồ khách điểm đã là đêm khuya, xung quanh tĩnh lặng một mảnh, chỉ có lãnh nguyệt cô tịch hiu quạnh cùng gió đêm làm bận. Ngựa quen đường cũ trở lại phòng của mình, Ngô Nại đem Tư Mã Vân Thiên đặt lên trên giường.

“Ta đi lấy chút nước ấm giúp người rửa sạch miệng vết thương lần nữa rồi băng bó một chút.”

“Ừ.”

Ngô Nại xoay người rời đi, Tư Mã Vân Thiên ngồi ở đầu giường đánh giá xung quanh gian phòng. Rất là gọn gàng, liếc mắt một cái nhìn qua làm cho người ta có loại cảm giác trống trải.

Khi Ngô Nại trở về, Tư Mã Vân Thiên đang nhìn về phía tủ quần áo.

“Băng bó xong miệng vết thương, ta tìm quần áo cho người.” Hắn vừa nói vừa đi đến bên cạnh bàn, đưa chân đá một cái, cái ghế dựa liền văng văng đương đương dừng ở bên giường, hắn đi qua đặt thau đồng lên trên.

Mặc dù động tác của Ngô Nại đã thật cẩn thận, nhưng Tư Mã Vân Thiên vẫn đau đến chau mày. Vì phân tán sự chú ý của mình, hắn chuyên chú đánh giá Ngô Nại đang giúp mình bôi thuốc, đột nhiên phát hiện lông mi hắn có chút dài, một đôi mắt đẹp đen trắng rõ ràng, đôi môi có chút lãnh bạc, lúc này đang vô thức khẽ cong lên.

Ngô Nại đột nhiên mở miệng nói “Sư huynh ta với người thông đồng khi nào vậy?”

Tư Mã Vân Thiên bởi vì lời hắn nói mà nhướng mày, “Thông đồng?”

“Các người một chính một tà, quý giáo cùng Thiếu Lâm lại là kẻ thù truyền kiếp, lúc này làm sao có thể liên thủ bày ra một cái bẫy?”

“Người sao không đi hỏi quý sư huynh?”

“Ta hiện tại không trở về tự được, nếu người chịu theo ta trở về Thiếu Lâm tự như ta bảo, ta tự nhiên sẽ đi hỏi sư huynh.”

“Vậy chờ người về chùa hỏi lại là được.”

“Làm gì keo kiệt như vậy, nói cũng có mất miếng thịt nào đâu.”

“Mất hứng.”

“Nào có nhiều gì mà mất hứng.”

“Bộ dáng ta thế này có thể cao hứng sao?”

Ngô Nại nhất thời chột dạ, thanh âm cũng nhỏ đi nhiều, “Ta cũng không phải cố ý.”

“Hừ.”

“Băng xong rồi, ta giúp người tìm quần áo.”

Tư Mã Vân Thiên cúi mặt, khóe miệng không tự giác khẽ nhếch. Hắn là cố ý nói chuyện để phân tán sự chú ý của mình.

Ngô Nại chọn hai kiện quần áo trong tủ quần áo đưa cho hắn.

“Người không có hứng thú với vải vóc hay sao?” Tư Mã Vân Thiên có chút ghét nhìn tập áo xám.

“Có để mặc là tốt rồi còn chê.”

“Ta không mặc áo hòa thượng.”

“Người kỳ thị người xuất gia.”

“Thì đã sao?”

Ngô Nại đứng ở trước giường hai tay khoanh trước ngực, có chút đăm chiêu nhìn hần, “Hay là người đáp ứng thỉnh cầu của sư huynh ta, chính là để nhân cơ hội đánh hần trọng thương?”

“Người cũng không ngu ngốc.”

Ngô Nại thản nhiên nói: “Người là người thông minh, vậy mà bây giờ còn không phải rơi vào tình thế này sao.”

Tư Mã Vân Thiên ngược thật khó thở, khí huyết có chút cuộn cuộn.

Ngô Nại cười gian nhìn hần, “Bị ta nói trúng rồi.”

Tư Mã Vân Thiên phát ra một tiếng cười khẽ, “Còn không thay quần áo giúp ta.”

Người nào đó sắc mặt khê biến.

Tuy rằng đã giúp Tư Mã Vân Thiên mặc quần áo hai lần, nhưng mà kia chỉ là phủ thêm một kiện ngoại bào chỉ tốn chút ít thời gian. Nhưng nay là muốn giúp hần thay áo trong, mặc quần dài, này... Ngô Nại da đầu bắt đầu run lên.

Rất nhanh, Tư Mã Vân Thiên cũng ý thức được điểm này. Hai người mang chút xấu hổ ái muội trầm mặc trong khi mặc quần áo.

“Sắc trời không còn sớm, người nghỉ ngơi đi.” Ngô Nại muốn toát mồ hôi với Tư Mã Vân Thiên.

“Người đi đâu?”

“Ta ra ngoài khách điểm.”

“Người xác định?”

Dưới ánh mắt của hần, Ngô Nại sửa lại, “Ta ở chỗ này.” Nói rồi ngồi xuống.

Tư Mã Vân Thiên vừa lòng nhắm mắt lại.

Ngô Nại nhìn qua tứ chi hần một lần, nhin không được quay đầu nhìn về phía cửa sổ đang khép, xuyên qua lớp giấy mờ nhìn về nơi xa xa. Sư huynh, đây có phải gọi là mời thần thì dễ mà tiễn thần thì khó? Vì sao là người mời đến mà bắt ta phải cung phụng?

Ngô Nại vừa nhắc chân được một bước, chợt nghe một âm thanh dễ nghe gọi, “A Nại, ta khát.”

Hần bình thần đi đến bên cạnh bàn rót một chén nước tự đưa lên miệng.

“A Nại, uống xong nhớ rõ đem cái chén lau đi một chút.” Tư Mã Vân Thiên thực bình tĩnh dặn dò.

Ngô Nại nhìn hần bằng khóe mắt, thản nhiên nói: “Ai nói ta chuẩn bị cho người uống nước?”

“Muốn ta khát chết sao?”

“Đó cũng không phải ý tôi.”

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, Ngô Nại cuối cùng vẫn là cầm một cái chén, thay hần rót chén nước.

“Ta dùng cái của người vừa uống.”

“Đây là chén mới.”

“Ta nói rồi dùng của người.” Tư Mã Vân Thiên thần sắc không thay đổi.

Ngô Nại nhìn xuống cái chén trong tay mình, trêu tức nhượng mày, “Chẳng lẽ người còn sợ cái chén này có độc hay sao?”

Tư Mã Vân Thiên không nói chuyện, chính là ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ngô Nại giơ cái chén trong tay, nhin không được nhếch khóe môi, cố ý nói: “Ta đi giúp người pha trà.” Sau đó độc chết hần.

“Người không phải chỉ uống nước suối trên núi sao?”

Ngô Nại có chút kinh dị nhìn hấn.

Tư Mã Vân Thiên bình tĩnh như không, tiếp tục nói: “Vẫn nghe nói ông chủ của Giang Hồ khách điểm là phong lưu nam tử, quanh năm áo xám, chỉ uống nước suối trên núi, hơn nữa mỗi ngày sáng sớm khi khách điểm mở cửa, hấn luôn có thói quen ngồi ngoài điểm uống chén nước suối đầu tiên.”

“Ha...”

“Vài năm nay người tuy rằng cản trở đệ tử Thiếu Lâm xuống núi, nhưng là, kẻ có ý muốn lên núi cũng không dễ dàng, không phải sao?” Tư Mã Vân Thiên thu hồi ánh mắt, nhìn hấn mỉm cười. “Có tâm đối phó Thiếu Lâm, sẽ trở thành người bị lưu ý.”

Ngô Nại cười nhẹ, “Người là đang đề nghị ta thừa dịp này hãy xuống tay với người sao?”

“Được.” Hấn đáp dễ dàng.

Ngô Nại ngược lại nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể phần nộ đưa tay đem chén nước uống cạn. Thấy hấn như thế, Tư Mã Vân Thiên trong mắt ý cười sâu sắc, hấn phát hiện đùa với Ngô Nại là một chuyện rất thú vị, hấn có thể đùa giỡn liên tục mà không biết mệt.

“Xem ra, nói không bằng làm, ta thực không muốn làm cho giáo chủ thất vọng đâu.” Ngô Nại dừng lại, đôi môi gợi lên, “Một khi đã như vậy, giáo chủ xin đợi một lát, ta đi rồi sẽ quay lại ngay, cam đoan không sắc không vị, không gay mũi, không đau đớn, chết rất mau lẹ.”

Ngay lúc hấn xoay người, một tiếng dễ nghe mà lại có vẻ vô cùng thân thiết vang lên, “A Nại.”

Ngô Nại đầu có chút đau. Nam nhân này quả thực có khả năng làm cho người ta phát điên.

“Muốn biết loại độc nào sao?” Hấn cứ thế hỏi.

Tư Mã Vân Thiên thản nhiên nói, “Ta chỉ là muốn nói không cần phiền toái như vậy, ta có thể nói cho người làm sao để hạ độc, nếu không người sẽ không độc được ta.”

“Không độc được?” Ngô Nại quay đầu.

“Nhiều năm cơ thể tiếp xúc với độc vật, những loại độc bình thường căn bản không làm gì được.”

“Ít nhất ta biết vẫn có loại hữu hiệu.”

“Là loại nào?” Hấn cảm thấy kinh ngạc.

Ngô Nại vẻ mặt có chút quỷ dị đứng lên, nhẹ nhàng mà phun ra hai chữ, “Xuân dược.”

Tư Mã Vân Thiên sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo. Ngô Nại nhất thời tâm tình rất tốt.

Tư Mã Vân Thiên cup mắt nhìn xuống, cất giọng ủy khuất, “Ta đã sớm là người của A Nại, A Nại nếu muốn, làm sao phải cần xuân dược.”

“Người của ta?” Ngô Nại cơ hồ thất thanh kinh hô.

“Ta toàn thân cao thấp còn có chỗ nào A Nại người không thấy qua, sờ qua?” Hấn ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Ngô Nại.

Một cỗ sóng nhiệt theo lòng bàn chân nẩy lên, nhiễm đỏ vành tai Ngô Nại, hấn tránh đi ánh mắt sáng quắc của đối phương, tự trấn định nói: “Sờ thì sờ, giáo chủ nếu muốn giết người diệt khẩu, ta sẽ chờ.”

“Nếu ta muốn người chịu trách nhiệm?” Tư Mã Vân Thiên không nhanh không chậm ném một khối thuốc nổ.

“Khụ khụ...” Ngô Nại nhất thời bị sắc nước miếng. Quá kỳ lạ, lại còn đòi chịu trách nhiệm với hấn, thật sự là bị trả đũa mà.

Tư Mã Vân Thiên ánh mắt chớp nhanh, khóe miệng cười thật sâu sắc. Ngô Nại chỉ dám chiếm chút tiện nghi, đùa như vậy nhìn rất thích.

Sau cơn ho khan, Ngô Nại nói lời kinh người, “Được, không bằng chúng ta hiện tại đem chuyện tốt hoàn thành, như vậy ta cũng sẽ chịu trách nhiệm với giáo chủ, nếu không chẳng phải sẽ uổng danh phong lưu sao.”

Tư Mã Vân Thiên giật mình, mà Ngô Nại đã cúi người đi đến.

“Được mà A Nại, người phải ôn nhu một chút.” Tư Mã Vân Thiên tìm chột đập mạnh loạn nhịp, vẻ tuấn mỹ trên mặt phút chốc mỉm cười khiến người ta hồn xiêu phách lạc, hai tay mở ra chờ hấn đi đến.

Ngô Nại thiếu chút nữa điều đứng. Yêu nghiệt a yêu nghiệt, cái này rõ ràng là buộc nam nhân trong thiên hạ đều muốn “đoạn tụ” mà.

Tư Mã Vân Thiên nhìn bóng người đột nhiên quay đi phóng ra khỏi phòng, cúi đầu nở nụ cười.

Ngô Nại rời khỏi khách điểm, trực tiếp về chùa gặp trưởng môn sư huynh của mình.

|||

Viên Tuệ đại sư đang ngồi ở thiền phòng.

Vừa vào cửa, Ngô Nại tự động tự nhiên ngồi trên bồ đoàn cạnh sư huynh, ngồi nghiêng ngả, lấy tay chống má, vẻ mặt có chút sầu khổ.

“Sư huynh.”

Viên Tuệ đại sư không trả lời.

Ngô Nại lấy tay bóp vỡ quả hạch đào, từ từ thưởng thức, cổ họng khê nuốt, “Người có thể nghĩ ra biện pháp gì để đem cái tên Tư Mã Vân Thiên vào tự dưỡng thương không? Cứ như thế này, ta sợ bị hấn nhìn ra vấn đề.” Nàng đối phó với khiêu khích của hấn thực vất vả.

Viên Tuệ đại sư như trước không lên tiếng.

Ngô Nại hai tay nổi gân xanh, trừng mắt nhìn người đang giả câm vờ điếc, có chút tức giận, “Sư huynh, người tức giận lâu như vậy hấn là đủ, ta cũng vì lo lắng người thôi.”

“Không có.” Viên Tuệ đại sư rốt cục trợn mắt mà mở miệng.

“Sư huynh.” Ngô Nại cười lấy lòng.

“Người đã gieo nhân thì hãy tự mình nhận quả.”

“Sư huynh không thể cứ như vậy thấy chết mà không cứu, ta biết ta hiểu, làm trưởng môn chuyện này đối với người đả kích rất lớn, nhưng là, người cũng không thể nhiều năm như vậy vẫn còn ghi hận chứ.”

Viên Tuệ đại sư mỉm cười, rất có thâm ý nhìn nàng nói: “Tư Mã giáo chủ là thiên hạ đệ nhất mỹ nam.”

“Quả thực chính là yêu nghiệt, nam nhân kia trưởng thành đúng là họa nước ương dân, không phải “đoạn tụ” cũng bị hấn hại thành “đoạn tụ”.”

Viên Tuệ đại sư thở dài một tiếng, lại lần nữa nhắm mắt lại. Nàng từ nhỏ đã là khảo nghiệm nhẫn nại của Phật tổ đưa đến mà, nếu không phải năm đó cha nàng giúp Thiếu Lâm đánh lui địch nhân mà chết, trước lúc lâm chung ủy thác, mà sư phụ trong lúc vô ý lại phát hiện nàng thiên phú dị bẩm, căn cốt kì giai, liền phá lệ thu làm đệ tử, thì bây giờ hấn đã không phải đau đầu.

“Sư huynh, người thực không giúp ta?”

“Người tu hành không để ý tới việc thế tục.”

“Người phái hai người đi đem hấn về chùa dưỡng thương đi.” Ngô Nại tiếp tục nói.

“Hấn sẽ không đến.”

“Hấn tất nhiên sẽ không đến, chúng ta có thể đánh úp hấn.”

“Muốn trong tự chó gà không yên sao?”

Nghĩ đến tình trạng chết thảm hôm đó của Âm Trảo Quỷ Tác, Ngô Nại nhất thời rùng mình. Quên đi, đem một phần tử nguy hiểm tay chân đứt đoạn còn có thể giết người kia thả đến chỗ sư huynh cả ngày ăn chay niệm phật, ngẫm lại thật đúng thực là một sự kiện khủng bố.

“Đối với người thật sự đáng lo lắng...”

“Tùy duyên đi.”

“Được rồi, sư huynh, người lại hắt hủi ta.”

Viên Tuệ đại sư vẫn trầm mặc như vậy, mặc nàng càn quấy như thế nào cũng không quan tâm. Cuối cùng, Ngô Nại mang theo vẻ không vui mà xuống núi.

Trở lại khách điểm nàng không về hậu viện trước, mà ghé vào quầy thưởng thức một trận đánh nhau túi bụi giữa hai kiếm khách thiếu niên, trong khi đao quang kiếm ảnh bay đầy trời, một người tay gãy bàn tính, nhẹ nói: “Mỗi người một trăm lượng, Tiểu Đình, thông báo cho Cái Bang truyền tin tức.”

“Rõ.” Tiểu Đình lên tiếng trả lời lĩnh mệnh mà đi.

Ngô Nại nhìn thiếu niên té trên mặt đất rầm rì, lộ vẻ không cho là đúng bĩu môi, “Đồng môn tướng tàn, đúng là thói đời.” Sau đó lại liếc mắt nhìn ngòi nổ của sự kiện, “Hong nhan họa thủy, từ xưa đã vậy.”

Cô gái mặc áo lụa đỏ bị nhấc tới liền biến sắc, tay nắm chặt bội kiếm trên bàn, cuối cùng tức giận buông ra.

Ngô Nại thuận miệng phân phó một tiếng, “Tiểu Giáp, Tiểu Bính, thu thập một chút.” Rồi khoanh tay rời đi.

Hong nhan họa thủy, mỹ nam cũng thế, phiền toái là trong phòng nàng tạm thời có một ôn thần mời cũng không đi. Ngô Nại ngẩng đầu nhìn trời, thở dài. Hắn vẫn khiêu khích nàng như vậy, tuyệt đối không phải bởi vì bị Âm Trảo Quỷ Tác làm cho sợ tới mức thần trí thất thường, đối với nam nhân có tính thú, chỉ sợ trò đùa dai này quá nhiều, mà nàng càng lo lắng hơn là, hắn bởi vì hoài nghi sẽ phát hiện ra cái gì đó. Đau đầu a, nàng phải giữ uy nghiêm của môn phái Thiếu Lâm. Mấy trăm năm qua, Thiếu Lâm cho tới bây giờ cũng không có nữ đệ tử, huống chi, nàng còn muốn đến lúc nào đó về chùa làm Thủ Tọa Giới Luật Viện, trả thù năm đó bị trói. Đem mấy kẻ không vừa mắt, toàn bộ trói lại quăng ra sau núi ấy vị trưởng lão “tương thân tương ái”.

Bước đến cửa phòng, nàng tựa vào cạnh cửa hai tay khoanh trước ngực, nhìn phía trời xa nhẹ nhàng thở dài.

“A Nại, người có chuyện gì phiền lòng sao?” Phòng trong vang lên thanh âm của Tư Mã Vân Thiên.

Hắn không nghe tiếng Ngô Nại trả lời, chỉ nghe được một tiếng thở dài lớn hơn.

Không hiểu sao, Tư Mã Vân Thiên tâm tình cũng có chút trầm xuống, “A Nại?”

Nàng đưa tay đẩy cửa đi vào, mở cửa sổ ra ngồi xuống bên cạnh bàn, một tay chống má, tiếp tục xuất thần nhìn xa xa. Nhìn Ngô Nại làm ra bộ dáng suy nghĩ không quan tâm, Tư Mã Vân Thiên cũng thức thời không hề lên tiếng.

Một người ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần một lúc, ánh mắt không tự chủ được lại hướng về người ngồi bên bàn. Sắc trời đã tối đen, trong phòng ánh sáng cũng ảm đạm theo, Ngô Nại duy trì tư thế lúc trước chưa đổi, cả người chìm trong mơ hồ, làm cho người ta cảm thấy một loại ưu thương.

“A Nại.”

“Ta đi lấy đồ ăn cho người.” Nàng cơ hồ là lập tức đứng dậy, cước bộ vội vàng rời đi.

Tư Mã Vân Thiên không khỏi mày nhíu lại, hắn thực khó hiểu.

Ngô Nại rời đi thời gian cũng không ngắn, vẫn theo thói quen ăn trước rồi mới đem đồ ăn của Tư Mã Vân Thiên đến.

Khi nàng trở về, Tư Mã Vân Thiên đang ngồi dựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần. Ngô Nại thuận tay đốt sáng ngọn nến, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua rèm treo trước giường dừng ở trên mặt Tư Mã Vân

Thiên, thực mê người đến thất hồn lạc phách. Nàng cup mí mắt xuống, thổi nhẹ bát cháo thịt, làm nó nguội bớt.

Tư Mã Vân Thiên mở mắt ra liền nhìn thấy một hình ảnh ôn nhu, Ngô Nại đầu cúi thấp, ánh mắt dừng ở cái bát trong tay, khoe miệng dịu dàng thối nhẹ, cả người lộ ra một hương vị ấm áp không nói nên lời, tựa như... một thê tử dịu dàng nhàn thực hầu hạ trượng phu đang ốm trên giường. Ý niệm này chợt lóe quá trong đầu, Tư Mã Vân Thiên đã bị chính mình làm cho hoảng sợ, có chút chật vật rồi tầm mắt đi.

Sau đó trong lúc ăn, hần thủy chung chưa từng giương mắt nhìn biểu tình của đối phương. Rồi hần đột nhiên phát hiện xương tay của Ngô Nại có chút tinh tế, nắm trong tay mềm mại giống như nắm một bàn tay nữ tử, da thịt nhẵn nhụi mịn màng, trắng hồng, chỉ cử động nhưng lại xinh đẹp thần kỳ. Tâm không ngăn được nổi lên một gợn sóng, nhất thời cảm thấy không khí trong phòng tựa hồ có chút áp lực.

Bên ngoài tí tách tí tách mưa rơi, phía chân trời một mảnh mờ mịt. Mưa đã liên tục rơi vài ngày, tựa hồ không có dấu hiệu ngưng lại.

Mà những ngày này, Tư Mã Vân Thiên cảm thấy tinh thần Ngô Nại cũng không tốt lắm, cả người có vẻ thiếu chút tức giận, cũng không giống mọi ngày ra bên ngoài khách điểm, phần lớn thời gian đều ở phía sau viện.

“Thứ thuốc trị thương này có vẻ rất quý giá?” Hần nói như đang hỏi.

Người đang ở trước bàn điều chế thuốc mỡ ngẩng đầu nhìn hần liếc mắt một cái, mỉm cười, “Thế nhân đều biết ta mở chính là hắc điểm, cho nên dù nó không quý giá, thì giá cả của nó cũng nhất định sẽ làm người ta cảm thấy nó thực trân quý.”

“Ta cơ hồ đã quên điểm chủ mở hắc điểm.”

“Có một số việc vẫn là không nên quên sẽ tốt, ” Nàng lãnh đạm cười, “Ví dụ như ta sẽ không quên giáo chủ một khi thương thế hồi phục sẽ muốn diệt khẩu ta.”

“Sao ta cảm thấy ngươi thực hy vọng ta giết ngươi diệt khẩu?”

“Người không có nỗi lo xa, tất sẽ có mối ưu gần, cuộc sống quá an nhàn luôn dễ dàng nảy sinh nguy cơ.”

“A Nại, khí sắc ngươi hôm nay không tốt lắm.” Hần đột nhiên vòng vo đề tài.

“Ừ.” Nàng không phản bác.

“Ngươi không phải là có bệnh gì không tiện nói ra chứ?”

Ngô Nại nhìn qua hần, lấy ánh mắt hỏi.

Hần không chút để ý trả lời, “Tựa hồ tháng trước trong tự có phái người đến gọi ngươi về chùa nghe kinh, thứ ta mạo muội hỏi một câu, ngươi không phải là muốn đi nghe kinh chứ?”

Ngô Nại trong lòng căng thẳng, bất động thanh sắc nói: “Xuất gia tu hành không thể đem so với người thế tục.”

“A Nại ngươi hình như là tục gia đệ tử.”

Ngô Nại nghe mà cười, vẻ tươi cười kia trong mắt Tư Mã Vân Thiên có vài tia cô đơn, “Ta sẽ xuất gia, sẽ nhanh thôi.” Nàng đã đáp ứng qua với sư phụ sẽ sống quãng đời còn lại ở Thiếu Lâm, cả đời này chỉ biết cùng thân chung mộ cổ làm bạn.

Tư Mã Vân Thiên tâm tình đột nhiên không hiểu sao lo lắng.

Ngô Nại ngay sau đó nói câu, “Ta ngày mai về chùa nghe kinh, nhiều ngày qua chính ngươi cũng vất vả.”

“Ừ, ta khát.”

Nàng rót chén nước mang qua cho hần. Lúc được nâng dậy, Tư Mã Vân Thiên trong lúc vô ý chạm phải tay Ngô Nại, không khỏi hơi hơi nhú mi. Tay hần hôm nay thật lạnh lẽo. Uống ngụm nước, hần nói: “Ta không muốn nằm, ngồi lên một lúc.”

“Được.” Nàng buông cốc nước, yên lặng giúp hắn lót gối đầu, làm cho hắn dựa vào thoải mái chút.

“A Nại, người rất lạnh à?”

Nàng trả lời như giễu, “Đã vào hạ rồi.”

“Nhưng tay người rất lạnh.” Hắn dùng một loại ngữ điệu không chút để ý nói.

Ngô Nại mắt nhìn tay mình, “Khả năng cảm lạnh rồi, đa tạ giáo chủ quan tâm.”

“Ta chỉ là lo lắng người vạn nhất sinh bệnh trong lúc này, không ai chiếu cố ta.” Tư Mã Vân Thiên có chút không được tự nhiên mở mắt.

Ngô Nại một lần nữa trở lại bên cạnh bàn điều chế thuốc mỡ, trong lòng bàn tay hơi hơi thấm mồ hôi lạnh. Ở cùng nam nhân này quả nhiên không thể thả lỏng.

Tư Mã Vân Thiên ánh mắt bất tri bất giác lại rơi xuống bên cạnh người đang ngồi bên bàn. Hắn khí sắc thật sự không tốt lắm. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hắn đúng là lo lắng cho Ngô Nại, cảm xúc như vậy làm cho hắn rất chán ghét mình.

Ngô Nại tự nhiên cảm nhận được ánh mắt của hắn, tâm niệm vừa chuyển, ngoài miệng trêu đùa: “Giáo chủ ngày ngày cứ như vậy nhìn ta, thật sự là làm cho người ta được yêu mà sợ.” Nói xong một lúc, nàng nâng mắt nhìn hắn, thả ra một nụ cười xấu xa, “Hay là giáo chủ thật sự yêu thương ta?”

Tư Mã Vân Thiên sắc mặt khế biến, trong mắt hàn ý hiện lên, “Trên đời người có bản tính kỳ lạ như người không nhiều lắm.”

“Ta cũng chỉ là nghe theo suy nghĩ trong lòng mình thôi, có gì sai sao?”

“Thiếu Lâm sao lại dung nạp người?”

“Ta vốn không gian tâm bắt người cướp của, cũng không ép buộc, nhiều nhất nhìn thấy mỹ nhân thì ngắm nhiều một chút, đùa giỡn hai câu, lại không được cho là đại gian đại ác, Thiếu Lâm vì sao không thể dung ta?”

Tư Mã Vân Thiên bị nghẹn lời.

Ngô Nại sâu kín thở dài, “Huống chi ta bây giờ không điên một chút, đợi đến ngày khác vào cửa phật môn làm sao còn có cơ hội.”

Nghe hắn nói, Tư Mã Vân Thiên trong lòng vừa động. Hắn bây giờ hết sức lỏng bông là vì ngày khác muốn thân nhập không môn, làm bạn với thanh đăng cổ phật cả đời này sao? Đột nhiên, Tư Mã Vân Thiên đối với nam tử này sinh ra mấy phần đồng tình.

Ngô Nại trầm mặc, trong lòng hơi hơi ảo não. Trong lúc vô tình nhưng lại đem những lời trong lòng nói ra, sắc đẹp trước mặt, quả nhiên làm cho người ta vô phương đề phòng, không thể giữ lòng như nước.

Sắc trời đã muộn, tịch dương ánh chiều tà bên ngoài cửa sổ rơi vào dinding trên người Ngô Nại, nàng mặt mày mềm mại, ẩn hàm phong vận. Tư Mã Vân Thiên buộc bản thân không mở mắt, nhưng trong lòng không khỏi lướt qua một tiếng than nhẹ, nếu không phải bộ quần áo xám kia, mặt mày hắn sẽ càng tuấn lãng.

“A Nại.” Hắn thấp giọng gọi.

“Ừ?”

“Người vì sao chỉ mặc áo xám?”

Ngô Nại cúi đầu xem liếc mắt nhìn bộ quần áo trên người, cười nói: “Ta là Thiếu Lâm đệ tử, hơn nữa sớm muộn gì cũng xuất gia, sớm một chút tạo thói quen cũng tốt.”

Tư Mã Vân Thiên hạ ý thức nhíu mi.

“Hơn nữa, người không thấy là ta mặc áo xám rất có dáng vẻ cao tăng đắc đạo, tạo nên một khí chất thần vận riêng sao?”

Hắn trả lời chắc nịch, “Không thấy.”

“Người với sư huynh ta giống nhau không biết thường thức?”

“Ta lần đầu cảm thấy có cảm giác tri âm cùng Viên Tuệ phương trượng.”

“Đó là do người sinh ảo giác.” Ngô Nại cười đến nghiêng ngả không cho là đúng, khoe mắt đuôi lông mày lộ ra vài phần cười.

Tư Mã Vân Thiên hơi hơi nắm tay, miệng vết thương đau đớn làm cho thần trí hắn hơi tỉnh, cảm thấy thất bại ảo não. Ngô Nại không hề để ý, đem thuốc mỡ điều chế tốt dán kỹ lại, đặt lên trên tủ ở góc tường.

|||

Thiếu Thất Sơn phía sau núi cảnh sắc thâm u, có một dòng suối chảy dài xuống, suối nước uốn lượn xuôi nhập vào núi rừng. Nơi yên tĩnh an tường này cũng là cấm địa Thiếu Lâm, chỉ có lịch đại trưởng lão được ở lại thanh tu. Cách khe núi xa hơn một chút có một mặt thạch bích, là một động do thiên nhiên hình thành, chính là nơi cho Ngô Nại thanh tu.

Mỗi tháng đến mấy ngày kia, thân thể của nàng luôn có chút không khỏe, tháng trước ngại Tư Mã Vân Thiên trong người trọng thương, nàng không tiện rời khỏi đó, liền cố nén mệt mỏi lưu lại chăm sóc hắn. Bây giờ, thương thế hắn đã có khởi sắc, sự chú ý đối với nàng có chút quá độ, điều này làm cho nàng không dám mạo hiểm, hướng hồ hắn lại đề cập đến việc nghe kinh, liền thuận tiện nói luôn, nhân cơ hội rời khỏi khách điểm về chùa.

Một thanh âm phi điều võ cánh truyền vào trong tai, nàng vươn tay, một con bồ câu tuyết trắng đưa tin đậu trên mu bàn tay. Đọc qua thư nàng hơi hơi nhú mi, từ trên cây nhảy xuống, xuống núi đi về.

Trong thời gian uống một chén trà nhỏ, nàng đã trở lại Giang Hồ khách điểm. Trong viện thật im lặng, Tiểu Đình ở trước phòng nàng khoanh chân ngồi xuống.

“Tiểu Đình.” Nàng ra tiếng khinh gọi.

Hắn vội đứng lên, cung kính đi đến, “Sư thúc tổ.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đã nhiều ngày luôn có kẻ lẻn vào hậu viện, tối hôm qua người tới võ công rất cao còn có kẻ giúp sức, chúng ta năm người liên thủ không đẹp mặt cho lắm.”

“Vẫn là tự vệ thôi.” Ngô Nại không cho là đúng cười cười.

“Sư thúc tổ nếu đã trở lại, ta đây phải đi trước hỗ trợ.”

Ngô Nại gật gật đầu, sau đó hướng phòng ngủ đi đến.

Tay vừa chạm đến cửa phòng, trong phòng truyền ra thanh âm của Tư Mã Vân Thiên, tiếng nhẹ lại êm mê người vô cùng dễ nghe. “A Nại, người rốt cục cũng đã trở lại?”

“Tư Mã giáo chủ là nhớ ta sao?”

Nói xong, nàng đẩy cửa mà vào, cuối cùng đi đến trước giường, đưa tay đem màn che nâng lên. Nhưng nhìn đến tình hình của người trên giường, nàng chấn động.

Vốn dĩ miệng vết thương trên tay phải hắn băng bó cẩn thận bây giờ vết máu nhuộm đỏ, sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy.

“Đây là...”

Tư Mã Vân Thiên thần nhiên giải thích, “Ta nếu không ra tay, chỉ sợ người trở về sẽ không thấy được ta.”

“Người sao có thể ra tay được, không muốn giữ cánh tay này sao?” Thanh âm Ngô Nại không tự chủ được mà cao lên.

“Người lo lắng cho ta sao?”

Nàng sửng sốt một chút, trừng mắt, “Người ở nơi này của ta dương thương, ta tự nhiên phải lo lắng.”

Tư Mã Vân Thiên tùy ý liếc mắt một cái, ánh mắt dừng lại, rồi lại dường như không có việc gì, “Dọn dẹp giường đệm một chút đi.”

Ngô Nại ngẩn ra, rồi sau đó nhìn biểu tình của hắn liền ngầm hiểu. Chỉ mím môi, xoay người ôm hắn từ trên giường sang một bên, đổi đệm giường mới, lại cầm quần áo sạch giúp hắn thay ra, nhân tiện đem miệng vết thương vừa rách một lần nữa bôi thuốc băng bó lại.

“Muốn cười thì cười đi.”

Nàng sờ sờ cái mũi của mình, cuối cùng bật cười khẽ, “Người sống trên đời, ăn uống đi lại ngủ nghỉ, người nay hành động không tiện, đâu có không khống chế được cũng là bình thường.”

Tư Mã Vân Thiên nhìn không được hung hăng trừng mắt nhìn nàng lườm một cái, ánh mắt chợt dừng lại ở càn cổ trơn bóng mảnh khảnh của nàng, nổi lòng hỗn loạn thành một mảnh.

Nữ tử! Xuất thân Thiếu Lâm, bối phận cao thượng. Ngô Nại hóa ra lại là nữ tử!

Ngày xưa vì phân tán tư tưởng, hắn nhiều lần đem ánh mắt dừng ở càn cổ của nàng, không ngờ hôm nay lại phát hiện hầu kết của nàng biến mất không thấy, tâm tư bấy lâu nay bỗng dưng như trút được tảng đá nặng, lại phủ lên một cảm giác khó có thể nói ra bằng lời.

“Ta lấy chút thức ăn giúp ngươi.” Ngô Nại cười nhẹ xoay người ra khỏi phòng.

Đợi cho nàng quay lại, Tư Mã Vân Thiên phát hiện hầu kết lại xuất hiện, trong lòng nhất thời hiểu được, nàng mới vừa rồi phát hiện tình thế quá mức cấp bách, nên mới quên chi tiết cần chú ý này.

“A Nại.”

“Ừ?” Ngô Nại cẩn thận thổi vào bát cháo, sợ quá nóng hắn không thể ăn.

Tư Mã Vân Thiên ánh mắt ôn nhu dừng ở nàng, nhẹ nhàng mà nói: “Ngươi nếu là nữ tử, ta sẽ lấy ngươi.”

“Đáng tiếc ta không phải.” Nàng một mặt biểu tình không chút do dự.

Hắn cười nói: “Vì thế, cho nên ngươi cũng chỉ có thể chờ ta đến diệt khẩu.”

“Hy vọng giáo chủ sẽ không để ta chờ lâu quá.” Nàng đưa một thìa cháo tới bên miệng hắn, vẻ mặt lạnh nhạt, không chút dao động.

Tư Mã Vân Thiên há mồm nuốt vào, thầm nghĩ sẽ không để ngươi chờ lâu quá.

3. Chương 3

Đêm đến, trên bầu trời ánh sao lung linh.

Hậu viện của Giang Hồ khách điểm thật im lặng, cửa sổ phòng Ngô Nại mở toang, một bóng người ngồi giữa phòng, nghiêng ả tử sa trên tay rót xuống chậm rãi, vẻ mặt bình tĩnh nhàn hạ. Tư Mã Vân Thiên ngồi tựa vào đầu giường, lặng yên nhìn khuôn mặt nàng.

Tối nay sẽ có ai đến, bao giờ thì đến, đã không còn là chuyện quan trọng nữa, bây giờ tất cả tâm tư của hắn đều đặt trên thân ảnh yếu đuối kia.

Tối nửa đêm vạn vật chìm trong tĩnh lặng.

Ngô Nại uống xong chén nước cuối cùng, không thể không có chút tiếc nuối mà nói: “Thật sự là đã phụ một đêm đẹp như thế này.”

“Nếu đã không có khách đến chơi, chi bằng chúng ta đi nghỉ một chút.”

“Nói cũng phải.” tay Ngô Nại đặt trên bàn khẽ đẩy, chỉ thấy cái bàn bay nhẹ nhàng sát đến phía cửa sổ, đồ vật trên bàn không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Nàng đóng cửa sổ lại cẩn thận, rồi quay lại bên giường, ở phía cuối giường nhẹ nhàng ngồi xuống nhắm mắt. Ban đêm tĩnh lặng, trong phòng một mảnh u tối, hai người trên giường tâm tư khác nhau.

“A Nại, người định cứ ngồi nghỉ ngơi như vậy sao?”

Trong đêm, thanh âm của Tư Mã Vân Thiên có một loại mê hoặc khó tả, Ngô Nại thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt giống như hai ngọn lửa của hắn, cháy lan khắp người nàng khiến nàng mất tự nhiên.

“Giáo chủ thích nhìn nam nhân như vậy sao? Đường như trên giang hồ cũng không đồn như vậy.”

“Lời đồn nào có mấy phần là thật.”

“Không có lửa làm sao có khói, đúng không?”

Tư Mã Vân Thiên khẽ cười một tiếng, khiến cho không gian trên giường vốn đã nhỏ bé lại thêm mấy phần ái muội, tựa như có con mèo nhẹ nhàng cọ vào lòng khiến người ta thấy ngứa ngáy.

“A Nại, ta thấy giường này đủ lớn, người cũng đừng úy khuất bản thân, chi bằng chúng ta đêm nay chung đệm chuyện trò?”

“Không có hứng thú.”

“Cực tuyệt dứt khoát như vậy, không giống tác phong của người nha.”

“Ta không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, việc chung đệm chuyện trò thực là không tốt, giáo chủ cũng tự biết bản thân tư sắc hơn người, nằm cạnh người đúng là một khảo nghiệm định lực của người ta.”

“A Nại mà cũng không kìm nén nổi sao?”

“Với thanh danh và tác phong của ta, người cảm thấy sao?”

Tư Mã Vân Thiên cười ha ha. Câu này nàng đáp thật hay, nghe như trả lời nhưng thực chất lại là không.

“Ta tin tưởng vào định lực của người, A Nại, lại đây đi, cùng nhau ngủ.”

Tim Ngô Nại phút chốc thót lên. Cái tên Tư Mã Vân Thiên yêu nghiệt này, lời nói thật sự quá dụ hoặc, thực sự là có khả năng quyến rũ mà.

“A Nại...”

Đột nhiên Ngô Nại cảm thấy chỗ đệm dưới thân nóng ran, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Tư Mã Vân Thiên!”

“Ừ?” Hắn ung dung đáp nhẹ.

“Đừng ép ta lật thủ tội hoa.”

Tư Mã Vân Thiên trong lòng mừng rỡ, giọng nói thản nhiên: “Tốt quá, đến đây.”

Đầu Ngô Nại đau nhức. Cái tên Tư Mã Vân Thiên này càng ngày càng khó đối phó, nàng hiện tại lỡ dâm lao phải theo lao, thật sự rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

“A Nại, chẳng lẽ người thật sự là người chỉ nhìn được mà không dùng được, hữu danh vô thực sao?”

Lúc này Ngô Nại cơ hồ cả người cứng đờ, tâm tình bất đắc dĩ đến cực điểm. Nói lời như vậy rõ ràng vừa trêu tức vừa khiêu khích nàng, nếu nàng thật sự là nam tử, nói gì đi nữa cũng sẽ xông lên mà “lấy thân thử nghiệm” một phen, nhưng đáng tiếc nàng không phải. Dù sao thì giờ phút này cũng không thể dùng lời mà giải quyết, vậy thì chỉ còn một biện pháp.

Ngay sau đó, Tư Mã Vân Thiên nhìn thấy Ngô Nại tiến về phía hắn, nhưng mắt chưa kịp nhìn lên thì đã trước mặt đã tối sầm, chìm vào bóng đêm ngọt ngào. Ngô Nại thở phào một hơi, lúc này cho hắn ngủ là tốt nhất.

Nhìn người nằm đó bị điểm huyết ngủ, nàng che miệng ngáp một tiếng. Nói đúng ra gần đây nàng không được nghỉ ngơi mấy, hôm nay phải thừa dịp mà nằm một chút. Rất tự nhiên kéo chăn trên người Tư Mã

Vân Thiên, nàng nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh hắn. Nhưng mà mí mắt chưa kịp nhắm lại, đã chợt nghe thấy tiếng tay áo phất trong gió, nàng khẽ chau mày.

Trên đời này loại người khiến người ta chán ghét nhất chính là cái kẻ lúc người chờ hắn thì hắn không đến, làm người bỏ đi, rồi hắn lại cố tình chọn một thời điểm không thích hợp mà xuất hiện. Hiện tại, người đến chơi bên ngoài kia chính là loại như vậy.

Người vừa đến dừng bước bên ngoài cửa sổ. Ngô Nại bất động thanh sắc, yên lặng xem xét.

“Sư đệ, hiện tại người bị nội thương, ngoại thương lại còn thêm độc phát, người cho rằng vẫn có thể kháng cự lại ta sao?”

Ngô Nại đưa tay sờ cằm. Nam nhân này thanh âm cũng rất trong trẻo, nhưng vẫn thua xa âm thanh như tự nhiên của Tư Mã Vân Thiên.

Người ngoài cửa sổ tiếp tục nói: “Cho dù Ngô đại chưởng quỹ có thể trị được nội thương, ngoại thương của người, nhưng hắn nhất định không giải được độc ta đã hạ.”

Ngô Nại hơi hơi nghiêng đầu nhìn về người bên cạnh gối, khóe môi khẽ cười. Vậy ra hắn còn trúng độc, thật sự là nghĩ cũng không nghĩ ra.

“Nói như vậy Ngô đại chưởng quỹ đã ở đây.”

Nghe đối phương nhắc tới mình, Ngô Nại do dự, vẫn là không lên tiếng, nhưng mà, nàng động thủ giải khai huyết đạo cho Tư Mã Vân Thiên. Vừa mở mắt nhìn thấy người bên gối, Tư Mã Vân Thiên giật mình mở to mắt, nhưng lập tức thấy nàng nhẹ giọng nói ý bảo hắn chớ có lên tiếng.

“Sư đệ, người nếu có thể đi theo Ngô đại chưởng quỹ, thì cần gì phải ở trước mặt vi huynh tỏ ra cái gì trình tiết liệt nam.”

Tư Mã Vân Thiên cau mày.

Ngô Nại che miệng mắt chan chứa ý cười.

Tâm tình đang tối tăm của Tư Mã Vân Thiên vừa nhìn thấy bộ dáng nghịch ngợm khó thấy được của nàng thì không khỏi tan thành mây khói.

“Sư huynh đối với tiểu đệ thật đúng là tình thâm ý trọng, đáng tiếc tiểu đệ vô phúc tiêu thụ.”

“Sư đệ, người rốt cục cũng lên tiếng.”

“Sư huynh người đứng đó mà quấy nhiễu mộng đẹp của người khác, tiểu đệ không thích cũng phải đáp một tiếng.”

“Ngô đại chưởng quỹ không ở đây sao?”

“Hắn vẫn ở đây.” Âm thanh có chút ngọt ngào. (Nguyên bản là “Nàng vẫn ở đây”.)

“Ngô trưởng quây cũng coi là người trong cuộc, hắn có thể hiểu được tâm ý của tại hạ.”

Ngô Nại lên tiếng: “Đó là tất nhiên, cho nên hai vị cứ việc ôn chuyện, coi như ta không có ở đây.”

“Đa tạ Ngô trưởng quây thành toàn.”

“Nhưng ta mở khách điểm, cùng người ta làm ăn, thì phải làm đến cùng, đạo lý này ta rất hiểu.”

“Tại hạ không biết sư đệ cùng trưởng quây giao dịch gì, lại có thể để trưởng quây nhất định bảo hộ cho hắn, nhưng tại hạ tin rằng, thứ sư đệ xuất ra được, tại hạ cũng có thể.”

“Vậy không biết dung mạo của các hạ cùng Tư Mã Vân Thiên hơn hay là kém?”

Trong mắt Tư Mã Vân Thiên hiện lên chút hờn giận. Ngoài cửa sổ Diệp Phượng Dương ánh mắt cũng đồng dạng trầm xuống, nhưng thanh âm vẫn như cũ nhẹ nhàng chậm rãi, chưa từng có chút dao động: “Tự nhiên là sư đệ hơn ta rất nhiều.”

“Một khi đã như vậy, sư huynh không cần tốn lời nữa, A Nại chỉ thích người đẹp thôi.” Tư Mã Vân Thiên thanh âm rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn người chung giường kia lại rất âm trầm.

Ngô Nại theo bản năng dịch người sang bên cạnh, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ.

“Sư đệ đã nguyện ý ở dưới thân người ta mà hầu hạ, trước kia cần gì phải nói như vậy?” Diệp Phượng Dương lúc nói lời này lộ ra ý châm chọc.

“Về vấn đề này, ” Ngô Nại ho nhẹ một tiếng, “Ta cho rằng hẳn là sức quyến rũ của các hạ quá kém.”

“Người...”

“Ta chẳng qua ăn ngay nói thật, nếu không hôm nay các hạ như thế nào lại phải đứng trước cửa sổ phòng ta mà cùng lệnh sư đệ ôn chuyện.”

Tư Mã Vân Thiên trong lòng cười thầm, trên mặt bất động thanh sắc, không hề chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, ngoài miệng phụ họa nói: “A Nại nói rất đúng, nước sông ba nghìn gáo, ta lại chỉ cần một gáo thôi.”

Ngô Nại trái tim đập loạn, không dám đón ánh mắt đang trở nên nóng bỏng của hắn, cuối cùng đành xoay người ngồi dậy. Cửa sổ đột nhiên bị một chướng đánh bay, một thân ảnh màu trắng khoanh tay đứng dưới ánh trăng, gió đêm thổi bay mái tóc dài của hắn, tỏa ra mây phần ngạo khí.

“Đánh nát cửa sổ của ông chủ, thu phí gấp đôi, chỉ đánh văng ra thì miễn cưỡng tính người một trăm lượng.”

“Ngô đại chưởng quỹ quả nhiên là mở hắc điểm.”

“Được giang hồ bằng hữu nâng đỡ như vậy, để tránh làm mọi người thất vọng, ta còn phải tiếp tục cố gắng.”

Trong phòng, ngoài phòng, cả hai nam nhân đều bối rối vì những lời này của nàng mà khóe miệng hơi hơi co lại.

“Ngô đại chưởng quỹ muốn dựa vào thực lực của bản thân mà chống lại ta sao?”

Ngô Nại phát ra một tiếng cười khẽ, “Cũng là có thể nha, có câu chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Vô luận là vì Tư Mã Vân Thiên hay là vì người, ta cũng sẽ không mệt mỏi.”

Một câu nói làm cho cả hai nam nhân mặt đen thui.

Ngay sau đó nàng nói tiếp, “Nhưng tọa sơn quan hổ đấu cũng không phải là ý tồi, người thông minh đều phải biết chọn lựa cho đúng, phải không?”

Tư Mã Vân Thiên nhin không được bật cười, trong lời nói có mang theo chút bất đắc dĩ. “A Nại, người xác định là muốn đẩy ta đi không thêm quan tâm sao?”

Ngô Nại vẻ mặt buồn rầu: “Ta cũng đang phiền não đây, dù sao chúng ta tốt xấu gì cũng đã cùng chung chăn gối, nếu cứ như vậy mà buông tay không quan tâm đến thì quả thực có chút lạnh bạc rồi.”

Diệp Phượng Dương nghe bốn chữ “cùng chung chăn gối” mà sát khí bùng lên mất.

Ngô Nại lại giống như không hề phát hiện cứ tiếp tục nói: “Hơn nữa nếu để cho hắn đem người ở trên giường Ngô đại chưởng quỹ ta cướp đi, nếu truyền ra ngoài thì thanh danh của ta sẽ tổn hại rất lớn, cái này thực là làm cho người ta đau đầu.”

Tư Mã Vân Thiên không lên tiếng chỉ cười.

Diệp Phượng Dương hừ lạnh một tiếng, “Nếu người không còn mạng thì cũng chẳng cần để ý đến thanh danh.”

“A di đà phật, thiện tai thiện tai, thí chủ không thể thô bạo như thế, việc gì cũng phải từ tốn.”

“Ngô đại chưởng quỹ đang đem tại hạ ra làm trò cười sao?”

“Hiểu lầm, ” Ngô Nại phủ nhận, nghiêm trang nói: “Ta rõ ràng là đang trêu ghẹo người mà.”

“Người...” Diệp Phượng Dương tức giận chỉ tay vào Ngô Nại.

Tư Mã Vân Thiên ung dung nói: “Sư huynh, cho dù ta đang bị thương và trúng độc, nhưng bây giờ còn có A Nại, công lực hơn xa ngươi, ngươi cũng không có phần thắng.”

“Ai nói ta chỉ có một người.”

“Thủ hạ của bản trưởng quầy cũng không phải không có.” Ngô Nại cười hì hì nói: “Từ đây tới Thiếu Lâm tự cũng rất gần.”

Không phải uy hiếp mà là trắng trợn uy hiếp.

“Ta sẽ không từ bỏ ý định.”

Nhìn người nọ phi thân rời đi, Ngô Nại ngồi trên giường, ánh mắt rơi xuống khung cửa sổ đổ chông chó, dường như tự nói mình nghe: “Đêm nay hẳn là hẳn sẽ không quay lại.”

“Chắc vậy.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, “Cuối cùng cũng được ngủ.”

“A Nại, chúng ta lại cùng nhau ngủ đi.”

Nàng quay đầu lại.

Tư Mã Vân Thiên mỉm cười, “Ngươi mới vừa rồi không phải đã cùng ta chung giường sao?”

Huyệt thái dương của Ngô Nại giật lên mấy cái. Nàng ham xem diễn tuồng mà giải huyệt cho hắn, như thế nào lại quên bằng đi việc sau khi hắn tỉnh lại nhất định sẽ khiêu khích nàng?

“Không cần.” Nàng kiên quyết cự tuyệt.

Tư Mã Vân Thiên vẽ mặt giạt mình, có vẻ như rất hiểu nói: “Thì ra A Nại thẹn thùng, vậy ngươi cứ điểm huyệt ta đi.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng tức giận nằm xuống bên cạnh hắn. Nam nhân này tuyệt đối nên đuổi đi sớm một chút. Ngô Nại hạ quyết tâm.

Tư Mã Vân Thiên nghiêng người quay đi, lưng hai người dựa vào nhau, khoe môi hắn đang đưa một nụ cười.

|||

Ba ngày tiếp theo, sóng yên gió lặng. Trong sự yên bình này, Ngô Nại lại ngủ thấy bão táp sắp bùng lên.

Ban đêm, sau bữa tối, dưới ánh đèn nàng giúp Tư Mã Vân Thiên thay thuốc trị thương, hai người ngồi trên giường, một người ngồi bên cửa sổ, ai cũng không nói chuyện. Đêm nay trong gió truyền đến từng âm thanh quỷ dị, giống như tiếng rần trồn trên mặt cỏ xào xạc, khiến cho người ta muốn nổi da gà khắp người.

Ngô Nại không khỏi đứng lên, hướng ngoài cửa sổ nhìn lại.

“Hắn đến.”

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua.

Tư Mã Vân Thiên thản nhiên cười, “Không chỉ có hắn, còn có độc trùng của hắn cũng đến.”

Ngô Nại cảm thấy run lên.

“Có cách nào không?”

Tư Mã Vân Thiên nghiêng ngẫm nhìn nàng, “Ngươi lại đây ta nói cho.”

Ngô Nại nhú mào, do dự một chút sau cùng vẫn đi qua, đứng ở trước giường.

“Ngươi ghé tai lại đây.” Hắn không hài lòng nhìn khoảng cách giữa hai người.

Ngô Nại khê cằm môi, đưa tai nghiêng xuống trước mặt hắn.

Hắn thổi nhẹ một hơi vào tai nàng. Ngô Nại giật thót người, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Hắn tỏ vẻ vô tội nhìn nàng, “Ta còn chưa có nói gì, người như thế nào đã đứng dậy?”

Ngô Nại cân nhắc một chút, lại cúi xuống.

Hắn ghé tai nàng nói vài câu, cuối cùng thừa dịp nàng không chú ý đặt một nụ hôn lên má nàng. Nàng giật thót người rất nhanh lùi lại phía sau, vẻ mặt khó có thể tin được nhìn hắn chằm chằm.

Tư Mã Vân Thiên cười khẽ một tiếng, nhàn nhã ngồi dựa vào đầu giường, sóng mắt lưu chuyển, tao nhã vô cùng, cúi đầu lời nói tựa như độc được trí mạng từng đợt từng đợt nhẹ nhàng truyền vào trong tai nàng: “A Nại, sao lại tránh ta?”

Ngô Nại nhìn hắn trong lòng vô cùng phức tạp, giọng nói của hắn mang theo một cổ u oán, làm cho nàng cảm thấy mình né tránh là đã tổn thương hắn.

Nhắm mắt lại, nàng nắm chặt hai tay, thanh âm đậm đặc nói: “Bây giờ giáo chủ vội vã hiến thân thực không đúng lúc, cứ chờ thương thế của người tốt lên rồi nói sau.”

“Vậy một lời đã định.”

Nàng thiếu chút nữa đã quay đầu lại mà gào lên, ai với người một lời đã định?

Ngoài cửa sổ tiếng động càng lúc càng lớn, Ngô Nại không nhin được chân tự lui đến phía giường, có vẻ oán giận nói: “Người nói với ta phương pháp đó, nhưng ta ở đây căn bản không có những thứ kia.”

“Ta cũng đành chịu thôi.”

“Hiện tại làm sao?”

“Như ta vậy chỉ có thể dựa vào A Nại người.”

Theo thanh âm kia càng ngày càng gần, Ngô Nại trên người nổi da gà cũng ngày càng nhiều. Khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, nàng xoay người ôm lấy Tư Mã Vân Thiên.

“Chúng ta đi.”

Tư Mã Vân Thiên chỉ cười nhìn nàng, không lên tiếng.

Vừa ra đến cửa phòng liền nhìn thấy, trong bóng đêm có thứ gì đó màu đen chậm rãi bò đến, hai chân Ngô Nại run lên một chút. Rắn, nhưng nhúc, khiến cho nàng nhìn mà muốn nôn. Không để bản thân lộ ra phản ứng khiếp sợ, nàng mũi chân nhẹ điểm, cả người phóng lên trên nóc nhà chạy đi, hướng về phía Thiếu Lâm tự.

“Ta không đi Thiếu Lâm.”

Lúc bọn họ rời xa khách sạn, Tư Mã Vân Thiên kiên trì đưa ý kiến.

“Phía sau Thiếu Lâm là an toàn nhất.”

“Người sợ đánh không lại hắn sao?”

“Tình hình hiện nay của người vẫn là không thể mạo hiểm, vạn nhất người rơi vào trong tay Diệp Phượng Dương, kết cục chỉ sợ cũng không kém hơn là gặp cái tên Âm Trảo Quỷ Tác bao nhiêu.”

Tư Mã Vân Thiên sắc mặt trầm xuống.

Trong lúc chạy vội, Ngô Nại vẫn không chú ý biến hóa trên mặt hắn, tiếp tục nói: “Chúng ta lặng lẽ vào tự, không có người nhìn thấy đâu.”

“Ngô Nại, ta nói, ta không đi Thiếu Lâm dưỡng thương.” Tư Mã Vân Thiên thanh âm lạnh xuống.

Nàng không khỏi dừng lại cước bộ, “Người cố chấp như vậy làm gì?”

“Ta quyết thế.” Hắn không chút thỏa hiệp.

Nàng bất đắc dĩ lắc đầu. “Được rồi, chúng ta đến phụ cận tìm sơn động nghỉ tạm một đêm.”

Tư Mã Vân Thiên lập tức không phản đối. Nhưng Ngô Nại vẫn chọn một sơn động cách không xa Thiếu Lâm, để đề phòng.

Sơn động rất nhỏ, hai người ngồi ở bên trong cũng có thể nhìn thấy bóng đêm ảm đạm bên ngoài.

“Cuối cùng là người trúng loại độc gì vậy?” Thấy hắn có vẻ im lặng, Ngô Nại lên tiếng xua bớt không khí trầm mặc.

“Ta nghĩ là người sẽ không hỏi.”

“Tò mò thôi, cũng không cần trả lời.”

Ngoài dự kiến của nàng là hắn lại trả lời: “Ta cũng không rõ ràng là loại độc gì, chỉ biết loại độc kia hạ trên người ta xung khắc với những thứ hàng ngày ta dùng, làm cho ta mất đi vị giác và khứu giác, không thể đề phòng được độc vật xâm hại.”

Ngô Nại giật mình, “Thì ra đây là nguyên nhân vì sao người lại uống nước trắng!”

Từ lúc hắn ở trong Giang Hồ khách điểm, trừ ngẫu nhiên uống chút rượu, hắn gần như giống nàng, đều chỉ uống nước trắng.

Tư Mã Vân Thiên không phủ nhận.

“Vậy người đột nhiên thay đổi thói quen ăn uống, những tỳ nữ hầu hạ người không thấy lạ sao?”

“Một tháng trước hai giác quan này của ta chưa hoàn toàn biến mất, nhưng cũng còn mảy, sau khi gặp được người, liền tìm được một lý do tốt.”

Ngô Nại hiểu được, nhưng lại không khỏi có chút thắc mắc, “Vậy người không thấy ta khả nghi sao?”

“Khả nghi như thế nào? Người thích đùa giỡn mỹ nam tử cả giang hồ đều biết rõ, ta xuất thân tà giáo hành tung vốn là khó tìm, chúng ta vừa vặn xứng đôi không phải sao?”

“...” Thật là yêu nghiệt!

“A Nại.”

Nàng không thèm trả lời hắn.

“Người vì sao nhất định phải xuất gia? Không xuất gia thì không được sao?” Hắn nhìn khuôn mặt của nàng nhẹ nhàng hỏi.

Ngô Nại sững sốt một chút. Không được sao? Nàng đã đáp ứng với sư phụ sống quãng đời còn lại ở Thiếu Lâm, mà đã không rời khỏi Thiếu Lâm thì cuối cùng cũng xuất gia, cũng giống như mấy sư huynh trông tượng Phật tổ, bảo hộ Thiếu Lâm. Nếu không xuất gia? Nàng dường như chưa từng nghĩ tới khả năng này.

Vì thế, nàng nhận không được tự nói dường như cũng là hỏi mình: “Người nói xem sao lại không xuất gia?” Thân phận như ta, ở lại Thiếu Lâm mới là tốt nhất.

Những năm tháng trưởng thành, nàng cũng hiểu được nỗi băn khoăn của sư phụ năm đó - thất phu vô tội, hoài bích có tội. Thế gian có nhiều người chỉ vì cái lợi trước mắt, nếu bị người ta biết được chân tướng sở học của nàng, không được Thiếu Lâm bảo vệ, chỉ sợ nàng cả đời khó bình an, quan trọng hơn nữa, còn có thể liên lụy đến danh dự của Thiếu Lâm, vì nàng mà hổ thẹn.

“Nếu người có người trong lòng thì phải làm sao?”

Ngô Nại ánh mắt buồn bã. Người trong lòng? Nàng thích nam nhân, nhưng thân phận của nàng bây giờ cũng là nam nhân, kết cục có cái gì khác nhau đâu?

“Không có nam nhân nào chịu gả cho ta.” Nàng nói như tự giễu. Cho nên xuất gia vẫn là lựa chọn tốt nhất trong đầu nàng.

Thì ra là thế. Tư Mã Vân Thiên trầm mặc.

Bởi vì tình huống của Tư Mã Vân Thiên không thể cho người ta biết, cho nên bọn họ trước khi hừng đông liền trở lại khách sạn. Trên nóc nhà Diệp Phượng Dương khoanh tay mà đứng, ánh trăng sắp tàn trên đỉnh đầu khiến hắn càng có vẻ cô tịch.

“Ta biết các người nhất định sẽ trở về.”

“Thật thông minh ghê.” Ngô Nại vui vẻ khen ngợi.

“Hắn sẽ không đi Thiếu Lâm, mà tiếp tục ở khách điểm của người dưỡng thương.”

“Người thật hiểu rõ hắn.”

“Ta tất nhiên hiểu rõ hắn.” Diệp Phượng Dương ánh mắt lạnh lùng dừng trên cánh tay của Ngô Nại, “Ta sẽ phé đi hai cánh tay này của người.”

“Có bản lĩnh thì nhào vô.” Ngô Nại lập tức đáp lời.

Vì thế, Diệp Phượng Dương động thủ.

Ngô Nại trong lòng ôm một người không thể đánh trả, chỉ có thể né tránh. Cuối cùng từ trên nóc nhà né qua né lại nhảy cả xuống sân, trên đất đám xà trùng liền trườn đến. Nàng trong lòng chợt lạnh, đưa chân quét một vòng, hai tay chợt hướng lên trên ném đi, nháy mắt đã đem áo ngoài cởi bỏ nắm trong tay. Diệp Phượng Dương lao đến chém giết, áo xám trong tay Ngô Nại đem theo nội lực đánh qua, hắn vội nghiêng người tránh.

Tư Mã Vân Thiên lại rơi xuống trong lòng Ngô Nại, nàng tay khẽ chuyển, dùng tấm áo đem người hắn buộc lại phía sau, hai tay xuất chiêu, đem đám xà trùng trước mặt đánh bay ra ngoài.

Nhìn lũ xà trùng không ngừng đến gần, nàng trong lòng không khỏi sợ hãi.

Tư Mã Vân Thiên cảm giác được thân hình nàng cứng ngắc, trong lòng hiểu ra, liền ở nàng bên tai nhắc nhở, “Lên nóc nhà.”

Ngô Nại lập tức phi thân lên, Diệp Phượng Dương nhân cơ hội phóng ra một mảnh ngân mang. Thấy vậy, Ngô Nại ở trên không xoay người tránh được, hai bàn chân đạp lên nhau, mượn lực lẳng không nhảy lên, song chiêu đồng thời đánh ra. Thừa dịp Diệp Phượng Dương nghiêng người né tránh, nàng vững vàng hạ xuống nóc nhà.

“Vũ Dương Thê Vân Túng!” Diệp Phượng Dương kinh hô một tiếng.

Ngô Nại cười mà không nói.

Diệp Phượng Dương nheo mắt hỏi: “Người là Thiếu Lâm đệ tử sao lại biết kinh công độc môn của Vũ Dương?”

“Người là địch nhân của ta, ta vì sao phải nói cho người?”

Vũ Dương Minh Nguyệt đạo trưởng hàng năm sẽ mang đệ tử lên Thiếu Lâm luận bàn võ nghệ, nàng xem từ nhỏ đến lớn, sao mà không biết.

“Người...”

“Diệp Phượng Dương, người cùng Tư Mã Vân Thiên ân oán tình cừu ta cũng không muốn nhúng tay, nhưng mà, ” Nàng giọng nói từ tốn, “Hắn trước mắt ở nơi này của ta dưỡng thương, ta sẽ bảo hộ hắn chu toàn. Cho nên ta thành khẩn đề nghị, người chờ sau khi thương thể của hắn lành lại rồi hãy giải quyết chuyện của các người.”

Tư Mã Vân Thiên ghé sát vào tai nàng, tư thế vô cùng thân thiết, thanh âm cũng không có ý dè dặt, “A Nại thật sự là ngoan tâm, vô tình vô nghĩa như vậy.”

Diệp Phượng Dương lúc này cũng rốt cục phát hiện Tư Mã Vân Thiên có điều không thích hợp, “Tay chân người...”

Hắn thông dong bình tĩnh trả lời, “Bị gãy.”

Ánh mắt Diệp Phượng Dương lập tức bắn về phía Ngô Nại.

“Không phải hần.”

“Ai?” Thanh âm âm lãnh khùng bố giống như đến từ mười tám tầng địa ngục.

Ngô Nại cùng Tư Mã Vân Thiên đều không trả lời hần.

“Ta sẽ tìm ra.” Diệp Phượng Dương lạnh lùng buông một lời, liền xoay người biến mất trong bóng đêm.

Ngô Nại nhìn hần đi xa, nhin không được cảm thán nói: “Hần thật sự rất yêu người.”

Tư Mã Vân Thiên hai tay đan lại trước người nàng, cầm rãi siết chặt, thanh âm lạnh buốt: “Người nói cái gì?”

Ngô Nại lập tức sửa lại, “Tình cảm của sư huynh đệ người thật tốt.”

Tư Mã Vân Thiên cũng không như vậy mà buông tha nàng, dán sát môi cạnh tai nàng nhỏ giọng nói: “Người rất sợ rắn sao?”

“Ha ha... Nói đùa sao.”

“Thật sự không sợ sao?” cả người cứng đờ như vậy, hần ở sát bên nàng như vậy làm sao mà không biết.

“Đương nhiên không sợ.” Ngô Nại mạnh miệng.

“Chúng ta về phòng đi.” Tư Mã Vân Thiên cũng không ép nàng, ngược lại như không có gì nói.

Ngô Nại đưa mắt nhìn cả sân vẫn còn đầy rắn, cả người phát lạnh, không tự chủ được mà toàn thân nổi da gà. Trong phòng nhất định cũng nhiều...

Tư Mã Vân Thiên rốt cục cười nhẹ một tiếng, ở bên gáy nàng nhẹ nhàng thổi, thanh âm mang theo chút yêu thương: “Sợ rồi sao?”

“Tư Mã Vân Thiên...” Ngô Nại không thể nhin được nữa, gằm nhẹ một tiếng.

Ngược lại đối phương càng vui vẻ cất tiếng cười.

4. Chương 4

Giang Hồ khách điểm vốn là hắc điểm, mà trong hắc điểm nếu có xảy ra một số chuyện làm người ta không thể tin nổi thì cũng chỉ là bình thường, việc này đối với người trong giang hồ chẳng có gì lạ. Cho nên, ban đêm, khi đám độc vật bắt đầu bò vào Giang Hồ khách điểm, từ tiểu nhị cho đến khách trọ cũng chẳng quá mức kinh ngạc. Chỉ trừ lúc bị mấy con độc vật quấy nhiễu, có người phát ra một hai tiếng rống giận thì tất cả vẫn như thường.

Ba đêm tiếp theo độc vật vẫn bò đến, Ngô Nại đề một câu ngoài cửa lớn: Nếu khách trọ ra tay giúp bắt giữ độc vật, miễn phí tiền phòng, vật phẩm bị tổn hại trong điểm giảm một nửa tiền bồi thường. Vì thế, Giang Hồ khách điểm ban đêm cứ gọi là náo nhiệt tưng bừng. Sau đó hậu viện khách điểm lại khôi phục về yên bình như xưa.

Tiếng lách cách của bàn tính vang lên trong phòng, Ngô Nại chăm chú nhìn những con số liên tục thay đổi, bờ môi khẽ nhếch, ánh mắt ngày càng sáng. Ngồi dựa vào đầu giường, đem tất cả thu vào mắt, Tư Mã Vân Thiên không khỏi âm thầm lắc đầu. Xuất thân từ thiên hạ đệ nhất môn phái trên giang hồ mà cả người nàng toàn hơi tiền, thật sự khờ biết nên khóc hay nên cười nữa, không khỏi không cảm thán.

“Nhìn sắc mặt của người chắc mấy ngày này thu hoạch rất khá.”

Ngô Nại đầu không ngẩng lên nói: “Bình thường, thật hi vọng lệnh sư huynh vẫn tiếp tục bám riết không tha như thế này.”

“Đừng mơ nữa.” Tư Mã Vân Thiên không chút khách khí đánh tan vọng tưởng của nàng.

Nàng gật đầu: “Đúng rồi, tối nay đúng là không có độc vật xuất hiện.” Nói xong, nàng dừng việc gạt bàn tính, nhìn về phía cửa sổ có chút đăm chiêu.

“Biết người sưu tập ngũ độc trùng rồi bán lại cho hiệu thuốc bắc, chẳng lẽ hần còn không lập tức thay đổi kế hoạch.”

“Đáng tiếc thật!”

Tư Mã Vân Thiên bật cười: “E là chỉ có mình người mới nghĩ ra biện pháp như vậy, làm hần trộm gà không được còn mất nắm thóc.”

Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Độc được, là độc, cũng là được thôi, kịch độc gì đó có đôi khi cũng là linh dược cứu mạng, các người đắm mình trong đó vốn phải biết đạo lý này.”

Tư Mã Vân Thiên không tranh cãi cùng nàng.

Ngô Nại quay đầu hướng hần cười: “Không nói nữa, ta dẫn mạch quá huyết giúp người.”

“Được.”

Tư Mã Vân Thiên không biết nàng đã dùng thủ pháp gì, sau khi nàng dẫn mạch quá huyết, kinh mạch hần lúc trước bị thương tốt lên rất nhiều.

“Vì sao lần trước không chịu giúp ta chữa thương?”

Nàng cười gượng ấn ngón tay dẫn khí, khẩu khí có chút không đứng đắn: “Bởi vì người là mỹ nam tử, ta nghĩ tranh thủ chút thời gian thân cận với người nhiều hơn thôi.”

Tư Mã Vân Thiên nhướn mày: “Chẳng lẽ không phải vì đám xà trùng này?”

“Đương nhiên không phải.”

Hần nhìn trán nàng toát ra vài giọt mồ hôi, trong lòng mơ hồ hiểu được một chút: “A Nại”

“Ừ”

Hần gọi nhưng lại không nói tiếp. Mà nàng chuyên tâm vận khí cũng không để ý đến.

Mỗi lần sau khi dẫn mạch quá huyết, sắc mặt nàng đều mệt mỏi, chứng tỏ việc này thực sự hao tổn nội tức và tinh khí của nàng. Lúc trước nàng lưỡng lự không muốn dùng liệu pháp này, hần cũng có thể lý giải.

Khi trị liệu chấm dứt, Ngô Nại còn chưa kịp động, Tư Mã Vân Thiên đã nâng tay lên lấy tay áo lau đi những giọt mồ hôi trên mặt nàng. Ngô Nại giật thót người.

“Ta là đệ tử Thiếu Lâm.” Đây là câu trả lời của nàng.

Tư Mã Vân Thiên cụp mắt xuống không nói, sau một lát khóe miệng khẽ cong hướng về phía nàng, dựa người ngồi đầu giường nói ra quyết định của mình: “Ta theo người về Thiếu Lâm Tự dưỡng thương.”

Ngô Nại kinh hỉ nhìn hần, mắt như hỏi.

Hần gật đầu khẳng định: “Thật sự.”

|||

Trong phòng có mùi đàn hương tự nhiên, bốn vách tường trống trơn, không có bàn, chỉ có một cái bồ đoàn đặt đối diện cửa chính. Nơi này là thiện phòng của Ngô Nại ở Thiếu Lâm Tự, nhưng lại làm Tư Mã Vân Thiên không tự chủ được mà cau mày.

Cùng với việc ngày qua ngày hần ở Thiếu Lâm dưỡng thương, hần cũng dần dần ít thấy Ngô Nại, cho dù nàng có đến đây nhưng mỗi lần đều vội vã đi. Tư Mã Vân Thiên chau mày lại, hần không thích tình hình hiện tại chút nào. Nàng dường như đang tạo khoảng cách giữa hai người, cố ý giảm dần số lần về chùa.

“Sư tổ”

“Tiểu Quảng Thành, đến đây, cho sư tổ sờ người một chút.” Thanh âm trêu chọc của Ngô Nại luôn có vẻ trái ngược với không khí trang nghiêm mực tíc của Thiếu Lâm.

“Quảng Thành cáo lui.”

Nghe đến đó, Tư Mã Vân Thiên có thể tưởng tượng cái tên tiểu tăng kia nhất định đang chạy trốn chết, khóe môi hẳn không khỏi hơi cười.

Cửa phòng bị đẩy ra. Ngô Nại như cơn gió mát đi vào phòng.

Nhìn Tư Mã Vân Thiên ngồi trên giường, nàng mỉm cười: “Giáo chủ hôm nay khí sắc thật không tệ, hẳn đã gần đến lúc khôi hoàn toàn rồi.”

Tư Mã Vân Thiên khẽ nhắc tấm áo, đứng dậy rồi cũng mỉm cười nói: “Là nhờ A Nại chiếu cố tốt.”

Ngô Nại cầm trong tay bộ quần áo đặt xuống giường, xoay người, “Biết giáo chủ không quen ăn mặc đơn giản, ta nhờ người xuống núi mua quần áo giúp giáo chủ, mong ngài không chê.”

Hắn liếc liếc mắt một cái nhìn cẩm y màu xanh ngọc, thản nhiên nói: “Đây chính là A Nại đưa trà tiễn khách.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Nàng cười mà không nói. Có một số việc mọi người tự hiểu nhau là tốt rồi, ngôn ngữ ngược lại là dư thừa.

“Ta hôm nay sẽ cùng A Nại xuống núi.” Hắn xoay người cầm lấy quần áo.

Ngô Nại mỉm cười lắc đầu: “Giáo chủ xin tự nhiên, mấy ngày gần đây ta muốn ở trong tự thanh tu.”

“Thanh tu sao?” Hắn trong lòng hiểu rõ, “Vậy ta sẽ xuống núi trước.”

“Tạm biệt giáo chủ.” Nàng nhìn theo hắn rồi đi.

Tư Mã Vân Thiên ngay lúc bước nửa chân ra cửa phòng đột nhiên quay đầu: “A Nại”

Ngô Nại đang chìm trong suy nghĩ, nghe một tiếng gọi vô cùng thân thiết mà lại chứa sự lạnh lùng làm mặt nàng bất giác có chút nóng lên.

Hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng mỉm cười: “Còn nhớ rõ lời ta nói không?”

“Cái gì?”

“Nếu người là nữ nhân, ta sẽ lấy người.”

Ngô Nại mạnh mẽ trấn định: “Ta cũng đã nói, hoan nghênh giáo chủ đến diệt khẩu.”

Hai người trong phòng ngoài cửa, bốn mắt nhìn nhau, giây lát, đồng thời thu hồi tầm mắt. Hắn xoay người cười lớn rồi đi.

Nhìn thân ảnh hắn biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng Ngô Nại đột nhiên có chút mất mát, vẻ mặt cũng ảm đạm dần. Nên đi cũng phải đi, cái gọi là duyên phận có khi cũng chỉ là gặp thoáng qua.

Đi đến trước cửa đưa tay đóng cửa phòng lại, nàng trở lại bỏ đoàn ngồi xuống. Xưa nay lòng vốn không hề dao động hôm nay đã có chút hỗn loạn, đột nhiên cổ họng thấy ngọt, một búng máu phun ra. Nhìn trên đất máu đỏ loang lổ lẫn cả màu đen, nàng nhú mày cười khổ.

Mấy ngày nay Diệp Phượng Dương thường xuyên đánh tới cửa làm nàng không muốn cũng phát điên, cuối cùng không thể nhịn được nữa đánh cho hắn trọng thương, nhưng nàng cũng không tốt, trúng phải kịch độc trên người hắn. Bất quá lúc này làm cho Tư Mã Vân Thiên xuống núi đúng là thời cơ thích hợp nhất. Diệp Phượng Dương thương thế tạm thời không thể khỏi ngay, coi như nàng thay Tư Mã Vân Thiên tranh thủ một chút thời gian.

Thu lại tâm tình, nấp khí điều tức, dần dần mồ hôi trên trán hòa lẫn máu chậm rãi chảy xuống từ mặt nàng, trông thật đáng sợ. Đến lúc nàng thu công đứng dậy, tấm áo xám trên người đã bị mồ hôi làm ướt sũng, sắc xám có loang vết đỏ sẫm trông rất chật vật. Nàng không thể không thay bộ áo khác, sau đó ra cửa tìm sư huynh.

Lúc Ngô Nại vào cửa, Viên Tuệ đại sư đang lần tràng hạt trên tay, tụng kinh niệm phật.

“Sư huynh”

Viên Tuệ đại sư mở mắt nhìn nàng một cái: “Vô Tướng” (pháp danh của Ngô Nại)

Ngô Nại đến bên người hần khoanh chân ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười: “Sư huynh à, ta rốt cuộc đã tiến Tư Mã Vân Thiên đi.”

Viên Tuệ đại sư từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn nàng đầy ý vị sâu xa, sau đó lại tiếp tục gọt chuối hạt trong tay, làm ra vẻ lão tăng nhập định.

“Sư huynh, người thực không thú vị, mỗi lần đều không quan tâm ta.” Nàng không nhịn được lẩm bẩm.

“Vô Tướng”

“Có ta” Tinh thần nàng rung lên.

“Người ở dưới chân núi mở tiệm bao lâu rồi?”

“Gần ba năm”

“Cũng đã đến lúc nên ra ngoài một phen.”

“Vì sao phải đi?” Nàng muốn ở lại bảo vệ Thiếu Lâm, bảo vệ sư huynh.

“Xem chuyện bát nháo cũng đủ lâu rồi, đi ra ngoài làm chút việc có ích cho võ lâm cũng tốt.”

“Không” Nàng cự tuyệt thẳng thừng. Bảo vệ các sư huynh mới là tốt nhất.

“Vô Tướng, đi đi, đi xem thế giới bên ngoài, tâm tình của người không thích hợp với cửa phật.”

Ngô Nại hừ một tiếng, bướng bỉnh nói: “Ta lại càng muốn xuất gia, các người lúc trước trói chặt ta ném ra phía sau núi như vậy, ta không cam lòng.” Cho dù là sợ nàng không đủ kinh nghiệm giang hồ, muốn tôi luyện cho nàng cũng không thể lấy nhiều bắt nạt ít, lấy lớn hiếp nhỏ.

Viên Tuệ đại sư khước miệng hiền từ, thanh âm mang theo nụ cười: “Vài năm nay không phải người đã trả đũa lên đệ tử của các viện rồi đấy thôi? Còn không đủ à?”

“Không đủ”

“Không cần phải băn khoăn chuyện che mưa chắn gió cho Thiếu Lâm.” Viên Tuệ đại sư lộ vẻ kiên quyết trong lời nói.

Ngô Nại ở bên cạnh nghiêng đầu đánh giá sư huynh, cuối cùng khẳng định tình hình không thể cứu vãn. Sư huynh đã hạ quyết tâm khiến nàng phải “dấn thân” vào giang hồ.

Có chút không cam lòng mím môi, nàng cung kính cúi đầu: “Sư huynh, vậy ta xuống núi đây.”

“Đi đường nhớ cẩn thận, mọi sự đều phải để ý.”

“Vâng”

Ra khỏi sơn môn, Ngô Nại quay đầu, hai tiểu tăng đón khách chấp tay hành lễ, cùng kêu lên: “Sư thúc tổ”. Ngô Nại cau cái mũi, sư huynh thật sự vô cùng quá đáng. Nàng đã đáp ứng ra đi, còn cần người đưa nàng ra, sợ nàng sẽ quay đầu đổi ý.

Nàng hướng xuống núi cước bộ nhẹ nhàng mà đi, nhìn phong cảnh ven đường xung quanh, hứng thú mười phần.

Nhưng khi nàng nhìn đến Giang Hồ khách điểm, chỗ cái bàn dưới cửa sổ có một thân ảnh màu xanh ngọc đang ngồi, đột nhiên trong lòng có chút bất an.

Tư Mã Vân Thiên nâng cái chén trong tay, hướng về phía nàng mỉm cười: “A Nại, tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên, cùng uống một chén đi.”

“Giáo chủ cũng biết ta chỉ uống nước trắng.”

“Tất nhiên”. Hần thân nhiên uống cạn chén nước sau đó giúp nàng rót đầy, đưa qua.

Khóe miệng khẽ nhếch, nàng cầm một cái chén khác trên bàn, rót nước.

“A, sao phải xa lạ như thế?” Hấn không cho là đúng cười nói.

Ngô Nại còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên một cái bàn bay vèo ra từ trong khách điểm, sau đó là cái ghế dựa,... Mi mắt nàng động nhẹ, vuốt ve cái chén trong tay, nở một nụ cười không có ý tốt. Tư Mã Vân Thiên cũng cười. Biểu tình như vậy của nàng thật sự đáng yêu, khiến cho người ta muốn động tay động chân một phen.

Một thân ảnh bay ra từ trong khách điểm, trước mắt Tư Mã Vân Thiên bóng xám chợt lóe lên đã không thấy bóng nàng đâu.

Ngô Nại đón được người bị đánh bay từ trong khách điểm ra giữa không trung, tập trung nhìn vào, không khỏi mặt mày hớn hở: “Hi, công tử, ta cứu ngươi, ngươi lấy thân báo đáp, thế nào?”

Cái chén trong tay Tư Mã Vân Thiên nháy mắt vỡ vụn, bỗng nhiên xoay người đi tới.

“Vô sĩ”

Người trong ngực Ngô Nại vừa đánh đến một chưởng, nàng lập tức vùng tay lên, nam tử đã vững vàng đứng một bên. Đó là một nam tử cao ráo mặt như ngọc, áo xanh pháp phới, ống tay áo bay nhẹ, dưới ánh chiều tà càng tuần tú.

Ngô Nại nhìn hấn cười nói: “Không mua bán cũng còn nhân nghĩa, làm gì mà đối đãi với ân nhân cứu mạng mình như thế?”

“Phi, ai muốn ngươi cứu.”

Tư Mã Vân Thiên cười khinh miệt, đi tới bên Ngô Nại nói: “Cứu hấn mà không cho hấn biết chân tướng sao?”

Ngô Nại đưa mắt nhìn xuống tay áo phải của mình, cười hì hì, ném xuống một thanh đao nhọn hoắt, rõ ràng là ám khí.

Sắc mặt nam tử kia đột nhiên biến đổi, kinh nghi bất định nhìn về phía vẻ mặt lạnh nhạt của Ngô Nại, chần chờ một lát mới không cam lòng nói: “Đa tạ”.

Ngô Nại lơ dềnh phất vạt áo, tùy tay vươn ra cầm cái bàn vừa mới bay ra, như không có việc gì đi thẳng vào khách điểm, bình tĩnh tự nhiên nói: “Tiểu Đinh, tổn thất lần này tính gấp bốn.”

“Vâng, lão bản.” Tiểu Đinh vui vẻ lên tiếng trả lời.

Sau đó không nhìn đến đám người đang cào cẩu nhau, Ngô Nại hướng đến hậu viện mà đi.

“A Nại, chờ ta”

Tư Mã Vân Thiên lên tiếng làm cho khách nhân trong điểm không hẹn mà cùng trợn mắt. Hiện tại là tình hình gì thế này? Thiếu Lâm với Viêm Giáo không phải chính tà bất lưỡng lập sao? Vì sao người xuất thân từ Thiếu Lâm, có bối phận cao như Ngô Nại cùng với Viêm Giáo giáo chủ biểu hiện như là rất... thân mật?!

Vì thế, cả đám đang đánh nhau đều dừng hết lại xem đến khi bóng người khuất tầm mắt. Sau cùng, mọi người đem ánh mắt hoang mang rơi xuống góc phòng lớn trên người điểm tiểu nhị Giáp, Bính, Đinh, nhưng mặt bọn họ đều không chút thay đổi, cự tuyệt mọi lời phỏng vấn.

Ngô Nại dừng chân trước cửa phòng mình, đồng thời nhướng mày thỉnh giáo: “Tư Mã giáo chủ theo đến đây có việc gì?”

Hấn cười nói: “A Nại nói xem?”

“Muốn diệt khẩu thì động thủ, nói chuyện phiếm thì mời đi cho.”

Mặt Tư Mã Vân Thiên lộ vẻ khó xử: “Nếu vừa không diệt khẩu lại không nói chuyện phiếm thì làm sao bây giờ?”

“Tự ngươi nghĩ đi” Ngô Nại xoay người đẩy cửa vào, thanh âm tiếp tục truyền đến: “ta sẽ không phụng bồi”.

Tư Mã Vân Thiên cũng không vào cùng, chỉ dựa vào cánh cửa nhìn nàng thu thập hành lý, sóng mắt lưu chuyển, trêu ghẹo nói: “Sợ bị ta diệt khẩu đến mức phải về tự lánh nạn sao?”

“Sai, là sư huynh ta nói ở đây quá nhỏ, chỉ có vào giang hồ xông pha một chuyến mới có thể kiếm được nhiều mỹ nam tử. Cho nên, ta quyết định nghe theo đề nghị của sư huynh, đi lịch lãm giang hồ, tóm lấy tất cả mỹ nam tử.”

Tư Mã Vân Thiên cười ha ha: “Không biết nếu Viên Tuệ phương trưởng nghe được người nói như vậy sẽ phản ứng thế nào?”

Ngô Nại không thèm để ý nói: “Có hứng thú, có thể tự mình đến Thiếu Lâm xem.”

Nàng cầm tay nải nặng nề trong tay ách chừng, vừa lòng gật đầu.

Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng: “A Nại, chúng ta làm một giao dịch, thế nào?”

“Nói nghe một chút”

“Ta sẽ không diệt khẩu người, người giúp ta một việc.”

Nàng nở nụ cười, có vẻ đùa cợt nói: “Vì chuyện mất đi vị giác, khứu giác sao?”

“Phải”

“Như vậy làm sao ta biết đến bao giờ người mới có thể tìm được giải dược?” Nàng nhướn mày hưng phấn, rất có vài phần ẩn chứa ý tứ xem kịch vui.

“Ta không thể xác định thời gian”

Nàng nói thực rõ ràng: “Vẫn là ta chờ người đến diệt khẩu thì dễ dàng hơn, có lẽ căn bản là người không có cơ hội.”

“A Nại, người thật nhẫn tâm như vậy sao?”

“Vô độc bất trượng phu”

Tư Mã Vân Thiên cúi đầu cười khê: “Ta lại cảm thấy người thích hợp với một câu khác”

“Là gì?”

Trong lòng hần trả lời nàng, là tối độc phụ nhân tâm.

Ngô Nại cũng không gặng hỏi hần, chỉ mang theo một tay nải đi qua người hần, xuyên qua chính lâu, nghênh ngang rời khỏi Giang Hồ khách điểm. Cả đám tiểu nhị trong điểm không ai hỏi nàng đi đâu, tựa như người rời đi với bọn họ căn bản không hề biết nhau. Mà một câu dạn dò Ngô Nại cũng không để lại, phảng phất chỉ là nàng ra ngoài tản bộ, lập tức sẽ quay lại như mọi lần.

|||

Giữa ngày hè, ánh mặt trời chói chang, lại có người không ngồi trong xe ngựa tránh nắng, ngược lại nằm phơi trên nóc phơi nắng. Tuy nhiên, nếu người nọ là Ngô Nại đại chương quỹ của Giang Hồ khách điểm, như vậy sẽ không nhiều người kinh ngạc, bởi vì nàng vốn là một người không thể hiểu bằng lẽ thường.

Xe ngựa yên ổn chạy trên con đường nhỏ, người nằm trên nóc xe phủ một cái nón liên tục bị xóc nảy như thế lại có chút buồn ngủ. Có thanh âm màn trúc va chạm lọt vào tai, ánh mắt dưới chiếc nón khẽ híp lại, ngay sau đó phu xe thu roi dừng ngựa.

Một thanh âm tựa như gió lướt trên núi, xuôi qua khe đá chui vào trong tai Ngô Nại.

“A Nại, chúng ta thật là có duyên!”

Nàng vẫn giữ nguyên tư thế, có chút bất đắc dĩ. Có duyên sao? Chỉ sợ không hẳn như vậy. Khóe miệng dẫn theo một tia cười khổ, thanh âm trước sau như một, nhẹ như nước: “Duyên đến duyên đi, có chăng là mộng Nam Kha.”

“Vậy A Nại vẫn còn trong mộng sao?”

“Thế nào?”

Gió nổi lên, một mùi thơm ngát tự nhiên quen thuộc như trong trí nhớ lượn lờ. Bàn tay nhắc chiếc nón trên mặt hất ra, dung nhan khiến cho vạn vật phải hổ thẹn hiện ra trong mắt nàng. Bốn mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc ấy trời đất như tan ra, phẳng phất đều trở thành hư không.

Hắn nghiêng người cúi xuống phía nàng, mỉm cười khiến người thất hồn lạc phách: “A Nại, nhìn người nằm thoải mái như vậy, hại ta cũng muốn nằm xuống thử xem.”

“Không ngại thì thử một lần.” Nàng nhún vai, không sao cả.

“Được”. Tư Mã Vân Thiên đường hoàng nằm xuống cạnh nàng.

Ngô Nại chỉ có thể lui sang bên một chút để đảm bảo hắn sẽ không đè lên người mình.

“A Nại tựa hồ vĩnh viễn đều sống thoải mái như vậy.”

“Giáo chủ tựa hồ sống cũng tựa tùy hứng.”

Tư Mã Vân Thiên chuyển tư thế nằm nghiêng, lấy tay đỡ đầu nhìn nàng cười: “Người không biết là chúng ta thực xứng đôi sao?”

“Không biết”. Nàng nhẹ nhàng phủ định.

“Ta tùy hứng, người thoải mái.”

“Ta danh môn, người tà giáo.”

“Chính tà cũng có thể biến thành tơ lụa, biến thành tình lữ dắt tay nhau cùng dạo giang hồ.”

Mắt Ngô Nại lóe lên một cái rồi mất ngay, đùa cợt nhướng mày: “Hai nam nhân dắt tay nhau sao?”

Tư Mã Vân Thiên cao giọng cười dài, đột nhiên xoay người một cái đè lên thân thể nàng. Ngô Nại không đoán được hắn sẽ làm như thế, phản ứng bị chậm, nhất thời rơi vào tình thế xấu hổ.

“Người...”

Tư Mã Vân Thiên đưa tay mơn trớn khuôn mặt nàng, thanh âm tràn ngập dụ hoặc lẫn triền miên vô tận: “Kỳ thực, ta thật sự không ngại.”

Ngô Nại tay phải nhoáng lên, đặt trên huyệt mệnh môn (chính giữa ngang thất lưng) của hắn, mỉm cười mà chống đỡ: “Nếu giáo chủ nói như vậy, ta cũng không để ý.”

Bờ môi Tư Mã Vân Thiên khẽ cười, nắm lấy eo nàng, nháy mắt vị trí hai người đã đảo ngược.

Mái tóc dài buộc đơn giản của Ngô Nại đổ xuống qua vai áo trải trên vạt áo trắng như tuyết của hắn, như một đóa hoa sen trầm mặc chậm rãi nở rộ, diễm lệ xinh đẹp. Khăn xám cuộn tóc, trắng đen hỗn loạn.

Không biết xe tiếp tục đi từ khi nào, trên nóc xe hai thân ảnh vì xóc nảy mà va chạm. Hắn đưa tay tháo mảnh khăn xám buộc trên tóc nàng, nhìn mái tóc đen của nàng như thác nước nghiêng xuống trên người mình, cười khẽ, phát ra thanh âm chan chứa tình ý nói nhỏ nhẹ: “A Nại, mái tóc đen này của người hãy giữ lại vì ta.”

Ngô Nại không thể khống chế trái tim đang đập rất nhanh, trong đầu có chút mờ mịt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn nằm tử tử ma mị dưới thân. Tư Mã Vân Thiên kéo nàng lại gần, hoàn toàn không để ý việc bị nàng đè trên mệnh môn đại huyệt, hôn lên môi nàng.

Nháy mắt khi bờ môi chạm nhau, đầu óc Ngô Nại trở nên trống rỗng. Đến khi bờ môi ôn nhu mà nóng bỏng kia không an phận mà lại tham lam đưa đầu lưỡi mềm mại vào trong miệng nàng tán sát bờ môi, nàng mới đột nhiên bừng tỉnh. Ngón tay chế trụ mệnh môn đẩy nội kinh xuyên vào, Tư Mã Vân Thiên phát ra một tiếng kêu rên, bất đắc dĩ rời môi nàng ra, do chưa thỏa mãn nên khẽ đưa lưỡi liếm cánh môi, cười đến xuân phong vô hạn, thanh âm thậm chí như đứt đoạn.

“A Nại, hương vị của người thực mê người.”

“Người...” Nàng không ý thức được trên tay càng dùng sức.

Tư Mã Vân Thiên lại cười đến vân đạm phong khinh, phẳng phất như không chút cảm giác đau đớn đang chạy đến tận xương trong cơ thể. Hắn nói: “A Nại, thẹn quá thành giận sẽ không tốt đâu.”

Một trận gió thổi qua, thổi mái tóc đen của Ngô Nại bay lên.

Nàng nhìn miệng hắn đang chậm rãi tràn ra tơ máu mà mặt vẫn mang ý cười, thậm chí còn bình thản ung dung đưa tay bắt lấy một sợi tóc của nàng đang bay trong gió. Đột nhiên, nàng vô lực đứng lên. Nam nhân này không chỉ là yêu nghiệt, hơn nữa còn là yêu tà nhập thể. Vì thế, nàng buông lỏng tay đang kiềm chế mệnh môn của hắn, khẽ cúi đầu, không thể nghe thấy tiếng thở dài.

Tư Mã Vân Thiên ngay trong một chớp ôm lấy nàng bằng hai tay, thoáng lên một cái, lại đặt nàng dưới thân. Cúi đầu nhìn bàn tay nàng đặt tại ngực hắn, không khỏi bật cười: “A Nại, ta phát hiện chính mình thật sự càng ngày càng thích ngươi.”

Nàng cũng cười: “Phải không? Ta đây thật sự thụ sủng nhược kinh.”

Hắn quần một lọn tóc dài của nàng quanh ngón tay, một tay tháo sợi gấm buộc tóc của mình ra, nắm một túm tóc nhỏ kết lên ngón tay của nàng, khẽ đọc: “Kết tóc cùng quân, cùng quân giai lão.” (quân: chỉ người con trai hoặc chồng)

Trong lòng Ngô Nại chấn động, ánh mắt lóe lóe, cười nhạt một tiếng: “Giáo chủ thật sự là càng ngày càng ngu ngốc ngu ngốc, mà tâm mà với ta, đây chẳng phải là muốn nữ tử thiên hạ đau thấu tim sao?”

Hắn nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, thì thầm nói: “Người khác thương tâm có quan hệ gì với ta đâu, ta chỉ muốn tâm của A Nại.”

Ngô Nại rốt cục không thể nhịn được nữa, lòng bàn tay phóng ra nội kinh, cả người Tư Mã Vân Thiên bay ra ngoài. Nàng đứng lên trên nóc xe, nhìn hắn rơi xuống từ không trung, phun một ngụm máu trên mặt đất. Ánh mắt nàng khẽ biến, hơi nhếch môi.

“A Nại, ngươi thật sự muốn ta chết sao?” Hắn đưa tay ôm ngực, máu chảy xuống theo khoeo miệng, trên mặt vẫn vẽ cười mê người.

Ngô Nại nhảy xuống, hạ xuống trước người hắn, nắm một bàn tay hắn lên, đưa tay áp vào lòng bàn tay hắn.

Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng cười: “A Nại đau lòng sao?” Cảm giác dưới tay nàng nội lực cuộn cuộn vọt tới, như một dòng nước ấm thấm nhập thân thể, lan ra toàn thân.

Ngô Nại thu chiêu, lấy ra một viên dược nhỏ từ trong lòng, đưa tới bên môi hắn: “Nuốt vào”

Tư Mã Vân Thiên không chút nghi ngờ há mồm nuốt vào, sau đó mới hỏi: “Là cái gì?”

“Dược dược”

Hắn cười khê, hướng mắt nhìn xe ngựa phía trước vẫn đang chạy đi: “A Nại, xe ngựa người thuê đã đi xa.”

Ngô Nại nhìn lại về phía sau: “Nhuyễn kiều của người ở phía sau.” Sau đó, điểm nhẹ mũi chân như một làn khói trắng hướng xe ngựa mà đi.

Tư Mã Vân Thiên không chút do dự đuổi theo chân nàng. Chân Ngô Nại vừa chạm lên nóc xe, hắn cũng nhảy lên phía sau lưng.

“Giáo chủ thật đúng là dây dưa không dứt nha.”

“A Nại đã thương ta, tự nhiên nên phụ trách an toàn của ta.”

Mi mắt Ngô Nại khê động: “Cho nên vừa rồi là người cố ý.” Hoàn toàn không vận công chống đỡ mới để cho nàng làm hắn bị thương đến lục phủ ngũ tạng.

Hắn cười mà không đáp. Ngô Nại ngồi xuống trên nóc xe. Tư Mã Vân Thiên cũng ngồi xuống bên người nàng, sóng vai cùng nàng nhìn về phương xa.

“Thiếu Lâm tiểu hoàn đan ngàn vàng khó mua, A Nại hào phóng đem tặng, chi bằng ta lấy thân báo đáp?”

“Vừa rồi hẳn là ta nên thêm một chương trực tiếp dứt người ra.”

Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng nhú mi muốn buộc mái tóc dài lại, liền đưa qua một cây trâm. Ngô Nại liếc mắt nhìn hắn, sau vẫn đưa tay nhận, dùng cây trâm cố định tóc dài trên đỉnh đầu, bên cạnh thả xuống mấy món tóc, thêm vài phần tuấn tú khác thường.

Tư Mã Vân Thiên vừa lòng nói: “So với cái khăn màu xám kia xinh đẹp hơn”

Tóc đen bóng bèn như mây, bạch trâm như ngọc, hợp với nhau lại càng tăng thêm sức hút.

“Sư huynh kia của ngươi còn truy đuổi phía sau sao?” Ngoảnh mặt làm ngơ, nàng không chút để ý nhắc tới.

“Hình như bị người nào đó đánh cho bị thương không nhẹ, bây giờ vẫn chưa xuất hiện.” Hắn nhìn nàng nói, ý vị sâu xa.

“Vậy sao? Vậy chẳng phải ngươi nên cảm tạ vị đại hiệp kia.”

“Đúng rồi, cho nên ta quyết định lấy thân báo đáp.”

“Khụ...” Ngô Nại bị sắc một cái: “Giáo chủ thật sự là biết ân báo đáp.”

Ngô Nại vẽ mặt tự nhiên cười nói: “Giáo chủ chuẩn bị một thân đem hẹn với mấy người?”

Tư Mã Vân Thiên mặt không đổi sắc đáp: “Ta muốn hẹn với người kia nhất.”

“Không biết là ai may mắn đón phải bất hạnh như vậy?”

“A Nại không biết sao?”

“Ta hắn là không biết?”

“Nếu A Nại nói không biết, ta nghĩ sẽ không có ai biết.”

“...”

Mặt trời dần dần ngả về tây, kéo thân ảnh hai người trên nóc xe ngày càng dài, giao hòa thành một người.

5. Chương 5

Lúc nàng tắm xong không thấy tay nải quần áo đâu mà trên giường lại đặt một bộ quần áo mới trắng như tuyết. Ngô Nại bước ra khỏi phòng, đi qua phòng bên cạnh, đưa tay lên gõ cửa.

“Vào đi”

Nàng đẩy cửa vào, lập tức nhìn thấy bóng lưng lóng lánh như ngọc, ánh mắt lập tức dời sang phía khác, thanh âm dường như có chút nhanh hơn. “Lúc này sợ là giáo chủ không tiện tiếp khách?”

Tư Mã Vân Thiên lấy quần áo trên giường mặc vào, vừa buộc vạt áo lại vừa xoay người sang: “A Nại tìm ta có chuyện gì?”

“Tay nải của ta đâu?”

“Chỉ là vài bộ quần áo cũ thôi mà.”

“Nhưng nó là của ta.” Nàng nhìn hắn gần từng tiếng.

Tư Mã Vân Thiên bước đến cách nàng ba bước, cười nói: “Thời tiết nóng như vậy, A Nại mặc nhiều đồ như thế không nóng sao?”

“Ngươi thấy ta có nóng sao?” Nàng không đáp lời mà hỏi lại.

Hắn ghé sát vào nàng, có vẻ tiếc nuối nói: “Quả nhiên là không nhìn thấy mồ hôi thấm ra.”

“Trả quần áo cho ta.”

“Thỉnh thoảng thay đổi phong cách cũng tốt mà.”

“Không phải quần áo của ta chỉ sợ chưa chắc đã mặc vừa.”

“Vậy sao không thử trước rồi nói sau?”

Ngô Nại nhíu mi nhìn hần: “Người cho thị nữ gạt ta đi ra ngoài cũng chỉ là vì đổi tay nải của ta sao?”

Tư Mã Vân Thiên mỉm cười, làm ra bộ dáng bí hiểm: “Có lẽ là do ta tưởng tìm trong bao quần áo của người sẽ thấy được mấy bản Thiếu Lâm bí kíp gì đó cũng nên.”

“Vậy người tốt nhất nên đi đến nơi tên là Thiếu Lâm Tàng Kinh Các.” Nàng thành thật đề nghị.

Hần thở dài: “Nghe nói nơi đó mai táng không ít anh hùng hào kiệt và võ lâm đạo chích.”

“Người nói đó đều là một loại người, cái loại người đó đang gọi là lũ đạo chích.”

Từ nhỏ đến lớn nàng từng chứng kiến quá nhiều kẻ vì bí kíp võ công mà không từ thủ đoạn lên vào Thiếu Lâm Tự. Chỉ là những kẻ đó chưa từng nghĩ rằng nếu cũng có thể học được võ công này, vì sao đệ tử Thiếu Lâm không phải ai cũng thân hoài tuyệt học? Chỉ có thể nói, nhiều kẻ bị danh lợi che mắt, cuối cùng trả giá bằng tính mạng.

“Phải không?”

“Mơ những thứ không thuộc về mình, không phải bọn đạo chích thì là cái gì?”

Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng, tươi cười mang theo vài phần ái muội, ngón tay khẽ vuốt cằm, tự nói: “Bây giờ ta đang có vài phần muốn làm đạo chích.”

Nàng lộ ra vẻ khó hiểu.

Hần ghé sát vào nàng thì thầm: “Ta chỉ là muốn chiếm lấy người khỏi Thiếu Lâm thôi.”

Ngô Nại đẩy hần một cái, xoay người rồi đi.

Tiếng nói của Tư Mã Vân Thiên từ phía sau truyền đến: “Người thay quần áo kia vào ta sẽ trả tay nải lại cho người.”

Nàng không cãi với hần, tự trở về phòng mình. Nhìn bộ áo trắng trên giường kia, Ngô Nại không nhịn được than nhẹ một tiếng. Mặc áo xám đã thành thói quen, quả thật nàng không quen mặc những màu sắc khác.

Ánh mắt hướng về ánh trăng sáng ngoài cửa sổ kia, nhớ tới ánh trăng trên Thiếu Thất Sơn, không tự chủ bước tới dựa người vào khung cửa. Sư huynh, ta nhớ các người.

|||

Ngày tiếp theo, lúc Ngô Nại ra khỏi cửa phòng, trong mắt Tư Mã Vân Thiên hiện lên một tia kinh diễm.

Một thân bạch sam, thắt lưng ngọc quần quanh, thanh nhã như hoa sen, phiêu dật như tiên. Một miếng ngọc bội kết tơ đỏ treo bên thắt lưng, theo từng bước nàng đi đong đưa lóng lánh. Khuôn mặt ngày thường vốn đã tuấn lãng nay lại có thêm vài phần xuất trần thoát tục.

Tư Mã Vân Thiên mỉm cười, vỗ tay: “Thì ra A Nại mặc áo xám là vì che dấu sắc đẹp của mình.”

Thần sắc Ngô Nại không thay đổi, nói: “Nếu luận về sắc đẹp, có giáo chủ ở đây, phóng tầm mắt khắp giang hồ có ai dám không biết tự lượng sức mà so?”

Tư Mã Vân Thiên đánh giá nàng một phen, bội phục vẻ mặt không đổi, thần sắc trấn định của nàng, không nói gì chỉ cười cười nhận lấy tay nải màu xám từ trong tay thị nữ đưa qua.

“Quả nhiên giáo chủ nói lời giữ lời.”

Hần nghiêng ngẫm nhìn nàng: “Không phải người sẽ về phòng thay quần áo trên người ra đây chứ?”

“Ta cũng không phải người nhàm chán như giáo chủ.” Nói xong, nàng bước qua hần, hướng dưới lầu đi đến.

Tư Mã Vân Thiên bật cười, sau đó gấp cây quạt đang phe phẩy trong tay đi theo nàng. Ra khỏi khách sạn, vẫn như cũ là nàng ngồi xe ngựa, hắn ngồi nhuyển kiệu.

Vừa ra cửa thành, đi tới trên quan đạo, Tư Mã Vân Thiên liền bỏ nhuyển kiệu, bước vào trong xe ngựa.

Ngô Nại tay phải gác ở cửa sổ trên xe, nhìn cảnh vật hai bên đường đang vội vàng lùi về phía sau, không hề quay đầu, thản nhiên mở miệng: “Giáo chủ thật sự cùng đường với ta sao?”

Tư Mã Vân Thiên khẽ tựa vào vách xe ngựa, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng tú lệ của nàng, mỉm cười: “Lúc này tuy là giữa hè nhưng đỉnh núi Trường Bạch quanh năm tuyết trắng phủ, không biết A Nại có hứng thú cùng ta đến đó du lãm một phen chăng?”

“Giải được ở núi Trường Bạch sao?” Nàng hỏi thẳng.

“Phải.” Hắn cũng đáp luôn.

“Không đi.” Nàng cự tuyệt

“Vì sao?”

“Sợ lạnh”

Tư Mã Vân Thiên giật mình nói thêm: “Thì ra A Nại không sợ nóng mà lại sợ lạnh.”

“Người không cần có vẻ vui sướng khi người gặp họa như thế, cho dù ta sợ lạnh cũng coi như không phải là nhược điểm trí mạng.”

“Có thể lớn tiếng nói ra thì cũng không phải là nhược điểm.”

Ngô Nại khẽ cười một tiếng không nói gì.

“Nội thương của ta sắp khỏi rồi.”

“Ta biết.”

“Cho nên, người không muốn sẽ gặp lại ta?”

“Nếu người biết cần gì phải hỏi ta?”

Không khí im lặng đột nhiên bao trùm trong xe, chỉ còn tiếng bánh xe lăn trên mặt đất vọng vào bên tai. Không biết qua bao lâu, Ngô Nại nhẹ nhàng tựa đầu lên cánh tay, hơi hơi nhắm mắt, cảm thụ tiếng gió lùa qua bên tai nhẹ nhàng khoan khoái.

Tư Mã Vân Thiên nhẹ nhàng mở cây quạt trong tay, xua đi im lặng và chú toi bức trong xe. Ánh mắt hần lướt từ ngọc trâm cài trên tóc nàng xuống, đến khuôn mặt mang chút thích ý của nàng. Bộ đồ màu xám che khuất vẻ đẹp rạng ngời vốn có, còn nơi cửa phật buồn tẻ thì đang chôn vùi vẻ thanh xuân như hoa hé nở. Mà nàng lại vui vẻ chịu đựng!

“A Nại thích Thiếu Lâm?”

“Ta là đệ tử Thiếu Lâm, tự nhiên là thích.” Ngô Nại vẫn nhắm mắt trả lời hần.

“Chưa từng nghĩ đến rời đi sao?”

“Vì sao ta phải rời đi?” Nàng khó hiểu hỏi lại.

“Cuộc đời này đến rồi lại đi, gặp gỡ rồi chia lìa, có buổi tiệc nào không tàn?”

“Cho nên, lộ khứu phía trước chúng ta sẽ đi mỗi người một ngã, không cùng chung đường.” Bọn họ không thích hợp cũng không thể nào.

Có đôi khi, tương lai quá mức rõ ràng ngược lại làm cho tim người ta sinh ra đau đớn. Ngô Nại hơi hơi nhíu mi, tay phải khẽ vuốt ngực, từ trong ngực tràn ra một tia chua xót. Cái gọi là “nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản” cũng chính là như vậy.

Nét đau thương cô đơn chỉ thoáng qua của nàng tất cả đều rơi vào đôi mắt kia. Tư Mã Vân Thiên nắm chặt cây quạt trong tay mới có thể khống chế không đưa tay về phía nàng. “Giờ vẫn chưa phải lúc.” Hắn tự nói với mình.

|||

Nơi nào có người là có tranh đấu, nơi có tranh đấu chính là giang hồ. Mà giang hồ vốn không yên ả.

Giáo chủ Viêm giáo, thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, Tư Mã Vân Thiên trong người có thương tích, mất vị giác và khứu giác. Tin tức này như cơn gió nhanh chóng truyền khắp giang hồ, sau đó các đạo nhân mã đều gấp rút tiến đến vây bắt truy kích.

Đầu Ngô Nại lại bắt đầu đau. Trên giang hồ là đao kiếm phân tranh, có đôi khi hoàn toàn phải nói năm đầm của ai cứng hơn.

Một cước đá bay hai tên áo xanh ra ngoài, nàng ra tay giúp đỡ đánh người nhưng lại thanh minh: “Ta với hắn không quan hệ, nếu muốn cướp người, muốn báo thù, mời hướng về phía hắn”

Đao phong dưới ánh mặt trời lóe sáng rợn người, mũi nhọn chém đến thẳng nàng. Nàng vươn hai ngón tay liền nhẹ nhàng kẹp lấy thân đao, sau đó chỉ nghe “rắc” một tiếng vang lên, đại đao rất nặng bị một phát bẻ gãy.

“Đại lực kim cương chi!” Có người kinh hô.

Ngô Nại mỉm cười: “Bằng hữu rất biết nàng”

“Đệ tử Thiếu Lâm sao có thể ở cùng một chỗ với tà ma ngoại đạo?” Có người nghi hoặc.

Ngô Nại không thể không cường điệu: “Chỉ là không khoe ta đi cùng đường với hắn, bất hạnh bị các ngươi vây vào trong vòng chiến, ta với hắn không phải ở cùng nhau.”

Có kẻ đánh lén, nàng ngay cả đầu cũng chưa quay lại, song chưởng bên ngoài vừa lật, trực tiếp đánh người kia bay ra xa mấy trượng.

“Thiếu hiệp nếu không quan hệ cùng yêu nhân Tư Mã, xin mời nhanh chóng rời đi.”

Lúc này Ngô Nại tỏ vẻ “Được”. Thuận thế bay đến trước mặt hai người kia, mũi chân điểm nhẹ lên vai một đệ tử môn phái mượn chút lực, lập tức bay người xuống một nóc xe ngựa bên ngoài vòng chiến.

Trong vòng chiến, Tư Mã Vân Thiên không thèm đếm xỉa đám người kia, nhìn thoáng qua: “A Nại, người thật sự là rất không tốt, cho dù vợ chồng như chim trong rừng, đại nạn đến người cũng không nên bỏ ta mà đi, người thật nhẫn tâm đến như thế sao?”

Ngô Nại nhin không được run lên từ trên xuống dưới, người nổi da gà, càng ngày nam nhân này càng ảnh hưởng đến nàng.

“Ngô đại chưởng quỹ Giang Hồ khách điểm!” Có người lại kinh hô.

Tư Mã Vân Thiên cười đến ý vị sâu xa: “Thì ra chuyện A Nại rời khách điểm ra ngoài lịch lãm, bằng hữu trên giang hồ biết đến ít như vậy!” Khó trách ngày đó nàng rời khỏi khách điểm không dặn dò lại một câu.

Tai họa mấy năm nay của Thiếu Lâm Ngô Nại rốt cục cũng rời khỏi Thiếu Lâm xuống núi! Ở đây rất nhiều người phút chốc nhảy dựng trong lòng, có một dự cảm rất xấu.

Đang ở trên nóc xe xem cuộc chiến, Ngô Nại đưa mắt quét qua đám người kia một lần, cười nói: “Các người yên tâm, ta không nhúng tay vào đâu.”

Viên Tuệ đại sư, có thể nào người cứ như vậy mà thả Ngô đại chưởng quỹ xuống núi chứ? Đối với giang hồ đồng đạo, cực kỳ không có trách nhiệm.

Vô công Ngô Nại cao bao nhiêu người ngoài không biết, nhưng kẻ trong giang hồ thì quá biết. Vô luận người có võ công rất cao đánh nhau trong Giang Hồ khách điểm, kết cục đều là bị Ngô đại chưởng quỹ đè ra đánh năm mươi đại bản, dám có ý kiến, trực tiếp liên tục thu phí. Nhớ lại vừa rồi động tay động chân cùng Ngô đại chưởng quỹ, bọn họ lập tức cảm thấy kết cục trận này hôm nay thật thảm. Ngô Nại này là tai họa của

danh môn có tiếng là háo sắc, chỉ cần là mỹ nam tử thì sẽ không bỏ qua cơ hội đùa giỡn. Như vậy nếu bọn họ trước mặt hấn giết chết giang hồ đệ nhất mỹ nam Tư Mã Vân Thiên, nhất định là hấn không đứng nhìn không lo.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đã có chung nhận thức. Để tai họa danh môn đối phó với tà ma ngoại đạo, đối với mọi người mà nói cái này là nhất cử lưỡng tiện, việc tốt! Sau đó, Ngô Nại và Tư Mã Vân Thiên liền phát hiện đám người kia cứ như lúc đến vội vàng rút lui, chỉ còn để lại vài vết máu trên đất và một đoạn đao bị bẻ gãy lúc trước.

Tư Mã Vân Thiên nhìn người trên nóc xe, cười hỏi: “Người nói vì sao bọn họ đều đột nhiên bỏ đi?”

Ngô Nại liếc mắt nhìn hấn, không nói lời nào.

Tư Mã Vân Thiên thở dài nói: “Bọn họ hi vọng người đề ta xuống, có điều, đáng tiếc, A Nại người chính là hữu danh vô thực, chỉ dám nói không dám làm, thực cô phụ kỳ vọng của mọi người đối với người.”

Ngô Nại thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, nàng đề hấn thế nào? Nàng đề hấn chẳng những thân phận bại lộ còn lỗ vốn về nhà, tuyệt đối không thể làm!

“Giáo chủ nói lời này xác thực có chút sai lệch, người giáo chủ đầu phải ta chưa chạm qua, trong sạch đối với người mà nói sợ sớm đã không còn.”

Tư Mã Vân Thiên vui vẻ gật đầu, trong mắt ý cười sâu sắc: “A Nại nói rất đúng, chỉ là mấy ngày nay A Nại cố ý xa lánh ta, lâu không được làm chuyện mây mưa, tất nhiên là ta có vài câu oán hận.”

Ngô Nại hung hăng trừng mắt với hấn. Biết rõ còn có người chưa rời đi, vậy mà dám nói hươu nói vượn như vậy?

Tư Mã Vân Thiên phá lệ cười đến vui vẻ. Chính là hấn cố ý muốn bôi đen quan hệ giữa hai người.

Ngô Nại nhảy xuống từ trên nóc xe. Nháy mắt Tư Mã Vân Thiên phóng tới bên cạnh, cầm một bàn tay của nàng. Ngô Nại mi giác vi chọn, nhìn hấn không quá thân mật.

Hấn lấy giọng chỉ hai người nghe được nói: “Diễn thì diễn cho trót, phối hợp với ta một chút.”

Ngô Nại đưa tay nâng cằm hấn lên, ghé sát vào hấn cắn răng hỏi: “Lôi theo ta xuống nước có chỗ nào tốt?”

Hấn cũng hướng càng gần sát nàng hơn, cười nói: “Như vậy A Nại sẽ không vội vã mỗi người đi một ngã với ta.”

“Đáng giận!”

Ngay lúc nàng dứt lời mắng đó, môi hấn áp sát lên môi nàng, nhất thời nàng sững sốt.

“Phanh!” Cách đó không xa rõ ràng truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất, nghĩ đến cử chỉ này của bọn họ làm cho tim của một số người khó có thể thừa nhận rồi.

Đã qua ba ngày Ngô Nại chưa nói với Tư Mã Vân Thiên một câu. Ngày thứ tư, Tư Mã Vân Thiên cầm một bầu rượu lên xe ngựa của Ngô Nại.

“Tin tức là ta thả ra.” Hấn chủ động thẳng thắn.

Khóe mắt lóe sáng mà quét hấn một cái, nàng đậm mặc nói: “Ta đoán được.”

“Người đang giận ta.”

“Người không đáng để ta tức giận, một người thông minh thì không chủ động đặt chính mình vào nguy hiểm.”

“Từ xưa đến nay, ‘khổ nhục kế’ lần nào cũng dùng được.”

Ngô Nại nhú mi nhìn hấn.

Tư Mã Vân Thiên một ngụm uống cạn chén rượu, ánh mắt có chút bất đắc dĩ: “Không hề có hương vị giống hệt nước thường.” Hấn lại rót một ly, đưa qua nàng: “Uống một chén đi.”

Nàng nhìn hần một cái xem thường: “Giang hồ đều biết ta chỉ uống nước trắng.”

“Rượu này trong miệng ta cũng như nước thường.”

“Ta nghĩ được.”

Vì thế, Tư Mã Vân Thiên không hề ép nàng, tự rót tự uống, vẻ mặt có vẻ sung sướng. Ngô Nại thấy hần như vậy, liền ghé vào cửa sổ chuyên tâm thưởng thức phong cảnh ven đường.

“A Nại...” Khi âm thanh ản hàm đau khổ của hần truyền vào trong tai, phút chốc nàng cả kinh, quay đầu đã thấy sắc mặt hần u ám, rõ ràng là trúng độc.

“Người...”

“Trong rượu có độc.”

Ngô Nại nắm chặt tay. Rõ ràng mất hai giác quan mà còn muốn uống rượu, thật sự là... Nàng vận tay như chớp, chế trụ mấy đại huyết của hần để ngăn ngừa độc tố lan ra toàn thân.

“Ừc!” Một ngụm máu phun ra, nàng nâng tay lau đi vết máu đỏ sậm nơi khóe miệng.

Thần sắc Tư Mã Vân Thiên đại biến: “Người cũng trúng độc?”

“Nhờ người ban cho, loại độc này sợ là có thể phát tán theo mùi.” Nàng đưa tay lên kịp bảo vệ tim mạch của mình, độc này không màu không vị, lại phản phệ lực phủ ngũ tạng vào lúc nàng vận công dẫn khí, thật sự là ác độc đến cực điểm.

Âm thanh quen thuộc của xà trùng từ xa vọng lại, trong lòng Ngô Nại biết không ổn.

“Có cơ hội người phải đi ngay.”

Nàng kinh ngạc nhìn hần.

Tư Mã Vân Thiên trừng mắt nhìn nàng, lặp lại lần nữa: “Có cơ hội, người phải đi ngay.”

Ngô Nại cúi mắt không nói.

“Đối với ta người rất quan trọng.” Hần không muốn nàng gặp chuyện không may.

“Sư đệ, có thích lễ vật huynh đưa cho người không?”

Tư Mã Vân Thiên lãnh đạm nói: “Quả nhiên sư huynh đối với ta vẫn rất ưu ái.”

Diệp Phượng Dương cười nói: “Sư đệ là người ta yêu nhất, tất nhiên ta muốn hậu đãi người, mà Ngô đại chưởng quỹ cũng là người ta hận nhất trên đời.” Ngữ khí chuyển thành âm ngoan.

Ngô Nại không nghĩ nhiều tỏ vẻ bình thường: “Có thể làm cho Diệp công tử hận đến như vậy thật thống khoái, Ngô mỗ cảm thấy rất vui mừng.”

“Lần này chấp cánh các người cũng khó thoát.”

Ngô Nại không thể thừa nhận: “Diệp công tử nói rất đúng, có người nội ứng ngoại hợp với người, tính kế Tư Mã Vân Thiên có lẽ rất đơn giản.” Nàng nhìn ba trong bốn thị nữ chậm rãi ngã xuống, trong lòng càng thêm chua xót.

Phu xe vốn là dân thường không có võ công, sớm đã bị độc đoạt tính mạng.

Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng nuốt vào một viên thuốc đỏ, đôi mắt khép nửa, mười ngón nhón nhẹ, tư thái giống như xem quan âm tươi cam lộ, cực kỳ ôn nhu. Mà trùng xà chiếm cứ trên người cả hai vẫn chưa làm ra cử chỉ thương tổn nào.

Thanh âm Diệp Phượng Dương gần trong gang tấc, cửa xe bị hần mở ra: “Lúc này, các người một người cũng không trốn thoát.”

Đúng vào lúc này Ngô Nại mở mắt, há mồm phun một ngụm máu lên thẳng mặt Diệp Phượng Dương. Ngay sau đó, lập tức thùng xe sụp đổ, nhanh như chớp, nàng đã kéo Tư Mã Vân Thiên chạy trốn ra ngoài.

Vẫn là hấn xem thường tên kia. Sắc mặt Diệp Phượng Dương âm trầm xuống. Ánh mắt hấn rơi xuống một tay nải màu xám bị bỏ quên trên sàn trong xe, trong mắt hiện lên ý cười âm độc.

Lại nói, Ngô Nại kéo theo Tư Mã Vân Thiên chạy vội không đến ba dặm, khí huyết liền bốc lên, đầu choáng váng mắt hoa, hai người cùng té ngã trên đất.

“A Nại!” Tư Mã Vân Thiên nâng nàng dậy, nhìn nàng liên tục nôn ra máu loãng ám màu tím, trong lòng biết nếu còn để như vậy, độc khí công tâm, lúc đó thần tiên cũng khó mà cứu.

“Tìm nơi trị thương.” Nàng nắm chặt tay hấn.

“Được.” Hấn ôm lấy nàng, bước nhanh vào trong rừng.

Người giang hồ đều biết rừng sâu chớ vào, nhưng ở những thời khắc trọng yếu, nơi này cũng là nơi giữ mạng. Lúc này, Tư Mã Vân Thiên mới cảm giác được người trong lòng hấn lại mảnh mai như vậy, mảnh mai đến mức cứ như sắp tan biến mất.

Cuối cùng cũng tìm được một động cây có thể chứa ba bốn người, hấn ôm nàng tiến vào. Hấn đưa thuốc cho nàng, Ngô Nại lắc đầu cự tuyệt, khoanh chân ngồi, nhắm mắt chuyên tâm vận công điều tức.

Trên trời tiếng sấm ầm vang, từng giọt mưa nặng trĩu bắt đầu rơi xuống, sau đó là một trận mưa to tầm tã. Trận mưa rào kèm theo sấm chớp này rất lâu, lâu đủ để xóa hết thấy mọi dấu vết.

Mưa to rồi cũng nhỏ dần, nhưng cơn mưa nhỏ tí tách tí tách rơi đến tận đêm. Trong động một mảnh tối đen, hấn vẫn có thể cảm giác được nội tức của nàng đã dần vững vàng, không khỏi kinh ngạc đến cực điểm.

Tư Mã Vân Thiên ngồi ở nơi gần cửa động nhất, che đi phần nào gió đêm lạnh lẽo ngoài kia, nhìn người ngồi nơi kia, tâm tình lại vô cùng yên tĩnh. Khi Ngô Nại thu công, quần áo trên người đã ướt đầm, bị gió đêm ngoài động thổi đến, nhin không được nhìn mình một cái.

Tư Mã Vân Thiên lại gần bên, đưa tay chạm vào nàng, lập tức nhận ra tình huống của nàng, khẽ cười một tiếng: “Ta cho người áo ngoài, mặc quần áo ẩm ướt sẽ bị bệnh.”

Lúc hấn đưa ngoại thường qua, lại nói: “Ta cho người cả nội sam, người thay toàn bộ đi.”

Ngô Nại cự tuyệt: “Không cần.”

“A Nại, nghe lời.”

Trong bong đêm nàng trở nên không được tự nhiên bởi vì cảm thấy thanh âm của hấn là lạ.

“Ta xoay người sang chỗ khác, cam đoan không quay đầu lại, thay ra hết đi.”

Cuối cùng, dưới sự thúc giục cam đoan của hấn, Ngô Nại thay ra toàn bộ quần áo dính đầy máu độc.

“Thiếu Lâm không hổ là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, A Nại ngươi thân là đệ tử cuối cùng của trưởng môn đời trước, quả nhiên là học hết chân truyền.”

“Tư Mã Vân Thiên.” Lần đầu tiên nàng chính thức gọi hấn như vậy.

Hấn cười hiểu rõ: “Ta hiểu, ta sẽ làm như không biết gì, đây là bí mật của chúng ta.”

Việc nàng có thể trị độc hấn là nhờ một tâm pháp bí truyền nào đó của Thiếu Lâm, nếu tâm pháp này bị người ta biết được, nhất định sẽ dẫn đến sóng to gió lớn.

“Đa tạ.”

“Hấn là ta cần phải đa tạ A Nại mới đúng.”

Hai người đột nhiên trầm mặc.

Sau một lát, Ngô Nại hỏi: “Độc thương của ngươi thế nào rồi?”

“Đừng lo, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là phí chút tay chân... ha xem xét!” Đột nhiên Tư Mã Vân Thiên hắt hơi một tiếng.

Ngô Nại liếc hắt một cái: “Người đừng ngồi ở cửa động nữa, qua bên cạnh ngồi đi, sau khi mưa xong trong rừng rất lạnh.”

Cung kính không bằng tuân mệnh, Tư Mã Vân Thiên dời bước đến bên nàng ngồi xuống, Ngô Nại vẫn không né tránh, trong bong đêm khoe môi hắt gọi lên.

“A Nại, trên người người có hương vị của ta.”

“A?”

Hắn ghé bên tai nàng, cười mang theo chút ý không đứng đắn: “Người mặc quần áo của ta, tự nhiên trên người liền có hương vị của ta.”

Mặt Ngô Nại liền đỏ lên một chút, may mắn là trong bong đêm đối phương không thể nhìn thấy, nếu không nàng nhất định xấu hổ đến chết.

Tư Mã Vân Thiên lặng lẽ đặt tay lên thắt lưng của nàng, càng sát vào nàng hơn: “Không bằng nhân dịp thời tiết mát mẻ sau cơn mưa rền gió dữ này, chúng ta ở trong động cây tối đen cùng vu sơn mây mưa không phải tốt lắm sao?”

Ngô Nại lập tức đặt tay lên cổ họng hắt, thanh âm cười lạnh lùng: “Nói vậy, người muốn làm quỷ phong lưu sao?”

“Nếu A Nại thành toàn thì ta chấp nhận.”

Nàng thật sự thua hắt, mặt có thể dày như vậy cơ mà. Tư Mã Vân Thiên đột nhiên thở dài sâu kín.

“Làm sao vậy?” Nàng cũng không muốn im lặng, nhưng hai người trú trong động này, bốn phía một mảnh tối đen như mực, trầm mặc không nói ngược lại làm cho người ta thấy chút áy náy khác thường và không yên.

“Chẳng lẽ người không cảm thấy tin tức chúng ta hai người là một đôi đoạn tụ rất nhanh sẽ truyền khắp giang hồ sao?”

Ngô Nại lại đau đầu: “Ta bị oan.”

“Ta biết.” Tư Mã Vân Thiên nói thật trịnh trọng, tiện đà lại nhanh chóng dung sức bổ sung: “Nhưng ta sẽ không giải thích.”

“Người chỉ biết càng lau càng đen thôi.”

“Đúng.”

Ngô Nại hết chỗ nói rồi.

Một lát sau, một lần nữa nàng lấy lại tinh thần: “Lệnh sư huynh có lẽ thích hợp với người.” Nói ra trong ngực đột nhiên có chút rầu rĩ.

“Nếu không phải tại hắt chúng ta sẽ không lâm vào cảnh này.”

“Nói cũng phải.”

“Đi theo ta đến núi Trường Bạch đi.” Không đợi nàng trả lời, hắt lại tiếp tục nói: “Hiện tại ta độc càng thêm độc, người đi cùng ta mới là an toàn nhất.”

“Vì sao ta nhất định phải đi cùng người?”

“Bởi vì ta chỉ có thể dựa vào A Nại người, chỉ một mình người.”

Lời nói của hắt nhất thời làm cho nàng không thể nói gì. Rõ ràng là có thể phản bác, có thể cự tuyệt, nhưng thực sự không muốn phản bác, cũng không có lực phản bác.

Cuối cùng, nàng cười khổ: “Người sẽ hối hận.”

Ta chưa từng nghĩ như vậy bao giờ. Trong lòng hắt lặng lẽ nói.

6. Chương 6

Ánh mặt trời xuyên xuống khu rừng sau cơn mưa qua làn hơi nước mỏng manh đẹp đến lạ kỳ, chiếu vào động cây dừng trên thân thể hai người. Lúc này Tư Mã Vân Thiên tuần mĩ thân trên trần trụi, ngồi dựa hoàn toàn vào Ngô Nại vẫn khoác xiêm y của hắn trên người. Hai cánh tay hắn tự nhiên vòng qua thắt lưng của nàng, đặt trên bụng. Mặt mày liêu nhân, tư thế ái muội, hiện lên một bữa hương sắc sống động. Ngô Nại khoanh chân ngồi đó, mặt trầm như nước, yên tĩnh an tường, phẳng phất như người kia bất quá chỉ là một gốc dây leo quấn quanh, hoàn toàn không ảnh hưởng đến nàng.

Tư Mã Vân Thiên chậm rãi mở mắt nhìn nàng. A Nại mặt mày tuần tú, tự nhiên như thường. Ánh mắt hắn dừng trên cánh môi nhỏ nhắn của nàng, không tự chủ được nhớ lại ngày ấy, tư vị ngọt ngào khó có thể miêu tả được, khi siết lấy tấm lưng căng thẳng của nàng. Tầm mắt từ trên môi nàng lưu luyến rồi xuống, lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh, dừng ở bộ ngực hơi hơi phập phồng, mắt lơ đãng rủ xuống, kim lòng không được đưa tay sờ soạng lên.

Ngô Nại bỗng dưng mở mắt ra: “Tư Mã giáo chủ đã tỉnh?”

Nghe thấy tiếng nàng, Tư Mã Vân Thiên liền phát ra một chuỗi tiếng cười trầm thấp dễ nghe, ngón tay đặt trên vạt áo của nàng nói: “Ta đột nhiên phát hiện quần áo của mình được A Nại mặc vào đúng là rất đẹp, giống như ta ôm chặt cả người A Nại trong ngực mình vậy.”

Thân thể nàng cứng đờ, hiện lên trong mắt tia bất lực.

Ngón tay Tư Mã Vân Thiên không một tiếng động tháo nhẹ, vạt áo của Ngô Nại bất tri bất giác mở ra. Hắn áp sát người vào nàng, thanh âm lộ ra dụ hoặc cùng ý tứ không chút đứng đắn: “A Nại, người như quần áo, quần áo cũng như người, hai chúng ta đã sớm tuy hai mà một, không bằng bây giờ hãy thực sự hợp làm một...”

Hắn thuận lợi đè nàng xuống, mà tay của nàng cũng lặng lẽ đặt ở động mạch trên gáy của hắn. Hai người nhìn nhau cười.

Tay Tư Mã Vân Thiên tiếp tục cởi áo ngoài của nàng, lộ ra mảnh áo bên trong, một tấm áo trắng tinh rộng thùng thình, theo hơi thở của nàng khe khẽ lay động, ngực có dấu hiệu bị bỏ lại. Bộ ngực của nàng nếu như không để ý thì nhìn cũng bằng phẳng gần như nam tử. Trong mắt hắn thoáng qua một cảm xúc phức tạp. A Nại, Thiếu Lâm rốt cuộc đã giam cầm nàng bao lâu?

“A Nại thật sự là người không thú vị gì cả, ta hi sinh dụ dỗ như vậy cũng không động dảy. Công pháp tu tâm dưỡng tính của Thiếu Lâm quả nhiên làm người trần tục như ta cảm than bội phục.”

“Nếu giáo chủ muốn lấy thân đền đáp cũng không cần nóng lòng, dù sao nơi này cũng không phải nơi tốt nhất để thân mật.” Nàng cố gắng ổn định tâm tình của mình, không thể bị sắc đẹp của hắn mê hoặc.

Hắn không cho là đúng nói: “Lời ấy sai rồi, màn trời chiếu đất, tay chân quần quýt, mắt môi giao hòa, vậy mới phong tình, làm cho người ta cứ nhớ về lần đó.”

Ánh mắt Ngô Nại hơi trầm xuống, lộ ra vài phần hàn ý nhìn hắn: “Chắc giáo chủ cũng nhớ được tư vị lãnh giáo hôm đó, không cần kéo ta ôn chuyện cũ.”

Tư Mã Vân Thiên lắc đầu, nụ cười càng thêm sang lạnh mê người: “Tư vị tuyệt vời này tất nhiên là ta muốn thể nghiệm cùng A Nại mới có ý nghĩa.”

Hàn ý trong mắt nàng bất tri bất giác tan biến nhưng lời nói vẫn đậm mực như trước: “Đáng tiếc, ta không có cùng quan điểm với giáo chủ.”

Tư Mã Vân Thiên thừa dịp nàng không chuẩn bị, cúi xuống hôn nàng. Ngón tay Ngô Nại đặt trên gáy hắn khẽ run, nội kinh vốn đã nén nhưng vẫn chưa phát. Ý cười của Tư Mã Vân Thiên càng sâu sắc, lớn mật đưa tay vào trong vạt áo của nàng, chạm đến thứ đang quấn chặt da thịt nàng.

“Tư Mã Vân Thiên!!” Thanh âm của nàng cực kỳ nhẩn nại.

Tay đang đặt trên thắt lưng của nàng vuốt lên sườn, mắt phượng híp lại, vẻ mặt mang theo chút thích ý và thỏa mãn: “Làn da A Nại thật đẹp.”

“Vẫn thua xa giáo chủ.”

Chỉ nghe theo cảm giác đang dâng lên trong lòng, Tư Mã Vân Thiên không có ý định dừng tay. Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh trút bỏ lớp quần áo đang quấn quanh ngọc thể của Ngô Nại, thân thể lập tức có phản ứng.

Bàn tay trên lưng đột nhiên siết chặt, Ngô Nại không kịp phản ứng, người ở trên thân đã cúi xuống áp chế lấy môi nàng. Trong cơn triền miên, không biết từ lúc nào tay nàng đã rời khỏi gáy hần, hay tay không tự chủ được ôm lấy cổ hần, dần dần phát ra tiếng thở gấp gấp động tình.

Hần gọi tên nàng bên tai, mười ngón tay cởi từng lớp quần áo trên người nàng, cúi đầu theo cổ nàng một đường hôn xuống dưới. Hai tay Ngô Nại vô lực đặt trên đầu hần, cảm giác hần ngậm lấy nụ hoa trước ngực mình, trong phút chốc đầu óc chần động, tay dùng sức muốn đẩy hần ra.

“A Nại, ngoan, giao cho ta.”

“Không...” Nàng bối rối lắc đầu.

Hần ngẩng đầu nhìn nàng, đưa tay xoa lên khuôn mặt nàng, mang theo cảm giác trấn an lòng người, nhẹ nhàng nói: “Ta biết nàng là nữ.”

Ngô Nại như bị sét đánh, nháy mắt ngây người. Hần cúi đầu tiếp tục ôn nhu mút lấy nụ hoa nhỏ trước ngực nàng, ngón tay dời về phía quần của nàng.

Ngô Nại đè mạnh tay hần lại, phát ra thanh âm run rẩy: “Dừng.”

Tư Mã Vân Thiên dừng lại, ngón tay một lần nữa trở lại trên thân nàng, tay kia nắm lấy bàn tay nàng kéo xuống hạ thân của mình tìm kiếm.

Tay Ngô Nại chạm đến vật cứng cáp nóng bỏng dọa người kia, khuôn mặt nhất thời hồng rực, nóng lòng rút tay lại nhưng bị hần giữ chặt lấy, tiếng nói khan khan trầm thấp năn nỉ bên tai nàng: “A Nại...”

Nàng thực sự chết trong âm thanh dụ hoặc ấy, dưới sự dẫn dắt của tay hần, cầm cự vật kia âu yếm lên xuống...

Khi hần phóng thích trong tay nàng, cả người phủ phục, gục trên cổ nàng thở sâu, cánh tay ôm chặt lấy nàng: “A Nại, ta đã là người của nàng, nàng phải chịu trách nhiệm.”

Oanh! Ngô Nại cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh ngay trên đầu mình.

|||

Một chiếc xe ngựa rèm xanh thanh nhã chậm rãi lăn bánh trên đường núi, người đánh xe một thân áo trắng, đầu đội nón lá.

Xe ngựa đi vào một rừng cây, nghe được tiếng nước róc rách vọng lại, bên trong xe vang lên một âm thanh mê người: “A Nại, nghỉ một chút đi.”

Ngô Nại đang đánh xe đáp nhẹ một tiếng, đánh xe ngựa về hướng có tiếng nước chảy.

Dòng nước trong núi chảy về nơi đây thành một phiến hồ, ven hồ hoa cỏ đua nở, trong dòng nước ẩn hiện bong cá tôm qua lại, thi thoảng lại có bong chim bay trên không, đúng là một nơi cảnh sắc mê người đến mức không sao tả nổi. Ngô Nại lấy từ trên xe xuống một túi đựng nước đã gần hết, đi đến bên hồ.

Một đôi tay từ phía sau quàng qua thắt lưng nàng, đôi môi kèm theo những lời vô sỉ của hần lướt trên góc má nàng, thuận thể lướt xuống dưới, ở sau gáy lưu luyến không rời, cắn liếm nhẹ nhàng, thậm chí còn cắn vạt áo của nàng kéo xuống, ở phía sau nàng tàn sát bờ bãi. Ngô Nại đánh một quyền vào trong nước, lại chỉ nhận được một chuỗi tiếng cười nhẹ nhàng của người phía sau.

“A Nại không ngoan, nhiều ngày rồi cứ tránh né ta như vậy, hại ta hằng đêm mất ngủ.”

Nàng cố gắng khép mắt, nỗ lực áp chế phần uất trong lòng, không để ý chuyện hấn đang dây dưa. Tư Mã Vân Thiên đi theo nàng vào dưới tán cây, đưa tay ôm người kia vào lòng, ngón tay thuần thục tham lam tiến vào trong vạt áo của nàng xoa nắn mãnh liệt. Ngô Nại đã buông tha không còn chống cự, người này đã muốn làm chuyện gì, không đạt được mục đích tuyệt sẽ không can tâm.

Hắn cẩn nhẹ vành tai nàng, mang theo ý cười nói: “Ta sẽ làm cho A Nại có được thân hình con gái nên có, gần đây ngực nàng có vẻ lớn hơn rồi.”

Khuôn mặt Ngô Nại nháy mắt phiếm hồng, tay liền vỗ hấn một cái, nhưng lại bị hấn trừng phạt, một phen nhéo trên ngực nàng. Tư Mã Vân Thiên tiếp tục giúp nàng xoa nắn bộ ngực, ánh mắt càng ngày càng nóng rực, không kiềm chế vận lực trên tay, hơi thở dần dần không ổn, thốt ra âm thanh mê hoặc.

“A Nại...”

Hắn kéo nàng quay lại ngồi đối mặt, ngón tay vội vàng cởi vạt áo nàng, cúi người hôn xuống. Hai tay Ngô Nại run run tháo dây lưng của hấn ra, nắm vật luôn không an phận kia trong tay, thuần thục vỗ về chơi đùa. Sau một phen nóng bỏng mê người, quần áo Tư Mã Vân Thiên tán loạn, mặt mày câu nhân, đưa tay chậm rãi sửa sang lại quần áo hỗn độn giúp người trong lòng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, cảm gác bên gáy của nàng, phát ra một tiếng thở thỏa mãn.

“Tay nghề A Nại càng ngày càng khá.”

“Tư Mã Vân Thiên...” Ngô Nại ảo não dị thường.

Hắn ha ha cười khê, tiếp tục không đứng đắn sát vào cạnh tai nàng hỏi: “Bao giờ thì nàng cho ta hoàn thành tâm nguyện đây A Nại?”

“Chết đi!”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”

“Quý hạ lưu!”

“Cũng là A Nại câu dẫn ta đến tận đây, lúc trước là ai cả ngày giở trò với ta, ngôn ngữ đùa bỡn? Hả?” Hắn nhắc lại chuyện cũ.

“Nói như vậy, ta trêu chọc nhiều người lắm rồi, các hạ cùng lắm cũng chỉ là một trong số đó thôi, chẳng lẽ còn muốn ta chịu trách nhiệm với tất cả?”

Ánh mắt Tư Mã Vân Thiên bỗng dưng lạnh lùng, một cỗ khí tức như tàn phá tất cả phát ra từ người hấn, thanh âm cũng mất đi sự nhẹ nhàng khoan khoái mê người như bình thường, mà đột nhiên trở nên lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi: “A Nại muốn ép ta đại khai sát giới sao?”

“Người...” Ngô Nại cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Hắn giữ lấy tay nàng, muốn cắn một ngụm bên gáy nàng, khê cười một tiếng, thanh âm khôi phục như lúc ban đầu, vân đạm phong khinh nói: “Ta có thể dễ dàng tha thứ cho nàng rất nhiều việc, nhưng chỉ có một việc là không thể, chính là yêu nam nhân khác.”

Ngô Nại ngửa đầu nhìn lên tán cây xanh ngắt dày đặc, không nói gì. Tư Mã Vân Thiên cũng không muốn nghe câu trả lời của nàng, tay một lần nữa chậm rãi chuyển đến trước ngực nàng, cách quần áo xoa bóp ngực giúp nàng.

Ngô Nại dựa vào lòng hấn, vì sự dịu dàng của hấn mà có chút mê, cuối cùng nhắm đôi mắt lại, chìm vào giấc ngủ. Tư Mã Vân Thiên chuyên tâm xoa ngực giúp nàng, nhìn nàng yên tâm ngủ trong lòng mình, không khỏi lộ ra một chút sủng nịnh, khuôn mặt cười lộ ra lúm đồng tiền.

|||

Dưới chân núi vốn nắng hè chói chang nhưng trên đỉnh núi lại quanh năm tuyết phủ.

Tư Mã Vân Thiên và Ngô Nại trèo đèo lội suối suốt một tháng, cuối cùng cũng đến được Thiên Trì trên đỉnh núi Trường Bạch. Họ sóng vai nhau đứng ven hồ, đắm chìm vào cảnh sắc huyền lệ mê người trước mắt kia.

Chợt sau đó, mặt hồ đang yên ả bỗng dựng nổi gió dữ tợn, cát đá bay lên, kéo theo cơn mưa to tầm tã trút xuống, làm cho hai người hoàn toàn không phòng bị trong nháy mắt ướt sũng. Họ chật vật tìm được một cửa động liền bước vào để thay quần áo ẩm ướt trên người, không ngờ lại phát hiện ra ở cuối động có một suối nước nóng. Trong động vô cùng ấm áp, cho dù không mặc đồ cũng sẽ không bị cảm lạnh.

Tư Mã Vân Thiên rất tự nhiên hào phóng cởi bỏ tất cả quần áo của mình, bước vào ngồi xuống dòng nước, nhìn người trên bờ còn đang do dự cười nói: “A Nại, xuống ngâm mình đi.”

Nàng cắn môi, nhìn nụ cười bản hĩnh của hắn lại thêm ánh mắt sáng quắc, chần chừ một chút rồi cũng cởi áo, chậm rãi trút bỏ toàn bộ, bước vào trong dòng nước nóng. Hai người ngồi trong nước cách nhau một đoạn, nước trong suốt không thể che đậy thân thể chìm bên dưới. Tư Mã Vân Thiên ở bên kia đứng dậy đi đến, Ngô Nại trừng mắt nhìn hắn. Miệng hắn ám muội cười cười một cách mỉa mai, đặt nàng dựa vào trên vách đá trơn nhẵn bên bờ.

“Ở đây không có người, sẽ không có ai quấy rầy chúng ta.” Hắn thì thầm bên tai nàng.

Ngô Nại nhắm mắt lại, hai tay quàng lên cổ hắn, đón hắn cúi xuống hôn lên môi nàng. Tay hắn tùy ý di chuyển trên thân thể nàng, đốt lên ngọn lửa trong nàng. Không biết từ lúc nào, hai người đã nằm trên bờ suối nóng ấm. Ngón tay hắn xâm nhập nhanh vào giữa hai đùi nàng, thật nhẹ nhàng thăm dò dụ dỗ.

“A... Vân Thiên... Vân Thiên...”

Đôi chân thon dài trắng nõn của nàng quấn chặt lên tấm lưng của hắn, tay hắn nắm chặt bờ mông trắng mềm mại như cánh hoa, dùng sức tiến nhập vào trong cơ thể nàng.

Trong nháy mắt khi hai người kết hợp, nàng đau đến mức không kịp kêu, trán hắn thấm đẫm mồ hôi thương tiếc nhìn nàng: “Đau không?”

Nàng gật đầu, “Ta không biết...” lại đau như vậy.

“Không sao”, nàng mỉm cười với hắn, hai chân dùng sức siết chặt thắt lưng hắn để hắn sát vào mình, “Vân Thiên, yêu ta.”

Sớm đã không thể nhẫn nại, Tư Mã Vân Thiên như được đặc xá, cuồng mãnh tiến vào. Trong tiếng rên rỉ đứt quãng, nàng sung sướng hưởng thụ cực hạn của tình yêu nam nữ.

“Vân Thiên... Chậm chút... Vân... Thiên...”

“A Nại... A Nại của ta...”, Hắn rên rỉ tên nàng, tận tình hoạt động. Hắn đã phải nhẫn nại lâu lắm, rốt cuộc không thể áp chế được mà dâng lên như thủy triều.

Sau cơn hoan ái, hắn ôm nàng cùng ngâm mình trong dòng suối, cẩn thận tẩy rửa thân thể giúp nàng, trong mắt tràn ngập yêu thương chiều chuộng. Nàng là người phụ nữ của hắn, là người con gái duy nhất trong lòng hắn yêu thương!

Ngô Nại mềm oặt tựa vào lòng hắn, từ từ khép mắt lại, tựa như vô cùng mệt mỏi.

“A Nại”

“Ừ”

“Mệt à?”

Nàng khẽ nhún mi, giương mắt liếc hắn: “Chúng ta tới núi Trường Bạch là để tìm thuốc giải.”

“Bây giờ thuốc giải ta cần chính là nàng”, hắn cười rồi hôn nàng, sau đó xoay người đặt nàng bên bờ, triều miên hôn...

Những ngày sau đó, họ ở tạm trong sơn động, ban ngày rời động đi tìm thảo dược, phối chế thuốc giải cho Tư Mã Vân Thiên. Một tháng sau, toàn bộ độc trong cơ thể Tư Mã Vân Thiên đã được giải.

Cuối cùng cũng đến lúc xuống núi, một đêm kia, trong sơn động xuân ý dạt dào, hai thân hình tận tình dây dưa quấn quýt, phẳng phất như cơn cuồng hoan cuối cùng.

|||

Trọng nhập giang hồ, mới biết nhân sự giai phi.

Một ngụm uống cạn chén nước, Ngô Nại phát ra một tiếng cười đùa cợt: “Gian dâm danh môn đệ tử, bội tình bạc nghĩa đại tiểu thư Đường Môn. Chậc, quả nhiên là tội ác tày trời, không thể tha thứ a!”

Ngồi đối diện nàng là Tư Mã Vân Thiên cười có chút bồn cợt: “Ta cũng không biết A Nại có thuật phân thân, như hình với bóng như vậy cùng ta mà còn có thể làm hại giang hồ đến mức này.”

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn lườm một cái. Tư Mã Vân Thiên cúi đầu cười khẽ, không thể kìm lại hai vai đang rung lên dữ dội. Gán cho nàng tội danh buồn cười đến mức này, chỉ sợ Viên Tuệ phương trượng cũng cười nhạt.

“Ta muốn về Thiếu Lâm một chuyến.”

“Được.” Tư Mã Vân Thiên đồng ý, dù sao các trưởng môn của mấy đại môn phái đã dẫn binh đến hỏi tội, nàng cũng nên trở về ra mặt.

Ngô Nại nhìn hắn một cái, sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng để lại hai chữ “bảo trọng”. Sau đó xoay người rời đi.

Tư Mã Vân Thiên hơi hơi眯 mắt, nhìn thân ảnh của nàng biến mất rất nhanh trên đường lớn. Bóng dáng nàng dứt khoát lại quá mức hiu quạnh, phảng phất đã làm cho kẻ nào đó có quyết định. Cánh môi mê người khẽ cong lên duyên dáng. A Nại, chẳng lẽ nàng còn cho rằng chuyện tới bây giờ ta vẫn sẽ buông tay sao?

Hai ngón tay nhẹ búng trong không trung, một đám lửa đen quỷ dị cháy lên, nhẹ nhàng ném lên phía trước, một đám lan đen cứ đẹp nở rộ trong không trung. Không bao lâu sau, người nhận được tín hiệu đã tới.

Mười mấy người áo xanh đồng loạt cung kính quỳ một gối trên đất, cùng hô lên: “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

Tư Mã Vân Thiên nhàn nhã vuốt ve chén trà thô trong tay, không chút để ý cười nói: “Đi thăm dò sư huynh kia của ta gần nhất đã làm việc gì, còn có cái gì mà đại tiểu thư Đường Môn bị bội tình bạc nghĩa nữa. Ta muốn biết tất cả, càng chi tiết càng tốt.”

“Rõ.”

“Mặt khác, phái người chú ý chặt chẽ Thiếu Lâm tự, tùy thời báo cáo cho ta.”

“Rõ.”

“Tốt lắm, đi làm việc đi.”

“Rõ.”

Một đám người đến đột ngột rồi biến mất cũng quá nhanh. Tư Mã Vân Thiên uống hết chén nước trong tay, ném chén, khoanh tay bước đi, tư thế thong dong tiêu sái.

|||

Trời đã vào thu nhưng trong núi vẫn một màu trúc lạnh xanh ngắt. Một thân ảnh ngồi ngay ngắn trên thạch bích, lộ ra vẻ thanh khiết bình tĩnh đến mức lạnh lùng, phảng phất phiến nhiều nơi hồng trần không có quan hệ với nàng. Trên người một màu áo xám quanh năm không đổi, một cây ngọc trâm quấn lại mái tóc đen trên đỉnh đầu, vẻ mặt tuấn tú vẫn luôn lộ vài phần lạnh bạc. Nửa tháng nay, Ngô Nại luôn luôn ở sau núi của Thiếu Lâm tự, ngồi trên phiến đá to lớn này tham thiền, mưa gió bất động.

“Vô Tướng!”

Đôi mắt đang đóng khẽ mở nhìn thân ảnh khoác áo cà sa ngồi đối diện, khõe môi khẽ cong một nụ cười đáng yêu: “Sư huynh.”

“Xuống đây đi.”

Ngô Nại nghiêng đầu: “Sư huynh?”

Viên Tuệ đại sư cười lộ vẻ từ ái: “Không có việc gì.”

Nàng nhảy xuống từ động đá xanh, nhướn mày cười yếu ớt: “Điều tra xong rồi sao?”

Viên Tuệ đại sư gật đầu: “Đã điều tra xong, nhưng có một chuyện phiền toái.”

“Là gì?”

Viên Tuệ đại sư ho nhẹ một tiếng, nhìn thoáng qua về phía sau: “Đường Môn muốn người rước đại tiểu thư của họ vào cửa.”

Ngô Nại giật mình đứng sững, sau một lúc lâu mới thốt ra nổi ra âm thanh của mình, khó tin đến cực điểm: “Sư huynh, người...” biết rõ ta là nữ a.

Viên Tuệ đại sư nói: “Việc Đường đại tiểu thư do người ta dựng lên, nay nàng đã tuần tiết mà chết, Đường Môn thăm nghĩ muốn người cho nàng một danh phận.”

“Không phải đã làm rõ ràng sự tình sao?”

Diệp Phượng Dương chết tiết, ngày đó lấy tay nải của nàng để trên xe, sau đó mặc quần áo của nàng mạo danh gây ra bao huyết án, hại nàng bị người ta bí mật giam lỏng trên núi. Các môn phái cùng im lặng phái người tiếp tục điều tra trong giang hồ, hôm nay mới biết là nàng trong sạch. Chỉ là không ngờ, cuối cùng còn có một việc xui xẻo này nữa!

Viên Tuệ đại sư chấp tay hành lễ, niệm câu phật hiệu liền xoay người đi.

“Sư huynh...” Từ nhỏ đến lớn luôn như vậy, Ngô Nại nhìn không được oán hận dậm chân.

Nàng quay đầu lại nhìn thạch bích, thở dài. Cuộc sống bị giam lỏng nửa tháng nay cuối cùng đã chấm dứt!

Lúc nàng đi ra khỏi rừng cây, trưởng môn của chín đại môn phái và trưởng môn sư huynh đều đã đến, nàng liền tiến đến chào hỏi, sau đó đứng một bên cạnh sư huynh. Đoàn người yên lặng quay lại chùa, sau khi mấy trưởng môn khác lần lượt cáo từ, cuối cùng chỉ còn lại đại trưởng lão Đường Môn.

“Việc Đường đại tiểu thư gặp phải, tại hạ vô cùng tiếc nuối, đối với tên đầu sỏ gây ra việc này, Ngô Nại tự nhiên sẽ có trách nhiệm, sẽ cho Đường Môn và Đường tiểu thư một công đạo, nhưng cưới mình thế, chỉ sợ chuyện này...”

“Nếu không phải Dao Nhi có ý với người, kẻ kia sao có thể chỉ vì dịch dung thành người mà dễ dàng ra tay như vậy. Việc nàng tâm nguyện không thể hoàn thành khi sống, vậy sau khi nàng chết chúng ta sẽ cố gắng thành toàn cho nàng.”

“Nhưng đối với việc nam nữ ta...” Ánh mắt Ngô Nại không khỏi liếc về phía sư huynh.

Tay Viên Tuệ đại sư mân phật châu, đôi mắt buông xuống, bày ra thái độ chẳng quan tâm.

“Thiếu hiệp cũng biết người đã chết, hơn nữa lão hủ cũng hiểu thiếu hiệp vô tâm với việc nam nữ. Một khi đã như vậy sao không thể cho Dao Nhi một danh phận, nếu không có thiếu hiệp an ủi, Dao Nhi sẽ rất bị thương.”

Viên Tuệ đại sư tay mân phật châu hơi dừng một chút, nhẹ giọng niệm cầu: “A di đà phật.”

“Ta...”, Ngô Nại đưa tay xoa xoa bên huyệt thái dương. “Quả thật ta không thể cưới vợ, nếu thực sự cưới linh bài của đại tiểu thư về, chỉ sợ tương lai Đường Môn sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Viên Tuệ đại sư lên tiếng nói: “Lời của Vô Tướng rất đúng, đại trưởng lão cần phải cân nhắc. Dù sao Vô Tướng cũng là đệ tử ngoài môn, đệ tử của Thiếu Lâm ta nếu kết thân cùng Đường Môn, lỡ như ngày sau liên lụy Đường Môn, hối hận cũng muộn.”

“Bất luận thế nào, ta cũng phải thay Dao Nhi hoàn thành mong muốn lúc còn sống của nàng.” Đại trưởng lão Đường Môn kiên trì nói.

Viên Tuệ đại sư nhìn về phía sư đệ: “Vô Tướng, nếu đã như vậy, người hãy đáp ứng đi.”

Mắt Ngô Nại ngập vẻ không thể tin: “Sư huynh...”

“Đa tạ đại sư.” Đại trưởng lão Đường Môn vừa lòng, “Vậy lão hủ liền quay về chuẩn bị mọi việc.”

“Đại trưởng lão đi thông thả.”

Tiến bước đại trưởng lão Đường Môn xong, đệ tử Thiếu Lâm từ lớn đến nhỏ đều may mắn lại được thấy cảnh trưởng môn phương trượng bị sư thúc tổ bám riết không rời như âm hồn bất tán. Ngay đêm đó, ba mươi sáu viện thủ tọa lại xuất động cùng lúc, dung biện pháp mạnh bức Ngô Nại ra khỏi Thiếu Lâm tự.

“Sư huynh, người hơi quá đáng nha, ta nhất định sẽ xuất gia cướp lấy chức trưởng môn của người.” Nửa đêm lúc canh ba, bên ngoài cửa Thiếu Lâm vang lên một tiếng hô trong trẻo mà phần nộ.

Sau cùng, sự việc cứ thần nhiên như thế. Ngô đại trưởng quỹ của Giang Hồ khách điểm muốn cưới vợ, tuy là một quỷ thê. Nhưng cuối cùng Thiếu Lâm và Đường Môn cũng làm đám hỏi. Nhất thời, trên giang hồ, các phiên bản của chuyện này thay nhau nổi lên, cũ mới lẫn lộn, thật giả khó phân.

Những ngày này, người đến Thiếu Lâm tăng vọt, tất cả người trong giang hồ đều vì việc Ngô đại trưởng quỹ cưới vợ mà rầm rộ. Giang hồ vốn là nơi nhảm chán, quá nhiều kẻ nhảm chán, có đôi khi có việc để hóng quả là vẫn hơn. Điểm tiểu nhị Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu bề bộn công việc, nhiều đến mức không có thời gian mà quan tâm đến ông chủ đang ngồi sau quầy chường ra bộ mặt âm trầm. Người đến trọ trong Giang Hồ khách điểm thật cao hứng, cho dù phải ở chung phòng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của họ, cuối cùng thì ở nơi này cũng có một ngày hư vậy. Nhìn Ngô đại trưởng quỹ kia phô ra cái mặt âm trầm, rất nhiều người giang hồ đều cảm thấy quá sức an lòng.

Mùng mười tháng tám, đại cát. Hôm đó cũng là ngày Ngô đại trưởng quỹ rước quỷ thê vào cửa. Trong ngoài Giang Hồ khách điểm giăng đèn kết hoa, cổ nhạc vang trời, quan khách đông nghịt. Đường Môn đưa một đội ngũ diễn tấu sáo và trống tiến đến từ xa, vẫn không thấy thân ảnh tân lang trước cửa khách điểm đâu. Tiểu Đinh vội vàng chạy vào trong điểm cứng rắn mời ông chủ ra, chỉ là phải dung đến tín vật của trưởng môn Thiếu Lâm.

Cho tới nay, Ngô Nại lúc nào cũng một thân áo xám, lúc này từ trong điểm bước ra một thân hỉ bào, lập tức làm người trước mắt một thân sang ngời. Áo đỏ như lửa, mặt trắng như ngọc, tóc đen vấn cao, cài trâm bạch ngọc. Quả nhiên là phong thần tuần tú, hay ột công tử trọc thế gia. Khó trách sao Đường đại tiểu thư lại yêu Ngô Nại, không gì ngoài việc quá mê cái vẻ ngoài của hắn, quả thật là một đối tượng làm phu quân hiếm có.

Tất cả các nghi thức được tiến hành, linh bài của Đường đại tiểu thư được đưa vào trong.

“Nhất bách thiên địa.”

“Không được bách!”

Một tiếng nói trong trẻo mà át người lẫn trong tiếng ồn ào xung quanh truyền đến rõ rang, mọi người không ai bảo ai tự tách thành một đường cho người kia bước vào. Sau đó, một trận sôi trào. Giáo chủ Viêm Giáo, Tư Mã Vân Thiên!

Giang hồ đệ nhất mỹ nam tử xuất hiện trong ngày Ngô đại trưởng quỹ bách đường, ngăn cản hôn lễ tiến hành. Trong này đến cùng có ẩn tình gì không thể cho ai biết chăng? Mọi người mỗi mắt mong chờ.

“Tư Mã giáo chủ, hôm nay là ngày Đường Môn ta gả nữ nhi, còn mong ngài cho chút mặt mũi.” Trưởng môn Đường Môn trầm giọng nói.

Tư Mã Vân Thiên mỉm cười nhìn tân lang kia sắc mặt đang trầm xuống, đuôi lông mày khóe mắt đều không che dấu được ý cười: “Ta còn chưa ngồi vào xem buổi lễ, sao nàng có thể bắt đầu bách đường.”

Quần chúng ồ lên, thì ra là một kẻ đến xem náo nhiệt. Không không! Chỉ sợ không đơn giản như vậy! Nghe đồn, Ngô đại trưởng quỹ nhanh nhẹn dũng mãnh không gì sánh kịp đã từng đùa giỡn thành công giang hồ đệ nhất mỹ nam tử, làm cho hiềm khích giữa hai phái lớn càng thêm lớn. Có lẽ Tư Mã giáo chủ có ý xuất hiện trong ngày hắn cưới mình thê, đến để bỏ đá xuống giếng? Hôn lễ chuẩn bị tiếp tục.

“Chờ chút!” Tư Mã Vân Thiên chỉ nam tử trẻ tuổi đang ôm bài vị. “Người không thể cầm linh bài, đổi nữ nhân.”

“Tư Mã Vân Thiên...” Ngô Nại cắn răng nắm tay.

Hắn ý cười doanh nhiên liếc nhìn nàng một cái, tay đặt trên cằm: “Cho người hành lễ cùng nam tử chẳng lẽ không phải đúng ý người sao? Hay là nên để nữ tử đại bách mới đúng?”

Lời hấn nói nhắc nhở Đường Môn về sở thích của Ngô đại trưởng quỹ. Mọi người lập tức đưa người đi tìm một cô gái thay Đường thiếu gia đang ôm linh bài.

“Nhất bái thiên địa.”

Ngô Nại nghiêng đầu không để ý tới. Tiểu Đinh giờ lệnh bài trưởng môn lên, thấp giọng kêu: “Sư thúc tổ!”

“Sư huynh, xem như người lợi hại!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi cúi đầu.

Giang hồ đồng đạo lần đầu tiên ôm tâm tư vô cùng sung kính đối với trưởng môn Thiếu Lâm, có thể làm kẻ thích lấy việc ức hiếp quần hùng làm trò vui như Ngô đại trưởng quỹ phải cúi đầu nghe lệnh.

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.”

“Đưa vào động phòng.”

Tân phòng ở hậu viện lạnh lẽo tĩnh lặng, đại đường khách điểm ở bên ngoài náo nhiệt từng bừng. Quần hùng trong giang hồ tận tình cụng chén cuồng hoan. Ngô đại trưởng quỹ người cuối cùng cũng có ngày hôm nay!

7. Chương 7

Giăng đèn kết hoa, vốn là ngày vui nhất trong đời. Nhưng, rèm lạnh chần đờn, chỉ có thể nói là vô cùng u oán sâu bi. Ngô Nại đưa tay tháo bỏ đóa hoa đỏ thắm trước ngực để sang bên bàn, nhìn bài vị phủ khăn voan giữa giường, chỉ cảm thấy vô cùng nực cười xen lẫn thê lương. Đưa tay bỏ tấm khăn hồng, nhìn linh bài trên có khắc “Đường Môn Đường thị Thanh Dao chi linh vị”. Chín chữ, nặng trĩu dài âm đạm.

“Đến cuối cùng là người bất hạnh, hay chúng ta cùng bất hạnh?”

Yên lặng ngồi nhìn linh bài một lúc, nàng đứng dậy đặt nó ở nơi đã sắp đặt sẵn, đốt ba nén hương, thấp lên. Xoay người nhìn quanh một vòng tân phòng, nàng lắc đầu, rời đi, đẩy cửa vào căn phòng của mình ngay sát vách. Mọi thứ vẫn như cũ, cũng không vì ngày vui mà trang hoàng gì. Nàng nhắc tay cởi bỏ vật áo, muốn cởi bỏ hỉ phục trên người.

Tiếng chân quen thuộc tới gần, nàng không khỏi nhướn mày, nhìn người nọ công khai đẩy cửa vào rồi sau đó thuận tay đóng kín cửa lại. Tư Mã Vân Thiên đi đến bên người nàng, tiếp tục động tác vừa rồi của nàng, giúp nàng cởi bỏ áo ngoài, lộ ra áo xám vẫn mặc thường ngày, sau đó ôm lấy nàng đi về phía giường.

“Chàng lại muốn đến cười nhạo ta sao?”

Hấn ôm nàng, ngữ khí mềm nhẹ: “Ta đến vì nàng.”

Trong lòng Ngô Nại ấm áp, vòng tay ôm lấy hấn: “Mặc dù ta không giết người ta, nhưng người ta lại vì ta mà chết. Ta không nên cười nàng, khiến nàng ngáy cả sau khi...”

“Có lẽ nàng ta tự nguyện, muốn nhận lấy danh phận hư ảo này.”

“Vân Thiên...”

“Ừ?”

“Tìm được Diệp Phượng Dương chưa?”

“Còn chưa, nhưng sẽ tìm được.”

“Chàng mà cũng không tìm thấy hấn sao?”

“Muốn ta hi sinh sắc đẹp dụ hấn ra sao?”

“Được.”

Tư Mã Vân Thiên đưa tay xoa mũi nàng, thuận thế rơi xuống ngực nàng bóp nhẹ, không khỏi nhú mi: “Vốn nhỏ vậy rồi lại còn bó ngực?”

Ngô Nại hừ hấn một cái, khó nén xấu hổ nói: “Nếu không phải chàng nhiều chuyện, thì lúc bị người ta giam lỏng ta cần gì phải buộc ngực?”

“Như thế sao lại nói là nhiều chuyện, cái này là ảnh hưởng đến hạnh phúc của ta.” Hấn dừng một chút, lại nói: “Cho dù không bó cũng sẽ không có người nhận ra.” Lúc trước nếu không phải hấn tiếp xúc lâu ngày lại sinh ra tâm tư khác thường, cũng sẽ không chú ý kỳ thực nàng là thân nữ nhi.

“Tư Mã Vân Thiên...”

“Ta chỉ ăn ngay nói thật.”

Nắm ngón tay Ngô Nại di chuyển nhanh, phẩy nhẹ qua mấy đại huyết trên người hấn, sau đó một cước đá hấn xuống giường.

Tư Mã Vân Thiên đứng dậy từ dưới đất, phủi nhẹ quần áo, lắc đầu thở dài: “Thiếu Lâm luôn không dung vũ lực để hành sự, A Nại, quả thực tu vi của nàng còn rất thấp, chưa đạt được tứ đại giai không.”

“Đêm nay ta không muốn nhìn thấy chàng.” Nàng buông màn, xoay người nằm xuống giường.

Hấn vén màn ngồi bên giường, đưa tay khê vuốt mai tóc của nàng: “Tâm tình không vui thì uống chén rượu nhé?”

“Vân Thiên, ta chỉ uống nước.”

“Ta vẫn thấy rất kỳ quái, sao nàng chỉ uống nước?”

“Sợ trúng độc.”

“Đi lừa người khác đi.” Tiếng cười của hấn nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

|||

Ngày năm tháng mười một, tuyết rơi đầy trời. Giáo chủ Viêm giáo bị ba đại thế gia vây công, trọng thương, bị Âm Trảo Quỷ Tác bắt đi, mất tích ở trấn Thanh Liễu, núi Phong Lâm. Sau khi biết được tin tức, Diệp Phượng Dương đã tìm đến núi Phong Lâm ngay ngày mười tháng mười một, điên cuồng tìm gọi vang cả núi rừng.

Tuyết rơi tựa như lông ngỗng, khắp núi khắp cốc hóa thành một thế giới trắng xóa. Ở một sơn cốc cực kỳ hẻo lánh, sâu dưới vách núi, nếu không tìm cẩn thận rất dễ bỏ qua. Diệp Phượng Dương tìm đến đây, vui mừng phát hiện ra có dấu chân. Theo dấu vết để lại, hấn tìm đến nơi.

Trước vách núi, một bóng người lẳng lặng đứng đó. Gió lạnh thổi tung vạt áo choàng trên người hấn, cả người đứng trong gió tuyết phẳng phất như sinh ra từ nơi đó.

“Sư đệ!” Diệp Phượng Dương nhú mi.

Tư Mã Vân Thiên cười nhẹ: “Sư huynh, đúng là lâu rồi không gặp.”

“Đây là một cái bẫy?” Tuy là câu hỏi, cũng là lời khẳng định.

Tư Mã Vân Thiên gật đầu: “A Nại không tìm thấy ngươi, liền nhờ ta giúp nàng tìm cho được.”

Trong mắt Diệp Phượng Dương hiện lên hơi nước, nụ cười âm lãnh: “Hấn đâu?”

“Diệp công tử tìm ta sao?”

Diệp Phượng Dương đột nhiên kinh ngạc, nhìn về bên cạnh phía trước.

Không biết Ngô Nại đã xuất hiện khi nào, chống cái ô bước vài bước đến gần hấn: “Ta vốn không phải là loại người sợ phiền phức, dù là thủ đoạn gì áp lên ta, ta sẽ sẵn sàng tiếp đón. Nhưng không ngờ Diệp công

tử lại cố tình dung cách khiêu khích giới hạn của ta, tìm người vô tội để xuống tay. Điều này thật sự làm cho người ta phải nổi giận, bất đắc dĩ mới bỏ chút thủ đoạn đùa giỡn để gặp mặt công tử một lần.”

Diệp Phượng Dương nhìn về phía Tư Mã Vân Thiên, ánh mắt có chút bi thương: “Sư đệ muốn liên thủ với người ngoài sao?”

Hắn cười vân đạm phong khinh: “Lời sư môn răn dạy Vân Thiên không dám quên, ta chỉ giúp A Nại tìm người, những chuyện khác sẽ không quản.”

Hắn nhìn thoáng qua hai người, ánh mắt dừng trên người Ngô Nại, trong mắt mang theo ý cười, mặt mày trở nên nhu hòa: “Ta chờ nàng ở bên ngoài.”

“Được.”

Diệp Phượng Dương nhìn bọn họ mặt mày trao đổi, trong lòng giận dữ. Trong lúc hai người đánh nhau, Tư Mã Vân Thiên cũng không quay đầu nhìn lại, từng bước rời xa, cho đến lúc biến mất trong trời tuyết mịt mờ. Chiếc ô trúc xanh Giang Nam vẫn ở trong tay Ngô Nại, chưa từng buông ra.

Khi Diệp Phượng Dương ngã trên tuyết mang theo ánh mắt không cam lòng, nàng nâng nhẹ ô lên, vỗ nhẹ rồi nói với hắn: “Đường đại tiểu thư khi còn sống rất yêu thích chiếc ô này.”

“Ngô Nại...” Máu không ngừng tràn ra từ khóe miệng, Diệp Phượng Dương cố gắng gượng một hơi cuối cùng.

“Có gì muốn nói với ta?”

“Đừng phụ Vân Thiên.” Nói xong, hắn chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Ngô Nại cười nhẹ một cái, ngẩng đầu nhìn những bông tuyết đang bay: “Ta muốn làm người xuất gia.”

“Người...”

Ngô Nại mỉm cười với hắn, khi hắn trút hơi thở cuối cùng, nàng nhẹ nhàng lướt qua người hắn. Vừa rời khỏi sơn cốc, nàng đã thấy thân ảnh của Tư Mã Vân Thiên lặng yên đứng đó mỉm cười.

“Vân Thiên, hắn đã chết.”

Ánh mắt Tư Mã Vân Thiên dừng trên cánh tay trái của nàng. Một vết máu chói mắt như nện vào ngực hắn, vì thời tiết lạnh mà miệng vết thương đã đông thành một khối với quần áo. Hắn không cau mày mà vội nói: “Bị thương nặng sao?”

Nàng cúi đầu nhìn cánh tay trái, lắc đầu “không việc gì”, rồi lại hỏi hắn: “Cũng là đồng môn, không giúp hắn nhất xác sao?”

“Mấy năm nay ta vẫn luôn dễ dàng tha thứ cho hắn cũng coi như đã không phụ tình đồng môn. ” Hắn đưa tay cầm lấy tay nàng, bắt mạch, cảm thấy ổn định.

“Trước khi chết hắn cầu xin ta đừng phụ chàng.” Nàng thản nhiên nói, phảng phất như không hề để ý.

Tư Mã Vân Thiên cũng thản nhiên nói: “Cách trả thù một người tốt nhất là làm cho hắn chết không nhắm mắt.”

“Ừ, cho nên ta nói, ta muốn làm người xuất gia.” Nói xong, nàng lướt qua hắn đi về phía trước.

Tư Mã Vân Thiên biến sắc, đuổi theo: “A Nại, không phải bây giờ nàng vẫn còn muốn xuất gia đấy chứ?”

Người đi trước không trả lời hắn, chỉ có cơn gió tuyết lớn vẫn đang đổ xuống, vài âm thanh nhỏ vang lên tràn ngập trong sơn cốc.

Ngô Nại bị thương cũng không nặng nhưng Tư Mã Vân Thiên vẫn tìm những loại thuốc đắp tốt nhất đưa đến Giang Hồ khách điểm. Mất thấy đã gần cuối năm, giáo chủ Viêm Giáo dường như muốn định cư tại khách điểm, một chút cũng không muốn đi. Ngô Nại cũng không đuổi hắn, tiền phòng vẫn cứ thu như cũ.

Giang hồ bây giờ đang lúc rối loạn. Mục tông chủ bế quan hai mươi năm nay ở quan ngoại võ học đại thành, lần lượt khiêu chiến các môn phái của võ lâm Trung Nguyên, khắp nơi đều không tránh được. Cuối cùng, Thiếu Lâm tự, dưới thân phận đứng đầu của chính phái, đại diện cho đồng đạo giang hồ phát thiệp võ lâm,

mời Mục tông chủ di giá đến Thiếu Lâm gặp mặt. Giang Hồ khách điểm ở dưới núi Thất Thiếu cũng vì thế mà náo nhiệt hẳn lên.

Một ngày, Ngô Nại nhìn thấy một kiếm khách thiếu niên bộ dạng có chút tuấn tú đi ngang qua, nhìn không được mà đùa giỡn hai câu. Kết quả, kiếm khách kia rời đi không lâu thì bị người ta đánh cho trọng thương khắp người. Sau đó, Tư Mã Vân Thiên đi vào từ bên ngoài, cười với nàng, cười đến nỗi làm cả người nàng lông tóc dựng đứng.

“Tư Mã giáo chủ.” Nàng ra vẻ tiếp đón như thường lệ.

“A Nại”, hẳn tới gần nàng, một tay thanh thần đặt trên mặt quỳ, một bên nói như không có việc gì: “Có mới mới cũ là tính cách của A Nại sao?”

“Lời này từ đâu mà ra?”

Phút chốc hẳn ghé sát vào nàng, cười lạnh: “Thu liễm tính tình một chút, hẳn nàng không muốn nhìn thấy những người bị nàng đùa giỡn đều gặp kết cục như vậy chứ?”

Nàng trợn to mắt: “Chàng...”

Trong chớp mắt, Tư Mã Vân Thiên lại khôi phục bộ dáng nói cười nhẹ nhàng: “A Nại là người thông minh, không phải sao?”

Ngô Nại cố nén lại, trên mặt duy trì vẻ mỉm cười như trước: “Giáo chủ nói rất đúng.” Ánh mắt lại thoáng hướng sang phía Tiểu Đinh: “Đi mang được liệu trị thương cho vị thiếu hiệp kia, lấy tiền gấp đôi.”

“Dạ, ông chủ.”

“A Nại thật sự thương hương tiếc ngọc a!”

“Biết làm sao hơn, ta không có thù với bạc.”

Ngay lúc hai người đang ta qua người lại, một thanh âm nam tử vang dội truyền đến từ ngoài cửa: “Mang cho đại gia một bình trà nóng, chuẩn bị một gian phòng thượng hạng.”

Lời còn chưa dứt, người đã đi vào khách điểm, là một đầu đà, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác, mũi nhọn, huyết thái dương gồ lên, vừa thấy liền biết một thân tu vi không tồi. Tiểu Ất đưa ấm trà đã ngâm xong ra, đầu đà kia tà chương vừa lật bỏ tới thẳng hướng cổ họng hắn. Tiểu Ất nghiêng người sang bên tránh được một chiêu hiểm ác, trà trong tay sánh ra một nửa, nước nóng bỏng cả tay.

Ngô Nại nhìn mọi việc trước mắt, ghé người trên quỳ nhẹ nhàng nói bang quơ: “Đánh lén tiểu nhị, tiền trà thu thêm một trăm lượng, mời tiếp tục.”

Ánh mắt đầu đà nhìn qua, đầu tiên là vẻ mặt kinh diễm, ánh mắt tham lam dò xét trên người Tư Mã Vân Thiên rất lâu, rồi mới dời về phía Ngô Nại sau quỳ, ánh mắt mang theo chút khinh miệt đánh giá nàng một lần, hừ giọng nói: “Người là trưởng quỳ ở đây?”

“Chính là kẻ bất tài này.” Vẻ mặt Ngô Nại đậm cười, bình tĩnh như thường.

“Nhìn người da trắng thịt mềm, chẳng lẽ là ‘thỏ gia’?” Ánh mắt đầu đà lại chuyển qua người Tư Mã Vân Thiên, “Hai tên ‘thỏ gia’ quần vào một chỗ có thể làm gì? Không bằng cùng đến hầu hạ đại gia ta thì hơn.”

Ánh mắt của những người khác trong khách điểm rơi xuống quỳ bên kia, tâm tình chờ đón màn diễn bắt đầu. Một kẻ là tai họa của danh môn, một người là giáo chủ tà giáo, lại thêm một tên đầu đà đáng khinh nhưng lại khó giải quyết. Màn này thật phần khích, không biết hươu chết vào tay ai?

Vẻ mặt Ngô Nại tự nhiên, ý cười không giảm.

Ánh mắt Tư Mã Vân Thiên thoáng lạnh, nhưng thực chất nụ cười nơi khóe miệng càng thêm vui vẻ, ung dung dựa quỳ, nói với đầu đà kia: “Còn phải xem các hạ có năng lực này không.”

Ngô Nại duỗi tay phải ra: “Mời giáo chủ tự nhiên, bàn ghế hư hao vẫn thu tiền gấp đôi như trước.”

“Không thể nợ nàng.” Hẳn liếc mắt một cái cười với nàng, đứng thẳng dậy đi đến chỗ đầu đà kia.

Tiểu Đình đưa thuốc xong xuống lầu, mò đến gần quầy, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, tỷ lệ thế nào?”

“Năm – năm.”

“Ngang tay?” Tiểu Đình hô nhỏ

“Đây là cách nhìn lạc quan.”

“Vậy cách nhìn không lạc quan?” Tiểu Bính cũng tốt lại gần.

Ngô Nại lấy bàn tính gạt trên tám dưới hai, đưa cho họ xem.

Tiểu Bính, Tiểu Đình cùng liếc mắt một cái, đồng thời nhìn ông chủ: “Không phải chứ?”

Ngô Nại lấy tay phải vuốt cằm, nghiêm trang nói: “Nếu hần luyện thành Vân Long tà công, kết quả này cũng không coi là ngoài ý muốn.”

Tiểu Át xử lý xong vết bỏng cũng đến bên quầy tính tiền, theo Tiểu Bính, Tiểu Đình hướng ánh mắt về phía thân ảnh màu trắng đang đánh nhau trong kia. Chỉ thấy hai tay Tư Mã Vân Thiên vẽ một vòng trước ngực, một tay đánh ra. Đầu đà kia đã như điều đứt dây, bay ngược về phía sau, va chạm phà hồng không ít bàn ghế, lăn lông lốc ra ngoài khách điểm.

Tiểu Đình lú lờ: “Thật là lợi hại.” Ngay cả trăm chiêu cũng không đến.

Ngô Nại lắc đầu: “Tên đầu đà này chọc Tư Mã giáo chủ nổi giận thật, tất nhiên sẽ không chiếm được tiện nghi.”

Ba người bọn Tiểu Át liếc nhau, trong bụng đều có một câu: Chọc sư thúc tổ nổi giận thật lài càng khó lường.

Thấy Tư Mã Vân Thiên đi về phía quầy, ba tiểu nhị liền giải tán. Gần đây chỉ cần bọn họ lượn một lúc trước mặt ông chủ, ngay lập tức sẽ nhận được ánh mắt sắc như dao của Tư Mã giáo chủ, áp lực trong lòng rất lớn. Nhiều năm nay ông chủ đùa giỡn mỹ nam tử, rốt cục bây giờ đã trúng đại thiết bản, tâm tình bọn họ thực phức tạp. Trưởng môn nói rất đúng, a di đà phật, thiện tai thiện tai, nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó thoát.

Ngô Nại thấy hần lại gần, rót chén nước đưa sang. Tư Mã Vân Thiên đưa tay nhận lấy, uống một ngụm.

Ngô Nại nhìn bên ngoài khách điểm, tên đầu đà ngã lăn ở đó không dậy nổi, tự nhiên hỏi: “Thế nào?”

“Không kém.”

“Như vậy, xem ra, như lời người ta nói, vị tông chủ kia có võ công thật sự rất cao thâm.” Nói tới đây, Ngô Nại liếc mắt nhìn hần, hạ giọng nói: “Thân là người đứng đầu một giáo không phải nên trở về tổng đàn tọa trấn sao?”

“Tin tức mà ta nghe được là”, hần chuyển cái chén trong tay, mỉm cười, “Trưởng môn Thiếu Lâm đã đại diện cho đồng đạo võ lâm Trung Nguyên hạ thiệp võ lâm tới Mục tông chủ, mời hần tháng giêng đến Thiếu Lâm gặp mặt.”

“Thật sự là thời buổi rối loạn a!”

“A Nại, lời cảm than của nàng thật là giả!”

“Lời ấy của giáo chủ là sao?”

Hần chỉ vào mặt nàng: “Nụ cười của nàng bán đứng nàng.”

|||

Vào mùa đông, ban đêm luôn yên tĩnh, trong lành nhưng thật lạnh lẽo, chăn nệm ấm áp là nơi mọi người tham luyện nhất. Tư Mã Vân Thiên tham luyện không chỉ chăn nệm ấm áp, mà còn thân thể mê người trong chăn kia.

Trên giường, màn nhẹ buông xuống, dưới tấm chăn lớn là hai thân thể nóng như lửa quấn lấy nhau. Ngoài phòng bong tuyết rơi đầy trời, trên giường là những va chạm kích tình, đại chiến dữ dội, hai cơ thể mồ hôi khắp người.

“Nhiều ngày nay người trong giang hồ thường xuyên lui tới, chàng không nên ở đây.”

Tư Mã Vân Thiên hừ nhẹ một tiếng: “Thì sao?”

“Bị người ta thấy thì sao?”

“Không phải người trong giang hồ đều đang đoán mò sao? Vậy thì cho họ một đáp án khẳng định.”

“Nhưng...A a...”

Hắn bắt đầu ra sức tiến lên, không cho nàng có cơ hội nói chuyện. Đang lúc hai người lên đến cực lạc cao nhất, tiếng vang nhỏ trong viện truyền vào tai họ. Người đến không phải chỉ một người, hơn nữa đều là cao thủ, hai người liếc nhau.

Tư Mã Vân Thiên ghé vào tai nàng oán hận một tiếng: “Thật mất hứng.”

Ngô Nại liếc mắt trừng hắn một cái, vươn tay lấy quần áo nhanh mặc vào.

Tư Mã Vân Thiên mặc quần dài vào, khoác một cái áo dài xong liền xuống giường, cười vang nói: “Đêm khuya như vậy mà đến thăm, không biết là bằng hữu phương nào, không bằng báo danh tính ra, để A Nại chuẩn bị rượu nhạt tiếp đãi một phen.”

Ngô Nại mặc xong quần áo, theo cửa ngấm đi đến căn phòng cách vách, theo cửa mà ra. “Tư Mã giáo chủ nói không sai, hiện thân đi.”

Mười mấy người mặc áo đen xuất hiện trong tuyết.

“Xem ra điều giang hồ đồn đại không phải là giả. Giang hồ đệ nhất mỹ nam tử quả thực đã trở thành tân sủng của Ngô đại trưởng quỹ, bây giờ hàng đêm đều ngủ lại không chịu quay về Viêm Giáo.”

Nghe đối phương nói như vậy, Tư Mã Vân Thiên không cho là đúng cười nói: “Cho dù là vậy, nhưng cũng có quan hệ gì với các hạ đâu?”

“Thiếu Lâm được xưng thiên hạ đệ nhất danh môn chính phái, lại dung túng cho đệ tử đi lại thân mật với tà ma ngoại đạo, thật sự là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ.”

Ngô Nại nghe vậy mỉm cười: “Trong khách điểm của ta, người trong giang hồ đến ở muôn hình muôn vẻ, một, hai tà ma ngoại đạo không tính là gì. Ngay cả yêu ma quỷ quái như các ngươi không phải cũng đều không mời mà đến sao?”

Tư Mã Vân Thiên vỗ tay: “A Nại nói rất đúng.”

Ngô Nại dựa ở cửa, tay chống cằm, có chút dăm chiêu nhìn mười mấy tên áo đen đứng bất động trong viện, nghiêng ngẫm nói: “Hay là chư vị cảm thấy trong viện của tại hạ, cảnh tuyết lại đẹp khác thường, cho nên liền không ngại cực khổ, không sợ rét lạnh, nửa đêm đặc biệt đến ngắm nhìn? Nếu vậy thì thực sự rất cảm tạ sự tinh mắt của các ngươi!”

Tư Mã Vân Thiên cười ra tiếng. Mười mấy tên áo đen, trừ đầu lĩnh còn nói chuyện, những người khác bình thường như rối gỗ, từ đầu đến cuối không nói một lời, cũng không động đậy. Sau đó, bọn họ đột ngột như lúc đến, lại biến mất trong màn đêm tuyết trắng. Nhìn hướng họ biến mất, Tư Mã Vân Thiên không nhận được mống một tiếng. Phá hỏng việc tốt của hắn, tội không thể tha thứ.

Ngô Nại dường như tự nói: “Họ đến thăm dò.”

“Bọn chúng là quấy nhiễu mộng đẹp.”

Ngô Nại cười cười, xoay người vào nhà, lại trở lại gian bên cạnh từ cửa ngấm. Mà Tư Mã Vân Thiên cũng quay lại trong phòng, đóng cửa cài then, đi đến gần ôm lấy nàng ngã lên giường.

“Còn phá?”

“Vừa rồi việc tốt đều bị họ phá, phải làm thêm lần nữa.”

“...”

Một thân ảnh bay ra từ trong rèm, “lạch cạch” một tiếng rơi xuống đất, đường đường giáo chủ Viêm Giáo lại bị người ta đá xuống giường một lần nữa.

“Quay lại phòng của chàng đi!”

“Thật tuyệt tình!”

“Hừ!”

Tư Mã Vân Thiên đón lấy áo bay ra từ trong màn, cười không tiếng động, lắc đầu xoay người rời đi.

|||

Đưa mắt nhìn ra, trời đất một mảnh mênh mang, thời tiết lạnh đến mức không khí cũng muốn đóng thành băng. Khoác tấm áo choàng rất dày, Ngô Nại khoanh tay đứng trước cửa khách điểm. Tư Mã Vân Thiên đột nhiên ra đi, không nói nhiều chỉ để lại vài câu, dường như Viêm Giáo có việc.

Ngô Nại chậm rãi đi đến cái bàn dưới cửa sổ ngoài điểm, ngồi xuống, chậm rãi rót ỉnh một chén nước suối đun sôi, vừa cầm lên lại có chút dăm chiêu nhìn phía cuối con đường. Mừng năm tháng giêng sắp đến. Nàng khẽ nhú mi, nên đến cũng đã đến. Trong gió tuyết, một đoàn người xuất hiện trong tầm mắt, bước đi rất nhanh, cơ hồ không tiếng động. Từ trên xuống dưới đều là cao thủ, mắt Ngô Nại híp lại, cầm chén nước trong tay hắt ra. Nước rơi trên tuyết, không lâu liền kết thành băng. Nàng lại chậm rãi tự rót nước, cầm trong tay, bình thần ung dung nhìn đoàn người kia đến gần.

Cổ kiệu dừng lại trước cửa điểm, cuồng phong cuốn tấm màn trên kiệu khẽ bay, bông tuyết xoay tròn không ngớt trong gió. Màn kiệu xốc lên, một nam tử trung niên bước xuống. Hắn một thân áo đen, mặt vuông vức, mày rậm mắt to, ánh mắt sắc bén lại ẩn hàm sát khí, mỗi bước chân đều mang theo áp bức vô hình, khiến người ta có cảm giác hít thở không thông.

Ngô Nại mỉm cười, lấy thêm một cái chén rót nước đầy về phía trước, cách mặt bàn ba tấc thì dừng lại vững vàng, nâng tay làm tư thế mời: “Tông chủ, mời dung trà.”

Mục Kha ngồi xuống đối diện nàng, cầm lấy cái chén, nói: “Ngô đại trưởng quỹ không hổ là sư đệ của Viên Tuệ phương trượng, vẻ phong dung trấn định này người bình thường không có được.”

“Khí độ của tông chủ càng làm cho lòng người luống cuống.”

Mục Kha uống ngụm trà, nhú mi: “Ngô đại trưởng quỹ có thói quen lấy nước đãi khách sao?”

“Tông chủ đến nhanh quá, không kịp cho tiểu nhị chuẩn bị loại trà khác, đành phải để tông chủ ủy khuất một chút, cùng uống một loại trà với ta.”

Mục Kha nhẹ đặt tay lên bàn, cười nói: “Ham muốn của Ngô đại trưởng quỹ luôn có chút không giống người bình thường.”

“Tông chủ làm việc lớn cũng không giống người khác, vậy thôi.”

Ngô Nại bất động thanh sắc, năm ngón bàn tay phải gõ nhẹ trên bàn, dương dương tự đắc nâng chén uống nước. Một kiệu phu đang giữ kiệu đột nhiên dậm chân phải xuống phía dưới một bước, một cỗ đại lực không tiếng động đánh úp về phía Ngô Nại đang ngồi.

Nước trong chén bị hắt ra ngoài, nàng cúi đầu cười yếu ớt rồi lại rót ỉnh một chén, khẽ thì thầm: “Thời tiết rét lạnh, nước chưa kịp vào miệng đã lạnh ngắt, thật là mất hứng.”

Mắt Mục Kha nhìn thoáng qua chỗ nước đổ rồi thu liễm ánh mắt, cười nói: “Ngô đại trưởng quỹ hảo thân thủ.”

Ngô Nại nhìn hắn một cái không cho là đúng, cũng cười lại: “Kiếm cơm trên giang hồ, không thể không cẩn thận.”

Đứng ở cửa khách điểm, Tiểu Giáp, Tiểu Ất trong lòng đều toát mồ hôi lạnh. Tuy biết ông chủ thâm tàng bất lộ nhưng người tới cũng không phải hạng hời hợt, tùy tùng không ai không phải cao thủ, khiến họ nhin không được có chút lo lắng không yên.

“Vẫn nghe nói giáo chủ Viêm Giáo đang ở tạm ở đây, sao hôm nay chưa thấy người?”

Ngô Nại ha ha cười: “Lời này của tông chủ rất kỳ lạ. Tư Mã giáo chủ mặc dù ở đây nhưng chẳng qua cũng chỉ là khách trọ, người ngoài có gặp hấn không cũng không phải việc điểm chủ ta có thể quyết định. Huống chi”, nàng hạ giọng nói, “Không phải trước đây tông chủ đã sai người gọi hấn đi sao? Lúc này lại đến hỏi ta, không khỏi có chút buồn cười.”

Mục Kha uống cạn nước trong chén, ha ha cười: “Từ xưa, anh hùng xuất thiếu niên, hôm nay nhìn thấy Ngô đại trưởng quỹ, Mục mỗ mới biết nghe danh không bằng gặp mặt.”

Ngô Nại cười lạnh nhạt: “Tông chủ muốn ở trọ sao?”

“Còn xin Ngô đại trưởng quỹ an bài.”

“Tiểu Ất, sắp xếp phòng cho khách.” Nàng phân phó, không quay đầu lại.

“Dạ.”

Mục Kha đứng dậy, Ngô Nại cũng đứng lên theo. Hấn đi lướt qua nàng, những người đi theo hấn cũng theo kịp. Vài cổ đại lực đồng thời hướng vào nàng, Ngô Nại bình thản ung dung, cúi đầu hất nhẹ vạt áo, phất đi những bong tuyết dính trên người.

Toàn bộ đoàn người của Mục Kha đi vào trong điểm, Tiểu Giáp đi đến thu dọn khay trà. Trong nháy mắt nhắc khay trà lên, cả cái bàn hóa thành bụi tan ra theo gió. Tiểu Giáp bỗng trợn mắt, quay đầu nhìn lại, “sư thúc tổ...”. Nếu không phải trên chén trà của sư thúc tổ còn sót lại nội kinh, hấn cái bàn trà này đã sớm vỡ tan.

“Dọn dẹp chút, thay cái mới.” Ngô Nại vân đạm phong khinh nói, khi cất bước qua cửa dận dò mà không quay đầu lại: “Thu hai trăm lượng.”

“Dạ.”

8. Chương 8

Mùng năm tháng giêng, Thiếu Lâm tự. Khách lạ kéo đến sơn môn đông như mây. Viên Tuệ đại sư đứng trước sơn môn, phía sau là vài vị viên tự đại sư của Thiếu Lâm xếp thành hàng. Vài chục năm nay, Thiếu Lâm ít có trận nào chuẩn bị lớn như vậy, cho nên có thể thấy được, cái vị Mục tông chủ ở quan ngoại này thực lực thật mạnh mẽ.

Đoàn người của Mục Kha chậm rãi theo đường núi mà đến, cuối cùng đến trước sơn môn to lớn thì dừng lại.

Viên Tuệ đại sư chấp tay hành lễ, miệng tụng phật hiệu, “A di đà phật, Mục thí chủ từ biệt hai mươi năm, hôm nay phong thái vẫn như xưa.”

Mọi người nghe vậy ngẩn ra. Chẳng lẽ đúng là hai mươi năm trước vị Mục tông chủ này đã tới Thiếu Lâm sao?

Mục Kha cười ha ha, nội lực hùng hồn từ tiếng cười vang lên khắp nơi, người giang hồ đứng xem công lực không đủ đều không chịu được mà phun máu tươi.

“A di đà phật.”

Phật hiệu ngân nga vang lên, cảm giác không thể hít thở được trong ngực mọi người lập tức suy giảm, rất nhiều người vì giữ lại mạng nhỏ mà lập tức chạy ra xa đứng xem.

“Tiểu tử Viên Tuệ, hai mươi năm không gặp, công lực của ngươi cũng cao lên không ít.”

Mọi người kinh ngạc. Nhìn vị Mục tông chủ này tuổi cùng lắm là bốn mươi, sao mà nói chuyện khẩu khí lớn như vậy? Dám gọi Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm - Viên Tuệ phương tượng là “tiểu tử”!

“Lão nạp hồ thẹn.”

“Ta không phải đến ôn chuyện với ngươi, bớt những lời thừa đi, chúng ta hãy nói thẳng, chuyện sư phụ ngươi và ta đã ước định cuộc chiến sau ba mươi năm, bây giờ thế nào?”

Mọi người giật mình. Thì ra trong đó còn có nguyên nhân.

“Tiên sư đã qua đời nhiều năm.”

“Cho dù lão hòa thượng kia chết, Thiếu Lâm cũng nên có người thay hắn thực hiện, nếu không giang hồ đệ nhất phái này có lẽ nên sớm giải tán giúp người?” Kể khiên kiệu của Mục Kha nói năng lỗ mãng.

Một thân ảnh quỷ mị đột nhiên chui vào giữa sân, liền xuất chưởng chụp tới hán tử kia. Rõ ràng, dứt khoát, không chút dây dưa. Chỉ trong mười chiêu, hán tử kia liền bị người vừa đến một cước đá ra giữa sân, lại còn đưa đạp dưới chân.

Vào đông ánh mặt trời cũng lạnh theo, người nọ một thân áo xám, mặt mày tuấn lãng, khoe miệng mang vẻ cười, nhìn người dưới chân, lạnh lạnh hỏi: “Ngươi vừa rồi nói gì? Tại ta không tốt không nghe rõ ràng.”

Ngô đại trưởng quỹ của Giang Hồ khách điểm! Cho đến hôm nay, rất nhiều người mới biết, thì ra vị đệ tử cuối cùng của tiên trưởng môn Thiếu Lâm hóa ra thân thủ lại cao như vậy. Trước mắt bao người, đông đảo cao thủ đứng đây, hắn bắt đối thủ như lấy đồ trong túi, chỉ riêng chiêu ấy cũng đủ để toàn trường kinh sợ. Nhưng là, rất nhiều người lại không khỏi cảm thấy hoang mang, đến tận cùng là Ngô đại trưởng quỹ đến nơi này lúc nào, sao không có ai phát hiện?

Hán tử áo tím dưới ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ngô Nại đúng là không thể kêu một tiếng, mồ hôi lạnh trên thái dương bắt giáng tủa ra.

Viên Tuệ đại sư lắc lắc đầu, gọi nhẹ một tiếng, “Vô Tướng.”

“Sư huynh.” Nàng nghe tiếng ngẩng đầu nhìn qua, đồng thời rất nhanh thu hồi lại cái chân vừa làm “ác”, mặt hiện lên vẻ vô tội, “Chuyện gì?”

“Trước mặt tông chủ không thể vô lễ.”

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn nghe lời, lắc mình trở lại đứng bên cạnh sư huynh.

Mục Kha ánh mắt thâm trầm nhìn Ngô Nại, “Ngô đại trưởng quỹ hảo thân thủ.”

“Đâu có, tông chủ nếu là bá chủ một phương, hẳn nên dạy dỗ thủ hạ biết chút cấp bậc lễ nghĩa, không nên để quần hùng thiên hạ nhìn mà chê cười.”

Mục Kha vung tay lên, nhìn cũng chưa thềm nhìn qua hán tử áo tím đã trực tiếp đưa hắn xuống địa phủ, “Như vậy hẳn là Ngô đại trưởng quỹ vừa lòng?”

Ngô Nại chấp tay hành lễ, “A di đà phật, thiện tai thiện tai, trừng phạt nhỏ là được, tông chủ sao phải sát sinh, nên biết chúng sinh bình đẳng.”

Ngô đại trưởng quỹ quả nhiên không hổ là tai họa danh môn, Thiếu Lâm phái mấy trăm năm cũng không bói ra một tên hồn thể tiểu tử như vậy.

Mục Kha ánh mắt phát lạnh, thanh âm biến lãnh, “Viên Tuệ, hôm nay ta theo lời hẹn mà đến, quý phái cử người nào ra ứng chiến?”

Viên Tuệ đại sư nói, “Lời hẹn của Tông chủ cùng tiên sư còn mười năm nữa, hôm nay lão nạp hẹn tông chủ đến, chẳng qua là thay đồng đạo giang hồ nói lời công đạo.”

“Hừ, ta thấy lão hòa thượng kia đặt ra cái hẹn ba mươi năm với ta, thực ra là đã lường trước ba mươi năm sau, hơn phân nửa là ta đã không còn trên đời, mà cho dù vẫn còn sống, Thiếu Lâm cũng sẽ có nhân tài mới xuất hiện có thể đánh với ta một trận, tính toán này của hắn thực sự là không sai.”

Viên Tuệ đại sư không nói một lời. Ngô Nại bên người hần suy nghĩ chút rồi khẽ nhướn mày.

Mục Kha giương mắt nhìn lại, “Ngô đại chương quỹ muốn nói gì?”

Ngô Nại mỉm cười, “Sư phụ ta, lão nhân gia là quá thông minh thôi, bắt quá,” Nàng nghiêng đầu đánh giá hần, “Tông chủ, ngài năm nay bao nhiêu?”

Vấn đề này hỏi đúng thắc mắc trong lòng mọi người, tất cả đều dựng tai lên mà ngóng.

“Bảy mươi lăm.”

Ngô Nại gật đầu, “Mười năm sau, thì phải là tám mươi lăm, quả thật rất ít ai có thể sống đến cái tuổi này.”

Mục Kha sắc mặt đen xì.

Ngô Nại đưa tay sờ cằm, nháy mắt mấy cái, “Nói vậy chứ tông chủ ngài đây nhất định sống đến tầm đó thôi, ví dụ như Thiếu Lâm chúng ta còn có rất nhiều trưởng lão đến chín mươi lăm tuổi mà vẫn khỏe mạnh, cho nên hần sư phụ ta đoán được tiên cơ, liếc mắt một cái là nhìn ra tông chủ ngài có tướng trường thọ, mới cùng ngài hạ một ước định ba mươi năm.”

Viên Tuệ đại sư nhắc nhở đúng lúc, “Vô Tướng.”

Ngô Nại hai tay chấp lại, cúi đầu câm miệng.

Viên Tuệ đại sư nhìn về phía Mục Kha, mặt mang vẻ xin lỗi, “Sư đệ của lão nạp vô lễ, thỉnh tông chủ niệm tình hần còn trẻ, không so đo.”

“Vô phương, lão phu sẽ không so đo với trẻ con.”

Viên Tuệ đại sư nói, “Giang hồ dùng võ kết bạn, thậm chí dùng võ ứng chiến, dù có chết, cũng không oán hận, chỉ là tài không bằng người thôi. Nhưng tông chủ sao lại giết người đoạt sách, thậm chí giết sạch một nhà, khiến giang hồ gió tanh mưa máu, không được bình an?”

“Tài không bằng người tự phải chịu, hôm nay nếu Thiếu Lâm không thể thắng được ta, theo ước hẹn ba mươi năm, ta sẽ lấy đi thư tịch cất trong Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm, vậy ta có thể buông tha cho các môn phái khác.”

Quần hùng ồ lên.

Vô công thiên hạ Thiếu Lâm, Thiếu Lâm Tàng Kinh Các là ước mơ tha thiết của bao nhiêu người luyện võ.

Mục Kha cười lạnh một tiếng, “Người tự nhận có thể đánh với ta một trận sao? Viên Tuệ?”

Viên Tuệ đại sư mỉm cười, phun ra hai chữ, “Không thể.”

Mục Kha lại đảo qua những người của Thiếu Lâm đang ở đây, “Các ngươi mấy người liên thủ, thế nào?”

“Lão nạp đã chuẩn bị đối thủ cho tông chủ.” Viên Tuệ đại sư thản nhiên nhận thua, thái độ rõ ràng làm cho quần hùng ở đây tâm sinh hèn mọn.

Mục Kha thanh âm hốt trầm, nhìn người nói, “Hần đâu?”

Viên Tuệ đại sư mặt lộ ý cười, nhìn người bên cạnh mình, nói: “Không dối gạt tông chủ, sư đệ của lão nạp đúng là có thể đánh một trận với tông chủ.”

Quần hùng kinh hãi. Thật sự như vậy sao? Ngô Nại tay xoa cằm, không có hảo ý ngấm sư huynh của mình. Mọi người không khỏi bị biểu tình kia của nàng dọa.

Thiếu Lâm sơn môn đột nhiên vang lên, một giọng nói trong trẻo mang theo vài phần hờn nói: “Sư huynh, nếu ta đánh thắng, ngươi phải tặng cho ta vị trí trưởng môn.”

“A di đà phật.” Mấy đại cao tăng xung quanh đồng thời tụng phật hiệu, trong thanh âm có vài phần cảm giác rất vô lực.

“Vô Tướng.” Viên Tuệ đại sư nhìn nàng lắc đầu.

“Mặc kệ, ta muốn làm trưởng môn.”

Mục Kha cười ha ha, thét dài một tiếng, khiến mấy người ngất ngay tại chỗ.

“Bản tọa thấy thu được đồ đệ như vậy coi như là Thiếu Lâm các người bất hạnh, Ngô đại trưởng quỹ, hay là chúng ta làm một giao dịch?”

“Nói nghe chút nào.” Ngô Nại vẻ mặt hứng thú nói.

“Người không ứng tiếp trận chiến này, sau khi ta tiêu diệt Thiếu Lâm, người sẽ tiếp nhận chức vụ tân trưởng môn.”

Ngô Nại ngón tay từ dưới cầm chuyển lên mũi gãi gãi, có chút chần chờ nói: “Nhưng là, ta chính là muốn làm trưởng môn sau đó trả thù cái đám người hiện tại này, người diệt sạch bọn họ, ta dù thành tân trưởng môn, cũng không có ý tứ a!”

Hiện trường một mảnh lặng ngắt như tờ. Ngô đại trưởng quỹ quả không phụ danh xưng “Tai họa danh môn”! Nhưng cũng là may mắn to lớn của Thiếu Lâm hôm nay!

Mục Kha vẻ mặt lạnh lùng, “Nói như vậy, Ngô đại trưởng quỹ là muốn xuất chiến?”

Ngô Nại hì hì cười, “Lâm trận lùi bước không phải phong cách của ta.”

Mục Kha bỗng dưng phát ra một tiếng thanh khiếu, xung quanh Thiếu Lâm vang lên những tiếng huyết gió đáp lại. Quần hùng vẻ mặt đều hiểu ra. Đây là một cái bẫy!

Mục Kha cười đến đắc ý thả thị huyết, “Như vậy, hôm nay ta sẽ máu tẩy Thiếu Lâm.”

Ngay lúc đó, Viên Tuệ đại sư đột nhiên nói một câu không liên quan đến việc đang xảy ra, “Đem rượu đến.”

Có tăng nhân tiếp khách linh mệnh đi. Không bao lâu, trên nền tuyết đặt song song mấy vò rượu lớn.

“Vô Tướng.”

Ngô Nại kêu thảm thiết một tiếng, nhảy dựng lên, “Sư huynh, ta không cần uống.”

Mọi người ngạc nhiên. Rượu này đúng là đem cho Ngô đại trưởng quỹ uống sao? Vì sao vẻ mặt hắn lại đại biến, đây rốt cuộc là rượu gì?

Viên Tuệ đại sư nghiêm mặt nói: “Ta lấy thân phận trưởng môn ra lệnh.”

“Sư huynh, ta hận người.” Ngô Nại mắt đỏ hồng nhìn hắn.

Viên Tuệ đại sư không thềm đáp lại. Nàng đưa tay tiếp nhận vò rượu hắn đưa, mở ra, ngửa đầu nhắm mắt uống vào. Mọi người trong Thiếu Lâm lập tức đón nhận. Đại chiến vì thế triển khai... Các môn phái cũng không may mắn thoát khỏi vòng chiến.

Mục Kha trước sau vẫn chưa động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Ngô Nại đang bị mấy tăng nhân đón khách vây quanh. Vò rượu cười cùng cạn sạch, thân hình Ngô Nại có chút lay động, thân thủ tách đám tăng nhân đón khách đi ra. Khi say rượu nàng phảng phất hóa thành một người khác, cả người lạnh lùng thanh thanh, ánh mắt tựa hồ chứa sát khí, theo từng bước đi, bên người liền có kẻ bay ra.

“Hàng long phục hổ quyền.”

“Đại lực kim cương chỉ.”

“Vi đà quyền.”

Mỗi lần thấy nàng triển lộ một loại võ công, lòng Mục Kha cứ thế mà trầm xuống theo. Ngô Nại này đến tột cùng học được bao nhiêu tuyệt học của Thiếu Lâm?

Hai người rốt cục cũng mặt đối mặt. Trong nháy mắt ấy, bọn họ chỉ còn nhìn thấy đối phương.

Mùng năm tháng giêng, Thiếu Lâm xảy ra một trận chiến khiến thiên hạ kinh hoàng. Quan ngoại Mục tông chủ thảm bại bỏ mạng, những kẻ tiếp ứng chết hầu như không còn. Những người trên giang hồ chính mắt thấy trận chiến ấy về sau nhắc lại mà lòng còn sợ hãi.

Sau ngày ấy, bọn họ đã tin tưởng vào lời đồn về võ công của Thiếu Lâm Tự.

Sau ngày ấy, bọn họ càng thêm kính nhi viễn chi với Ngô đại trưởng quỹ.

Sau ngày ấy, người trong giang hồ dần đồng môn thêm một câu: Trăm ngàn lần dừng cho Ngô đại trưởng quỹ gần rượu, nếu thấy hần uống, nhớ rõ có bỏ chạy xa thế nào cũng không đủ.

Sau ngày ấy... Nhân vật đang là đề tài Ngô đại trưởng quỹ biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Ở tổng đàn Viêm Giáo xa xôi, Tư Mã Vân Thiên thu được tin tức thì chân khí tán loạn, phun ra một ngụm máu tươi, gục ở trên giường trong mật thất.

“A Nại...” Thanh âm đau thương mà lại bao hàm thống khổ.

Nàng sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, lúc ấy hần phải rời khỏi Thiếu Lâm là vì Viêm Giáo bị bao vây, hần vì bảo vệ giáo mà thân chịu trọng thương không thể đi xa. Nàng đã xảy ra chuyện...

Máu theo khoe miệng chảy xuống, Tư Mã Vân Thiên nắm tay lại, hung hăng dấm mạnh lên mặt đất, mặt đá hoa cứng rắn bị vỡ vụn, khiến cho tay hần đầy máu. A Nại, dù sống hay chết, sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, chờ ta đi tìm nàng.

Cửa mật thất bị mở ra, một đạo âm thanh già nua phát ra kinh hô, “Giáo chủ, người làm sao vậy?”

Đông đi xuân đến, vạn vật ngập tràn sức sống, sông băng ở sau núi Thiếu Lâm tự cũng bắt đầu tan rã. Một thân ảnh đơn bạc mỗi ngày sau buổi trưa lại đến bên tảng đá to cạnh thác nước ngồi một lúc.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, thật thoải mái. Ngô Nại ngẩng đầu nhìn mặt trời, vẻ mặt có chút mờ mịt. Nàng dường như đã quên đi một điều gì đó, là cái gì? Vì sao không nghĩ ra? Mà vì sao lại cảm thấy ngực mình trống rỗng, rốt cục nàng đã quên đi cái gì?

Cúi đầu nhìn lại chân tay, vết thương bên ngoài đều đã hết, nội thương sau khi được các trưởng lão chăm sóc, cũng đã khỏi đến năm, sáu phần, nhưng với tình hình bị thương ngày đó nàng lại hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ nhớ mơ mơ hồ hồ là nàng càng đánh càng không ngừng được, cuối cùng nghe được sư huynh đau lòng nói bên tai nàng: “Vô Tướng, được rồi, ngủ đi.”

Vì thế, nàng liền nhắm lại mắt. Nhưng là, sau khi tỉnh lại, nàng đã quên chuyện hôm đó.

“Vô Tướng.”

Nàng nghe tiếng quay đầu lại, mỉm cười, “Sư huynh.”

Viên Tuệ đại sư nhìn người phía trước mặt mũi tái nhợt không có chút máu, khẽ than nhỏ, “Thương thể thể nào rồi?”

“Không có gì, sẽ nhanh tốt thôi, sư huynh không cần lo lắng cho ta.”

Viên Tuệ đại sư mang theo vẻ xin lỗi nhìn nàng, “Nếu không phải rơi vào tình thế như vậy, sư huynh sẽ không cho người uống rượu.”

“Không có việc gì, ta biết.” Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, muốn hần không cần lo lắng.

“Không cần nghĩ nhiều, có một số việc nên nhớ thì đến lúc sẽ nhớ ra.”

Nàng cười gật gật đầu.

“Ở sau núi đã lâu, ta phải trở về khách điểm xem.”

“Được.”

Viên Tuệ đại sư xoay người, nháy mắt ấy trong lòng không nén nổi thở dài một tiếng.

Ngô Nại ở sau núi thêm hai ngày, khi ánh bình minh hơi rọi xuống cái bàn dưới cửa sổ của Giang Hồ khách điểm, trên bàn đặt ấm chén tử sa quen thuộc của nàng, cho dù nàng mất tích một thời gian, Tiểu Đình vẫn luôn chuẩn bị sẵn nước suối cho nàng.

“Ông chủ, người đã trở lại?” Âm thanh kinh hi truyền đến từ phía sau.

“Tiểu Đình, đến đây, cho sư thúc tổ sờ người một cái.” Ngô Nại người nháy mắt đã đến gần sờ lên mặt hắn, về mặt cười xấu xa.

Tiểu Đình đẩy tay nàng, kêu lên: “Sư thúc tổ...”

Ngô Nại mừng rỡ, hì hì cười nói, “Tiểu Đình, làn da mẫn cảm nha, vừa chạm vào đã kêu.”

Bỗng dừng tiếng màn trúc truyền đến, nơi cuối đường chậm rãi xuất hiện một nhuyển kiệu. Ngô Nại giật mình. Vì sao có cảm giác giống như đã từng nhìn thấy một màn này?

Tiểu Đình thừa dịp nàng ngẩn người, lui trở về khách điểm, cùng đám Giáp Ất Bính Mậu không biết từ khi nào đã nằm úp sấp bên cạnh cửa ngó ra ngoài xem.

Nhuyển kiệu đến trước cửa điểm liền dừng lại, một bàn tay nhấc tấm lụa mỏng lên, bước xuống từ trên kiệu. Trực giác của Ngô Nại cho biết tướng mạo nam nhân đeo tấm lụa đen trước mắt này hẳn là rất đẹp, không phải đoán mà là chắc chắn.

Người nọ ngồi xuống đối diện nàng, bình thản ung dung lấy cái chén của nàng uống hết nước còn lại bên trong, mở miệng nói: “A Nại, đã lâu không gặp.”

Nàng trừng mắt nhìn, bỗng dừng cười khẽ, “Nhìn người đi đến phô trương như vậy, hẳn là Tư Mã giáo chủ của Viêm giáo rồi. Nhưng mà, ta không nhớ là đã từng gặp giáo chủ?”

“Phải không?” Người kia tiếng nói bỗng dừng lạnh lẽo.

Ngô Nại khó hiểu nhìn hắn, “Đương nhiên là vậy, không biết vì sao giáo chủ có vẻ tức giận như thế?”

“Là vì thế này sao?” Vừa nói xong, hắn bỗng dừng nhấc tấm che mặt lên.

Ngô Nại kinh ngạc nhìn khuôn mặt trước mặt này, một nửa đẹp như ảo mộng, một nửa lại như địa ngục tu la, đường gân mạch hiện rõ lên làn da trông như một đồ án dữ tợn, khiến người ta nhìn mà cảm thấy ghê người.

Bất tri bất giác, nàng lấy tay sờ lên đó. Tư Mã Vân Thiên không ngăn cản nàng. Tay nàng xoa nửa bên mặt gập ghềnh kia, đầu ngón tay run rẩy, tâm không hiểu sao rung động, làm cho nàng có cảm giác muốn rơi lệ.

Hắn bắt lấy tay nàng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, “Sợ sao?”

Ngô Nại áp chế tình cảm khác thường trong lòng, mỉm cười, “Ta sao phải sợ? Dù sao giáo chủ cũng không phải người thân của ta.”

Tư Mã Vân Thiên tay nắm chặt, trong mắt hiện lên một chút oán hận.

Ngô Nại cổ tay khẽ chuyển, thoải mái mà thoát khỏi tay hắn, một lần nữa lấy một cái chén khác, rót ỉnh một chút nước, không chút để ý hỏi: “Uống ngon lắm sao?”

“Trà ngon.” Thanh âm hắn lạnh như băng mà không mang theo chút ấm áp nào.

“Trong nước sôi mà uống ra hương vị trà, Tư Mã giáo chủ quả nhiên là có vài phần tuệ căn.” Dứt lời, nàng hơi hơi nhú mi, thì thào tự nói một câu, “Vì sao lại cảm giác như đã từng nói lời này?”

Trong mắt Tư Mã Vân Thiên hiện lên vài tia dị sắc, bất động thanh sắc nhìn nàng.

“A Nại, không nhớ ta sao?”

Nàng nhếch môi, “Ta phải nhớ người sao?”

Sắc mặt Tư Mã Vân Thiên trầm xuống, khuôn mặt nửa đẹp nửa xấu nhất thời làm cho người ta cảm thấy kinh hoàng.

Ngô Nại lại bình thường như không hề thấy, bình tĩnh mỉm cười với hắn, nâng chén, “Có lẽ trước kia thật sự chúng ta đã từng quen biết, nhưng là, hiện tại ta thật sự không có ấn tượng.”

Ánh mắt Tư Mã Vân Thiên ảm đạm. Nàng đã quên hết sao? Bọn họ đã từng triền miên quần quýt... Sau đó lửa nóng trong lòng lại bùng lên, vì sao nàng lại quên, nàng sao có thể quên được?

Hắn vươn tay về phía nàng, kéo nàng lại gần, bốn mắt nhìn nhau, hai đôi môi gần như sát lại, hắn gần từng tiếng nói: “Nếu nàng quên, ta sẽ một lần nữa làm cho nàng nhớ lại, ta không cho phép nàng quên ta, chết cũng không được quên.”

Cái chén trong tay Ngô Nại rơi xuống, nước bên trong đổ hết ra, từ trên bàn chảy xuống dưới, thấm vào trong đất. Điểm tiểu nhị Giáp Ất Bính Đinh Mậu hai mặt nhìn nhau. Ông chủ đã quên Tư Mã giáo chủ? Giang Hồ khách điểm xem ra không ổn rồi.

Sau khi trọng thương khỏi hẳn, Tư Mã Vân Thiên không còn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, phong cách hành sự trở nên ngoan tuyệt, hoàn toàn mất đi vẻ ôn hòa trong dĩ vãng, thực đúng với danh hiệu tà ma ngoại đạo. Mà bây giờ ông chủ lại hoàn toàn quên bég hẳn! Thế này như là cho hắn một đòn thật nặng, có lẽ cũng là đòn trí mạng. Năm người kìm lòng không được sờ sờ sau gáy, lại cùng nhìn về phía ông chủ nhà mình.

Ban đêm trong gió mang theo một chút lạnh lạnh. Ngô Nại theo thường lệ thấp cho Đường Thanh Dao ba nén hương, sau đó đi ra ngoài, đứng dưới hành lang ngẩng đầu nhìn trăng. Tối nay, trăng sao ảm đạm. Lòng nàng cũng có chút phiền muộn không rõ nguyên nhân. Trong gió tiếng tay áo bay bay truyền đến, nàng vẫn không động dảy.

Mùi hương quen thuộc bay vào trong mũi, nàng cười nói: “Tư Mã giáo chủ cũng có hứng thú ngắm trăng sao?”

“Bồi tiếp A Nại thì luôn có hứng thú.”

Hai người sống vai đứng dưới hành lang, hồi lâu không nói gì.

“Đêm đã khuya, giáo chủ trở về nghỉ ngơi đi.” Nàng nhẹ giọng lên tiếng đuổi khách.

Tư Mã Vân Thiên xoay người nhìn nàng, “Nàng không tò mò quan hệ của chúng ta trước kia là gì sao?”

“Đã qua rồi thì cho qua, con người luôn hướng về phía trước, sao nhất định phải chấp nhất không buông? Phật nói: Chấp niệm là khổ, buông mới là tốt.”

Hắn đứng gần sát nàng. Ngô Nại cũng không tránh.

Tư Mã Vân Thiên đặt tay trên thắt lưng của nàng, thanh âm tràn ngập dụ hoặc vô cùng, “Chúng ta quan hệ rất thân mật, nàng...”

“Tư Mã giáo chủ bộ dáng lúc này muốn câu dẫn ta chỉ sợ là không thích hợp, phải biết rằng ta thật sự rất đề ý.” Nàng thoát ra khỏi sự ôm ấp của hắn, nhún mảy cười khê.

Tư Mã Vân Thiên nắm tay thành quyền, thanh âm cũng lạnh đến không còn độ ấm. “A... Nại...”

“Giáo chủ mời về phòng khách đi, nếu không ta chỉ có thể mời giáo chủ rời khỏi khách điểm.” Nói xong, xoay người vào phòng, đóng cửa.

Trong phòng, ngoài cửa, hai người hai tâm tư, cùng rối bời. Hắn trong mắt tràn đầy thống khổ, oán hận, giằng co. Nàng dựa vào cánh cửa, tay đặt lên ngực, có chút bối rối. Không, sẽ không đâu, không ai biết nàng là thân nữ nhi, hắn không biết, hắn nhất định là dụng tâm kín đáo muốn lừa nàng.

“A Nại, mở cửa.”

“...”

“Mở cửa.”

“Mở... cửa...”

Cửa mở ra một chút, hai người đối diện nhau.

Tư Mã Vân Thiên lập tức rảo bước tiến vào trong phòng, Ngô Nại không tự chủ được lui về phía sau. Hắn tiến, nàng lui, đến khi hai người đi đến bên giường, không thể lui được nữa. Ngô Nại bị nét đau thương trong mắt hắn cuốn hút, sâu trong lòng cũng cảm thấy đau thương. Tư Mã Vân Thiên vẫy tay về phía sau,

cửa phòng không gió tự đóng lại. Hắn đứng trước giường, nàng ngã ngồi trên giường, bốn mắt nhìn nhau, không ai nói chuyện.

Gió theo cửa sổ ùa vào, ánh nến trên bàn chóp lên vài cái, cuối cùng tắt ngấm, trong phòng một mảnh im lặng, chỉ có tiếng hít thở của hai người vang lên. Người đứng đó gục lên người trên giường, tấm rèm buộc chặt bị kéo xuống. Trong không gian chật hẹp, hai người mắt nhìn nhau, kiểm chế, giằng co, chìm xuống. Hắn mang theo sức của vạn quân mà thô bạo, không chút thương tiếc giữ lấy nàng, dưới sự phối hợp của nàng càng không thể nhịn được.

“A Nại... A Nại...” Một tiếng gọi rên siết, một chút phản ứng, hắn biết thân thể chỉ thuộc về hắn kia không quên hắn, cũng khát vọng hắn.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú mang theo đau đớn của hắn, nàng nhẹ khép đôi mắt. Có lẽ, nàng không nên quên hắn. Khi hai người áp chế lẫn nhau, nàng phát hiện bọn họ quen thuộc nhau đến mức nàng không dám tin, thói quen buông thả không chống cự, thói quen mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, thói quen trầm luân dưới thân hắn, theo từng cử động của hắn mà run rẩy...

“Vân Thiên...” Khi tới cao trào, nàng rên rỉ tên của hắn, tự nhiên đến như vậy.

Tư Mã Vân Thiên cúi người hôn nhẹ người dưới thân, liều chết mà triền miên trong tư vị ngọt ngào của nàng, chiếm lấy tất cả của nàng. Một đêm kia, rèm trướng không ngừng lay động, Tư Mã Vân Thiên hưởng hết mọi ôn nhu.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp giấy trên cửa sổ, xuyên qua rèm, rơi xuống hai người trên giường. Tư Mã Vân Thiên mang theo nét cười dịu dàng, nhìn người trong lòng đang ngủ say. Nàng vẫn còn sống thật là tốt! Đưa tay xoa hai má phỉ một tầng đỏ ửng của nàng, nội thương trên người nàng chưa lành, khí sắc không được như xưa, hơn nữa hắn phát hiện mạch tượng của nàng bị ngưng trệ, xem ra lần đại chiến kia, nàng bị thương vô cùng trầm trọng. Buông người trong lòng ra, giúp nàng kéo chăn đắp lại cẩn thận, hắn xuống giường mặc quần áo, rời đi. Nghe được thanh âm cửa phòng mở ra đóng vào, Ngô Nại nhẹ nhàng trở người, tiếp tục ngủ.

Tư Mã Vân Thiên rời khỏi phòng, trực tiếp rời đi từ sau viện, lên Thiếu Lâm tự. Tăng nhân đón khách dẫn hắn vào trong thiền phòng của trưởng môn phương trượng, sau đó rời đi. Viên Tuệ đại sư ngồi trên bồ đoàn môn Phật châu, thấy hắn tiến vào, chỉ mỉm cười, không hề có chút kinh ngạc.

Tư Mã Vân Thiên ngồi xuống bồ đoàn trước mặt hắn, mở miệng nói: “Đại sư biết vì sao ta đến?”

“Biết.”

“Đại sư có gì cần nói với ta?”

“Vô Tướng mất trí nhớ.”

“Ta đã biết.”

“Nàng sinh non.”

Tư Mã Vân Thiên nháy mắt đại ra, trong mắt lướt qua một tia đau đớn. Thì ra đây mới chính là nguyên nhân nàng mất trí nhớ.

“Nàng bị thương quá nặng, không có cách nào giữ lại đứa nhỏ, nàng không biết mình có thai.”

Tư Mã Vân Thiên nắm chặt tay không nói.

“Tư Mã giáo chủ.”

“Đại sư.”

“Người không phải là một người tốt.” Dừng lại một chút, Viên Tuệ đại sư mỉm cười nói tiếp câu sau, “Nhưng người là người thích hợp với Vô Tướng.”

Tư Mã Vân Thiên động dung.

Viên Tuệ đại sư nói: “Vô Tướng là Thiếu Lâm ngoại tộc, cũng là giang hồ ngoại tộc, người quá mức chính thống sẽ không thích hợp với nàng.”

“Đại sư không sợ sao?”

Viên Tuệ đại sư mỉm cười, trên mặt là trí tuệ lắng đọng lại theo năm tháng, “Ta rất có lòng tin với Vô Tướng.”

Tư Mã Vân Thiên không khỏi bật cười, “Đại sư không lo lắng thân phận của nàng bại lộ gây bất lợi cho Thiếu Lâm sao?”

“Chỉ cần nàng muốn, nàng sẽ vĩnh viễn là Vô Tướng của Thiếu Lâm, nếu nàng không muốn, như vậy cùng lắm là Thiếu Lâm có thêm một nữ đệ tử, thế gian lại thêm một sự kiện mà thôi.”

“Đại sư quả nhiên là người không xuôi theo dòng đời, có trí tuệ lớn.”

Viên Tuệ đại sư cười mà không nói, nhắm mắt lại, chuyên tâm động tay môn phạt châu.

Tư Mã Vân Thiên đứng dậy khỏi bồ đoàn, cuối cùng nói một câu, “Lúc trước, ta có thể ở lại giang hồ khách điểm dưỡng thương, nghĩ lại cũng là nhờ đại sư ra sức.”

“Lão nạp cùng lắm là người không xuôi theo dòng đời, sao quản được tục sự ở chốn hồng trần, giáo chủ nghĩ nhiều rồi.”

Tư Mã Vân Thiên không khỏi cười ha ha, “Đại sư, kỳ thực hôm nay A Nại có được cá tính như vậy, không thể không nhờ công sức của ngài.” Nói xong, hẩn nhanh chóng rời khỏi thiện phòng.

Phía sau, Viên Tuệ đại sư nhìn hướng hẩn rời đi, tụng câu Phật hiệu.

9. Chương 9

Đại đường của Giang Hồ khách điểm có chút vắng lạnh, nhóm tiểu nhị trong điểm đều tự giác quét dọn. Ông chủ Ngô Nại cảm thấy có chút nhàm chán, nàng dựa trên quầy, chơi đùa cây bút lông trong tay, ánh mắt nhanh như chớp khẽ chuyển. Ngay lập tức, bút lông bay ra ngoài, quét lên trên cái bàn Tiểu Bính đang lau, rồi lại bắn về phía tay vịn của cầu thang lên lầu Tiểu Đình đang lau, vệt một đường từ trên xuống dưới, cuối cùng bút lông cắm phập trên sàn, thân bút vẫn còn run rẩy.

Tiểu Bính, Tiểu Đình quay đầu, trăm miệng kêu một lời: “Ông chủ...” Không nói tiếng nào quầy bọn họ như vậy, thật sự hơi quá đáng.

Ngay sau đó, Tư Mã Vân Thiên đi vào khách điểm, nhìn thấy vẻ mặt đang cười xấu xa của người sau quầy, không khỏi gọi một tiếng, “A Nại.”

“Tư Mã giáo chủ.” Nàng chào hỏi hẩn như thường, xưng hô mặc dù không thay đổi, nhưng lại lộ ra vẻ vô cùng thân thiết.

Tư Mã Vân Thiên tháo khăn che trên đầu xuống để qua một bên, dựa vào quầy, “Nhàm chán sao?”

Ngô Nại theo thói quen rót cho hẩn chén nước, đưa qua. Hẩn thuận tay tiếp lấy uống một ngụm.

Ngô Nại oán giận nói: “Gần đây việc làm ăn của khách điểm không tốt lắm, khách đến ở giảm đi rất nhiều.”

Tư Mã Vân Thiên che miệng nở nụ cười, mang theo chút trêu ghẹo nói: “Không phải đều bị nàng dọa bỏ chạy sao?”

“Di? Ta mới trở lại khách sạn có vài ngày, sao có thể dọa người ta chạy?”

Tư Mã Vân Thiên chuyển cái chén trong tay, “Nàng không phải quan hệ tốt với Cái Bang sao?”

“Thì đúng thể.”

“Vậy hẳn là nàng biết người trong giang hồ hiện tại kính nàng như phật sống.”

“Bộ dạng ta như vậy giống người xuất gia sao?” Ngô Nại nhăn mặt cau mày.

Tư Mã Vân Thiên có chút đăm chiêu đánh giá nàng, sau đó nói: “Có lẽ là do nàng ở với người xuất gia lâu quá.”

Tiểu Bính, Tiểu Đình đang ở cầu thang âm thầm trừng mắt nhìn hắn. Tư Mã giáo chủ lại chửi xéo người xuất gia, cho dù ông chủ là cái dạng gì thì cũng là do bản thân hắn có vấn đề, liên quan gì đến người khác.

Ngô Nại cúi đầu gầy bàn tính, vài sợi tóc lòa xòa trên má, che trước mặt nàng.

Tư Mã Vân Thiên đưa tay vén tóc nàng ra sau tai, nói giọng thương lượng: “Nếu ở khách điểm không vui, theo ta ra giang hồ một chút, thế nào?”

Ngô Nại có chút hí hửng, “Đi làm gì?”

“Đi Viêm Giáo nhìn xem thế nào?”

“Chàng xác định? Người của Viêm Giáo sẽ không nghĩ là ta đến phá hoại sao?”

Tiểu Bính, Tiểu Đình ở phía kia gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Thực sự phá được thì cũng là do bản giáo chủ vô năng, thủ hạ vô dụng, chẳng trách được người bên ngoài.”

Ngô Nại đưa tay vỗ vỗ vai hắn, “Chàng nói câu này ta thích, quả nhiên là tà giáo, có vẻ rất đáng xem.”

“Không bằng đoạt luôn giáo?”

Nàng chớp mắt mấy cái, lắc đầu, “Ta còn chưa làm trưởng môn Thiếu Lâm, sẽ không đoạt giáo.”

Tiểu Bính, Tiểu Đình lập tức đưa mắt hướng lên phía trên núi. Trưởng môn phương trượng, sư thúc tổ vẫn chưa chết tà tâm nha!

Tư Mã Vân Thiên cười khê, “Nàng vì sao chấp nhất chuyện làm trưởng môn Thiếu Lâm như vậy?”

Ngô Nại tay phải chống má nhìn phía trước, thở dài: “Bởi vì cái khối lệnh bài trưởng môn kia làm ta cực kỳ khó chịu, lão sư huynh luôn lấy nó ức hiếp ta.”

Tư Mã Vân Thiên thiếu chút nữa phá lên cười, ho nhẹ hai tiếng, mới miễn cưỡng áp chế ý cười trong lồng ngực tràn ra. “Theo ta đi Viêm giáo đi.”

Ngô Nại nhìn quanh khách điểm, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó tay trái vỗ lên trên quày, “Được rồi, ta phải đi nhìn xem tổng đàn tà giáo trong truyền thuyết là thế nào.”

“Vậy đi thôi.” Hắn đưa tay kéo nàng.

“Ta muốn thu thập một chút hành lý.”

Tư Mã Vân Thiên trực tiếp lôi nàng ra từ trong quày, mang theo vài phần khinh thường nói: “Kiểu quần áo này không mang theo cũng được.”

“Sao có thể không mang, đó là quần áo của ta.”

“Đi thôi.” Không cho nàng có cơ hội quay đầu, hắn túm nàng ra cửa khách điểm, ngồi lên nhuyễn kiệu đang dựng bên ngoài, nghênh ngang mà đi.

Điểm tiểu nhị Giáp Ất Bính Đinh Mậu tụ tập ở cửa nhìn theo nhuyễn kiệu kia rồi đi, trăm miệng một lời cùng hoan hô, “Ông chủ bị bắt cóc!”

Bốn cô gái xinh đẹp nâng một nhuyễn kiệu phát phơ rèm lụa, chậm rãi đi trên đường, khiến người qua đường đều nhìn qua. Nhuyễn kiệu dừng lại trước một lầu, một người bước xuống từ trên kiệu. Áo trắng như tuyết, mi thanh mục lãng, thần thái thoát tục, mái tóc dài cổ định bằng một cây trâm bạch ngọc, vài sợi tóc buông xuống từ trên đỉnh đầu, giống như mỹ nhân xỏa tóc, gơ tay nhắc chân đều mềm mại như hoa, vẻ đẹp rạng ngời giống một đóa hồng mai.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử cùng lắm cũng chỉ đến thế này.” Bên cạnh có người nói nhỏ.

“Không phải nói Tư Mã Vân Thiên bị hủy dung sao?”

Đúng lúc đang nói chuyện, bên trên kiệu, lại đi xuống thêm một người. Một thân cẩm y xanh ngọc, màu sắc như tỏa ra ánh sáng dịu dàng như ngọc, trên đỉnh đầu đội một mũ đen che đi tướng mạo, âm thanh phát ra câu dẫn khiến lòng người rục rịch.

“A Nại muốn ở đây sao?”

Ngô Nại ngẩng đầu nhìn tấm biển phía trên, cười nói: “Khách đến như mây, tên này đặt rất hay.”

“Làm sao so được với Giang Hồ khách điểm của A Nại?”

Bên cạnh có người trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt kinh hoàng không che giấu nhìn công tử áo trắng kia, tai họa danh môn - Ngô đại chương quỹ!

Không phải hấn chỉ mặc áo xám, lập chí muốn đoạt chức của Viên Tuệ đại sư, làm tân trưởng môn Thiếu Lâm sao? Chẳng lẽ cuối cùng hấn đã quyết định rời khỏi sư môn, muốn thông đồng làm bậy với tà ma ngoại đạo? Ánh mắt người qua đường lại rơi xuống cái người đã từng là giang hồ đệ nhất mỹ nam tử.

Bỗng dưng, Tư Mã Vân Thiên liếc mắt nhìn về phía họ, cảm giác được sát khí xuyên thấu hắc sa phóng tới, trong lòng người qua đường hốt hoảng, vội vàng bỏ chạy.

Ngô Nại nghiêng đầu nhìn người bên kia liếc mắt một cái, mỉm cười, “Cũng chỉ là vài người qua đường thôi mà.”

Tư Mã Vân Thiên không nói, công khai kéo tay nàng đi vào tửu lâu. Bọn họ lên lầu hai ngồi xuống phía cửa sổ, lập tức có điểm tiểu nhị đi lên rót trà chờ họ gọi món ăn.

Tư Mã Vân Thiên mắt nhìn ẩm trà, nói: “Đổi thành nước trắng.”

“Vâng, khách quan.”

Ngô Nại nhìn thoáng qua bên cạnh, đưa tay cầm lấy cái chén, môi gợi lên một nụ cười xấu xa, lên tiếng nói: “Tiểu nhị, cho ta một vò Nữ Nhi Hồng.”

Sau đó, một chuyện đột nhiên xảy ra khiến trưởng quầy tửu lâu kinh ngạc, rất nhiều người vội vàng thanh toán lập tức rời đi. Ngô đại chương quỹ muốn uống rượu, nhất định chạy được bao xa thì chạy, vốn dĩ có người muốn ở lại xem, lúc này đều chạy trốn hết.

Ngô Nại cười bò ra bàn. Tư Mã Vân Thiên cũng không ngăn nàng cười. Nàng nhịn lâu như vậy, rốt cục vẫn không nhịn được muốn thử người ta.

Rượu và thức ăn rất nhanh được dọn lên, Tư Mã Vân Thiên thấy Ngô Nại đưa tay lấy vò rượu, trong lòng giật mình, vội vàng đặt tay lên tay nàng, “A Nại, vẫn là nàng uống nước tốt hơn.”

Ngô Nại nhướn mày nhìn hấn, mím môi cười, “Ta rót giúp chàng.”

Nàng đẩy tay hấn, lấy rượu qua, tay kia nhắc tấm che mặt của hấn lên, cười tủm tỉm nói: “Mỹ nhân, bồi gia uống chén này đi.”

Nhân thần Tư Mã Vân Thiên hơi trầm xuống, tiếp nhận chén rượu trong tay nàng uống một hơi cạn sạch.

Ngô Nại đưa tay nâng cằm hấn, hỏi nhỏ, “Mỹ nhân, chàng không vui sao?”

“A Nại không chịu được sao?”

“Gi?”

Hấn dè tay nàng xuống, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, thanh âm không tự giác mà trầm xuống lạnh lẽo, “A Nại thích đùa giỡn mỹ nhân?”

Nàng thu tay lại, hai tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn hấn, ánh mắt cực kỳ chân thật, “Tư Mã Vân Thiên, nếu chàng thật sự lo ta vì tham luyện dung mạo mà coi trọng người khác như vậy, không bằng nghĩ cách khôi phục gương mặt mình đi.” Nàng dừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Nếu không đừng có nghĩ ngờ.”

Hấn nhìn nàng cầm đũa cúi xuống bắt đầu ăn cơm, bộ dáng không muốn nói chuyện với hấn nữa.

“A Nại đang giận?”

Nàng yên lặng ăn cơm, không nói chuyện. Tư Mã Vân Thiên gấp rau cho nàng, cũng không nói nữa.

Hai người trầm mặc dùng cơm xong, lúc đi xuống dưới lầu, Tư Mã Vân Thiên cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Ngô Nại quay đầu cười với hắn, nâng tấm sa che mặt của hắn ghé vào, đặt một nụ hôn trên môi hắn. Tư Mã Vân Thiên lập tức giữ lấy thắt lưng của nàng, khiến nàng sát vào mình hơn nữa, kéo nụ hôn kia chìm xuống thật sâu. Hai nam tử giữa ban ngày sáng trưng, không e dè gì mà làm việc như vậy ở ngay cầu thang tửu lầu, khiến cho trưởng quỳ và tiểu nhị nghẹn họng nhìn trân trối.

|||

Mưa từ trên trời đổ xuống, khiến cho trời đất như trùm một màn bụi trắng mênh mông. Một chiếc xe ngựa lớn lẫn bánh trên đường lớn lầy lội, bốn góc xe treo đèn ngọc lưu ly, trong màn mưa mù mịt lóe lên mấy đốm sáng, rọi xuống bốn phía mặt đường.

Trong xe được bày trí thoải mái, ấm áp, Ngô Nại xoa tung tóc dài, nằm trên tấm thảm lông mềm mại đang ngấm cây trâm bạch ngọc trong tay. Tư Mã Vân Thiên ở một bên đang ngồi điều tức, theo hơi thở của hắn, gân mạch trên nửa mặt bên trái như bị sung huyết càng thêm khủng bố dữ tợn. Đột nhiên, thái dương nổi gân xanh, phun ra một ngụm máu. Máu rơi lên tấm thảm đỏ sậm nhanh chóng loang ra, thấm hết vào trong, trông như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ngô Nại nhíu mắt lại, bắn ra ngọc trâm trong tay, đâm thẳng vào ba tấc phía trên sườn hắn. Sau đó, tay nàng phát nhẹ ở không trung, trâm bạch ngọc trở lại trong tay, một dòng máu tươi từ vết thương của Tư Mã Vân Thiên phun ra, nàng phản ứng nhanh chóng xé một góc khăn trải trên bàn đỡ lấy huyết vũ.

Tư Mã Vân Thiên che miệng vết thương, nhìn nàng, ánh mắt mang theo chút u oán, “A Nại, sao ta lại cảm thấy kỳ thật là nàng cố ý?”

Ngô Nại cầm lấy một góc khăn trải bàn lau vết máu trên cây trâm, khó hiểu nhìn hắn, “Ta giúp chàng dẫn động chân khí, sao lại nói là cố ý?”

Hắn nhìn nàng chậm rãi cài trâm bạch ngọc lên búi tóc, lấy ra miếng vải bông sạch sẽ và thuốc từ trong hòm thuốc, chuyển qua bên người hắn, giúp hắn xử lý miệng vết thương. Ánh mắt từ trên đầu nàng chuyển dần xuống mười ngón tay đang giúp hắn băng lại miệng vết thương, hắn nhìn không được đưa tay nắm lấy tay nàng, khiến cho Ngô Nại ngừng đầu nhìn hắn.

“Ta đang giúp chàng băng bó.”

Hắn lại đem nàng kéo vào lòng, đầu gối lên gáy nàng, thỏa mãn nói: “Cho dù chỉ lẳng lặng nhìn nàng, ta cũng cảm thấy thật hạnh phúc.”

Nàng bắt vi sở động nói: “Miệng vết thương của chàng không cần băng bó sao?”

“A Nại, nàng thực là phá hoại không khí.”

“Nhàm chán.” Nàng đẩy ra hắn ra, tiếp tục băng bó giúp hắn.

“Nàng thật sự không chịu rời khỏi Thiếu Lâm sao?”

“Ta còn chưa được làm trưởng môn.” Thanh âm Ngô Nại dần theo chút oán giận, lại nhớ đến cái khối lệnh bài trưởng môn từ nhỏ đến lớn vẫn luôn ức hiếp nàng.

Tư Mã Vân Thiên trong lòng thầm nói, lịch đại trưởng môn phái Thiếu Lâm đều là cao tăng đắc đạo, mấy trăm năm mới có nàng là một nữ đệ tử đã là kỳ tích lắm rồi, đã thế nàng lại còn muốn làm trưởng môn? Việc này thật sự quá mức vô vấn.

Ngô Nại một bên cẩn thận băng kín miệng vết thương giúp hắn, một bên tiếp tục bất bình nói: “Luận võ công, luận vai vế, luận trí tuệ, ta có điểm nào không thể làm trưởng môn.”

“Đức hạnh.” Hắn có chút vô lực nói với nàng, “trưởng môn Thiếu Lâm sẽ không đùa giỡn mỹ nam tử, sẽ không mở hắc điểm vợ vết của cái dưới núi Thất Thiếu, sẽ không...”

Ngô Nại ngẩng phắt đầu lên trừng hấn. Thanh âm vì thế mà im bật, hấn cảm thấy mắt mặt đưa tay sờ sờ cái mũi, yếu đuối biện bạch, “Ta chỉ ăn ngay nói thật.”

Nàng dùng sức quần nhanh bằng gạc, buộc một cái thật chặt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lời nói thật của chàng ta nghe rồi.”

Tư Mã Vân Thiên bị nàng mạnh tay mà nhúu cả mày, nhin không được lại bổ sung một câu, “Trưởng môn Thiếu Lâm sẽ không hạ độc thủ lúc cứu người.”

“Sao chàng biết sẽ không? Chàng được trưởng môn Thiếu Lâm cứu rồi sao?” Ngô Nại mở miệng phản bác.

Hấn còn thật tình nhìn nàng, nói: “Bởi vì trên giang hồ chưa từng nghe có lời đồn như vậy, lịch đại trưởng môn Thiếu Lâm luôn dùng đức hạnh để tiếng cho đời sau.”

Ngô Nại nghĩ nghĩ, cuối cùng cho rằng điều này không thể phản bác, nếu không lại phạm vào tội bất kính với sư môn. Có điều, nàng vẫn hỏi tiếp, “Nói như thế, năm đó lão giáo chủ Viêm Giáo chết dưới tay sư phụ ta, coi như là thay trời hành đạo, vì sao còn chàng muốn đi báo thù?”

Sắc mặt Tư Mã Vân Thiên trở nên vắn vẹo khó coi, trừng mắt nhìn nàng. Nàng xoay người sang chỗ khác, dọn lấy một chỗ không bị máu bắn vào, định nằm trên đó.

Một bàn tay to nắm thắt lưng nàng từ phía sau, dùng sức kéo nàng vào trong lồng ngực ấm áp rắn chắc, âm thanh mang theo phần ái muội rót vào tai nàng, “Khiêu khích xong lại muốn đi? Hả, A Nại?”

“Chẳng lẽ chàng còn muốn đánh với ta một trận?” Nàng không cho là đúng.

“Có gì không thể.” Mười ngón tay dùng sức búng lên vạt áo của nàng, cẩn thận vỗ về chơi đùa trên làn da mịn màng của nàng, sau đó áp đảo nàng nằm xuống.

Ánh mắt Ngô Nại dừng ở khuôn mặt bên trái của hấn, không phải không có oán hận nói: “Kỳ thật, ta muốn chàng che đi nửa bên mặt này...”

Tư Mã Vân Thiên hung tợn hôn lên môi nàng, muốn giam cái miệng làm tức chết người ta không đền mạng này lại.

|||

Ngô Nại chưa từng hỏi Tư Mã Vân Thiên sao còn chưa tới Viêm Giáo, phảng phất như dẫu có đi nơi nào cũng không sao. Mà Tư Mã Vân Thiên cũng chưa từng nói cho nàng còn bao lâu mới có thể đến Viêm Giáo, tựa hồ tình nguyện cứ vĩnh viễn đi như vậy.

Tháng sáu trời nóng bức, ngồi trong xe ngựa cũng không thể làm người ta cảm thấy mát thêm chút nào. Vạt áo trên người Tư Mã Vân Thiên cơ hồ hoàn toàn rộng mở, mà Ngô Nại đối diện hấn lại quần áo chỉnh tề như trước, một bộ dáng mát mẻ không chút mồ hôi khoanh chân ngồi.

“Nàng không nóng sao?”

Nàng từ từ nhắm hai mắt trả lời, “Lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ mát.”

Tư Mã Vân Thiên đá áo khoác ngoài sang một bên, chuyển qua trước mặt nàng. Hấn đưa tay vuốt lấy một lọn tóc dài của nàng để trên ngón tay mà thưởng thức, phảng phất như không chút để ý mà nói nhỏ, “Thực giận ta sao?”

Ngô Nại trợn mắt nhìn hấn một chút, lại nhắm vào, “Ta nói rồi, ta là đệ tử Thiếu Lâm.”

Tư Mã Vân Thiên nhớ đến Viên Tuệ đại sư đã từng nói, điều quan trọng nhất chính là “Nếu nàng nghĩ”, quả nhiên, hai ngày trước mình thừa dịp nàng tắm rửa muốn ép nàng thay đổi nữ trang là không đúng, Ngô Nại không thay đổi suy nghĩ, ép nàng cũng vô dụng. Nghĩ đến đây, hấn không khỏi than nhẹ một tiếng, khẩu khí cũng mềm hần đi, “A Nại, đừng nóng giận, không phải là cuối cùng ta cũng không thành công sao?”

“Đó là do chàng không đánh lại ta.” Nàng nhẹ nhàng nói bằng quơ một câu nhưng lại là hung hăng đả kích đến Tư Mã Vân Thiên.

“A Nại.” Thanh âm tràn đầy bất đắc dĩ cùng thất bại.

Nàng bắt vi sở động, “Mặc quần áo vào, dùng sắc dụ cũng vô dụng.” Nàng trợn mắt ngăm hấn lườm một cái, khẳng định nói: “Chàng bây giờ không thích hợp dùng mỹ nam kế.”

“A Nại...” Có người gân xanh ẩn hiện ở thái dương.

Ngô Nại vẫn giữ vẻ bình thường, “Lời nói thật có khi lại tổn thương người, nhưng đáng tiếc lại là sự thật.”

Tư Mã Vân Thiên yên lặng mặc quần áo vào, ngồi xuống cạnh nàng.

“Không phá ta nữa?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Hắn nhún nhún vai, “Nhìn nàng trong người không thoải mái, muốn chọc cho nàng vui vẻ, nhưng mà, dường như nàng rất không biết ơn.”

Khóe miệng Ngô Nại cong lên, hai tay khoanh lại, tiếp tục ngồi. Tư Mã Vân Thiên đưa tay sờ lên mặt trái của mình, tìm đập có chút mạch và loạn nhịp, “Nàng nói mặt ta còn có thể khôi phục sao?”

“Vân Long tà công là môn võ công rất bá đạo, chàng loạn nội tức làm tẩu hỏa nhập ma, kết quả hiện tại đã là hạnh phúc trong bất hạnh rồi.”

“A Nại yêu mỹ nam tử nhất.” Hắn thở dài.

“Phàm là nam nhân diện mạo tuấn mỹ tìm nơi ngủ trọ tại khách điểm của ta, luôn thu phí cao hơn rất nhiều so với người thường, càng tuấn mỹ càng thu nhiều.”

“Dường như là thế.” Hắn có chút dăm chiêu.

“Bởi vì ta hận bộ dạng tuấn mỹ của nam nhân.” Đáp án của nàng khiến người ta không thể ngờ.

Tư Mã Vân Thiên kinh ngạc nhìn nàng. Thanh âm Ngô Nại thản nhiên, giống như gió thổi qua mặt nước, nhẹ nhàng, lại tạo ra gợn sóng nhẹ. “Bởi vì những nam tử này không phải là của ta, cũng không thể là của ta, cùng lắm là ta chỉ luận tội họ thôi.”

Tư Mã Vân Thiên đột nhiên hiểu ra, thanh âm không khỏi dẫn theo chút kích động, “A Nại.”

“Chàng là của ta, đẹp cũng tốt, xấu cũng vậy, cũng là người chỉ thuộc về mình ta.”

Hắn đưa tay ôm lấy nàng, một tay xoa lên khuôn mặt của nàng, trong mắt biểu lộ chân tình, “Ta cũng rất cao hứng, A Nại cũng chỉ thuộc về mình ta.”

Xe ngựa lăn trên mặt đường phát ra tiếng vang đát đát, bốn tỷ nữ ngồi ngay ngắn ở bốn phía ngoài xe ngựa, phần lớn thời gian đều là không phát ra tiếng động. Đến khi rừng cây trước mặt truyền đến tiếng vang vang khác thường, vẻ mặt của các nàng nháy mắt biến đổi. Bên trong xe tự nhiên hai người cũng nghe thấy tiếng vang kia, không khỏi liếc nhau.

“Dừng xe.” Ngô Nại lên tiếng.

Tư Mã Vân Thiên cũng không có hỏi gì, chui ra khỏi xe ngựa theo nàng, đi vào sâu trong rừng. Càng đến gần, tiếng rên rỉ thống khổ kia lại càng rõ ràng.

Một nông phụ mặc quần áo vải bông đang dựa vào một gốc cây đại thụ, một tay chộp vào thân cây, một tay đặt trên cái bụng rất tròn, hai chân có máu tươi chảy xuống, rõ ràng đã sắp sinh. Ngô Nại nhìn thấy tình cảnh này, trong đầu như bị sét đánh, lập tức đứng ngây người không thể động đậy.

Tư Mã Vân Thiên đưa tay đỡ lấy nàng cảm thấy thân thể nàng run run, mặt lộ vẻ lo âu, “A Nại, nàng sao vậy? Đừng dọa ta...”

Nàng dùng sức nắm lấy tay hắn, cơ hồ cấu chặt vào da thịt hắn, thanh âm cũng run lên, “Vân Thiên, đứa bé... đứa bé...” Không còn, hăng hái chiến đấu, nàng không phân biệt được trên người rốt cuộc là máu của kẻ địch hay là của mình, lại có thể cảm giác được giữa hai chân không ngừng chảy ra máu nóng, sau đó, nàng biết là đứa bé không còn.

Tư Mã Vân Thiên dùng sức ôm chặt nàng, nhẹ nhàng vỗ về trên lưng nàng, “A Nại, không có việc gì đâu, đều đã qua rồi.”

Hai tay nàng đột nhiên bắt lấy cánh tay hắn, vội vàng nói: “Cứu nàng, cứu đứa bé của nàng.”

“Được.” Hắn đáp ứng không chút do dự.

Sau nửa canh giờ, một tiếng trẻ con khóc rõ to, âm thanh nỉ non vang lên trong rừng cây, mà lúc này sắc mặt Ngô Nại đã tái nhợt như tuyết. Nàng dùng áo ngoài của mình để quấn cho đứa nhỏ, sau đó Tư Mã Vân Thiên dìu nàng ra khỏi rừng cây, trở lại trên xe ngựa. Tư Mã Vân Thiên nhìn người đột nhiên trở nên yếu ớt, giống như là một trận gió cũng có thể thổi tan nàng, trong lòng cũng gấp gáp. Hắn không biết làm sao an ủi nàng, chỉ có thể một lần lại một lần âu yếm gọi tên nàng. Hắn có thể tưởng tượng được ngày đó, khi trên hai tay nàng dính đầy máu tươi lại thống khổ vì mất đi thai nhi trong bụng, nhưng hắn lại không có khả năng gánh nỗi đau này thay nàng.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, vỗ lên lưng nàng, trấn an nỗi đau trong lòng nàng.

“A Nại, có ta ở đây rồi...” Hắn một lần lại một lần vỗ về nàng.

Ngô Nại dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng chìm vào giấc ngủ nhợt nhạt. Nhìn người trong lòng sắc mặt tái nhợt, Tư Mã Vân Thiên tình nguyện để nàng vĩnh viễn cũng không nhớ lại những điều này.

|||

Tổng đàn tà giáo có hình dạng thế nào? Sau vài ngày lòng vòng ở tổng đàn Viêm Giáo, Ngô Nại đưa ra kết luận là... rất giống thế ngoại đào nguyên. Điều này làm cho nàng rất là khó hiểu, chốn ma quái của yêu tà trong mắt nhân sĩ giang hồ vì sao ngược lại có vẻ như là một nơi thế ngoại đào nguyên? Chẳng lẽ vì khu rừng đào rộng lớn này gặp hạn sao?

Ngô Nại há mồm dùng sức cắn thêm một mồm toàn thịt quả đào, ngồi ở trên chạc cây nhìn rừng đào trĩu quả tiếp tục ngẩn người. Bây giờ, nàng và Tư Mã Vân Thiên có mối quan hệ “đoạn tụ” đã được muôn người lên tiếng xác nhận, toàn bộ người trong giang hồ ôm lấy tinh thần hóng hớt mà nhìn tiến trình “phát triển” tiếp theo của họ, không thể không nói đây cũng chính là lần đầu tiên chính - tà lưỡng đạo có cùng nhận thức. Ngô Nại đột nhiên rất muốn biết, trong giang hồ ngầm mở bàn cá cược, rốt cuộc nàng và Tư Mã Vân Thiên ai hơn ai, đại tiểu thắng thua thế nào.

Quả đào trong tay càng cắn càng nhỏ, cuối cùng nàng ném cái hột xuống, thuận tay lại hái một quả đào lớn khác, tùy tiện lau lau lên trên vạt áo, tiếp tục cắn. Bỗng dưng một tiếng cười khê truyền vào tai, một thân ảnh thanh nhả chậm rãi đi đến từ bên kia rừng đào, đứng lại dưới tàng cây, ngẩng đầu, giang hai cánh tay dụ dỗ nàng: “A Nại, xuống dưới đi.”

Ngô Nại không lập tức nhảy vào lòng hắn, mà nghiêng đầu đánh giá mặt hắn, sau đó vừa lòng gật gật đầu, “Kính mạch mở đi, xem ra phương pháp là có hiệu quả.”

Khóe miệng Tư Mã Vân Thiên hơi động, vẫn duy trì bộ mặt mỉm cười, tiếp tục nói: “Xuống dưới đi.”

Ngô Nại từ trên cây nhảy vào lòng hắn, đưa quả đào vừa cắn được một nửa trên tay đến bên miệng hắn, “Rất ngọt, nếm thử đi.”

Hắn liền cắn một ngụm ở ngay chỗ nàng đã cắn, gật đầu, “rất ngọt.” Hơn một tháng nay, cuối cùng tinh thần của nàng cũng khôi phục lại bình thường, làm hắn thở phào một hơi. Lúc tinh thần nàng yếu ớt, hắn thậm chí còn cảm thấy, chỉ cần nàng không nhợt nhạt suy yếu, cho dù nàng giống mỹ nam tử khác trước mặt hắn, hắn cũng miễn cưỡng có thể chịu được. Nhưng mà, khi nàng thực sự khôi phục như lúc đầu, hắn lại không thể dễ dàng tha thứ cho việc nàng liếc mắt nhìn một nam nhân khác, nhất là gặp mặt! Hôm qua hắn vừa ném đường chủ hình đường bị nàng ghé mắt nhìn nhiều lần tới một phân đà xa xôi mà tu thân dưỡng tính.

Tư Mã Vân Thiên đang nhớ lại, đột nhiên nghe thấy thanh âm nhàn nhạt mà chắc chắn của Ngô Nại, “Chàng xuống tay với đường chủ kia sao?”

“Ta là người không độ lượng như vậy sao?”

Nàng trả lời hắn khẳng định, “Phải.”

“Thì đã sao?” Hắn giữ nguyên vẻ xấu xa.

“Không có gì,” Nàng bình tĩnh tỏ vẻ, “Ta chỉ cảm thấy đường chủ kia tự nhiên lại toát ra vẻ mặt si mê với chàng, làm ta rất khó chịu, cho nên không khỏi nhìn hắn nhiều thêm vài lần, như thế thôi.”

“...” Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng tiện tay ném hạt đào xuống, bóng dáng từ từ đi xa, đột nhiên phát hiện, mình lại bị nàng đùa giỡn!

10. Chương 10

Lối đi thật dài không biết hướng đến nơi nào, trên vách tường đá hai bên lối đi có đốt đèn. Không gian yên tĩnh mà lại trống trải, hai người im lặng có vẻ càng phù hợp. Ánh đèn soi vào bên mặt trái của Tư Mã Vân Thiên, soi rõ một mảng da thịt mịn màng tinh tế, không còn vẻ khùng bố dữ tợn như trước. Lúc này, khuôn mặt tuấn mỹ kia tươi cười mang một vẻ hạnh phúc, tay phải của hắn nắm chặt tay trái người bên cạnh, từng bước một đi về phía trước.

Ngô Nại theo hắn đi về phía trước nhưng vẫn cảm thấy rất hoang mang, rốt cục không nhịn được lên tiếng hỏi: “Vân Thiên, đây là đâu?”

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, đưa tay nắn nhẹ mũi nàng, khó nén nổi vẻ cưng chiều: “Đừng nóng vội, tóm lại sẽ không hại nàng là được rồi.”

Nàng không nhịn được lẩm bẩm: “Khó nói.”

Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng buồn cười, một tay cứ đơn giản là ôm lấy nàng.

“A...”

Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, mang nàng đi gặp sư phụ ta.”

Ngô Nại kinh hãi trợn to mắt, túm lấy vạt áo trước ngực hắn, ánh mắt đánh giá khắp nơi: “Không phải sư phụ chàng đã bị sư phụ ta đánh chết sao? Chẳng lẽ có quỷ?”

Khóe miệng Tư Mã Vân Thiên đang cười lập tức cứng đờ, bất đắc dĩ gọi nhỏ “A Nại”. Nàng không nên phá hỏng không khí như thế chứ?

Nàng tự biết là đuối lý, cúi đầu, ghé vào trước ngực hắn không hề lên tiếng. Hai người quanh co trong lối đi một lúc lâu, cuối cùng dừng lại trước một vách tường đá.

Ngô Nại nhìn Tư Mã Vân Thiên khởi động cơ quan, bỗng nhiên một gian thạch thất xuất hiện trước mắt, đi qua thạch thất là một thông đạo nhỏ, lại mở một cơ quan khác, hiện lên một đoạn bậc thang tối đen, từng bậc thang đa kéo dài xuống dưới. Rồi Tư Mã Vân Thiên mở một cơ quan cuối cùng, một gian mật thất sáng ngời hiện ra trước mắt họ. Trên vách đá trong mật thất được khảm những viên dạ minh châu cực lớn, xung quanh có bàn đá, ghế đá, giường đá, đầy đủ các đồ dùng hàng ngày.

Nàng quay đầu nhìn hắn: “Vân Thiên?”

Hắn hiểu rõ cười: “Đây là nơi bế quan luyện công của các đời giáo chủ.”

“Không phải muốn đi gặp sư phụ chàng sao?” Tuy rằng nàng không quá mong đợi.

Hắn không trả lời nàng, chỉ đi đến tường đá bên phải, gõ nhẹ lên tường vài tiếng. Không lâu sau, Ngô Nại chợt nghe thấy tiếng bước chân của một người, rất nhẹ. Nàng không khỏi kinh ngạc như cơn mưa, là cao thủ!

Người nọ xuất hiện sau một cánh cửa bí mật, là một lão già cao tuổi, đang cầm trong tay một cốc rượu, yên lặng đi đến trước bàn đá, đặt cốc rượu xuống, sau đó khom người một cái hướng về phía Tư Mã Vân Thiên, rồi lại lui ra ngoài không tiếng động. Ánh mắt Ngô Nại dừng trên cốc rượu kia, gắt gao nhìn chằm chằm. Tư Mã Vân Thiên đi đến bên cạnh bàn đá, cầm lấy một bộ hỉ phục bên trên, đi về phía nàng.

“Chàng muốn làm gì?” Nàng không khỏi từng bước lùi về sau.

Hắn cười đến mị hoặc lại yêu nghiệt, mở bộ hỉ phục tân nương ra trước mặt nàng, “Nàng mặc vào đi.”

Ngô Nại trừng mắt nhìn, không hề động tay.

“A Nại!” Nhẹ nhàng, màng theo ý đồ mê hoặc.

Ngô Nại vô lực kháng cự, cúi đầu đưa tay nhận lấy hỉ phục. Tư Mã Vân Thiên nhìn nàng lấy yết hầu giả ra, cởi quần áo nam trên người, chậm rãi phủ lên người bộ áo cưới đỏ thẫm. Mái tóc đen xõa tung trên tấm áo cưới đỏ thẫm, trong một khắc hoàn toàn khôi phục lại thân phận nữ nhi kia, một đôi mắt ngọc mây ngài. Mỹ nhân đưa đôi mắt đẹp nguyệt Tư Mã Vân Thiên đang đứng trước mặt, thản nhiên cười với hắn. Ánh mắt Tư Mã Vân Thiên tham lam nhìn nàng, đem hình ảnh của nàng khắc sâu trong lòng. Đây là A Nại của hắn, A Nại chỉ thuộc về mình hắn. Sau đó, hắn thay áo tân lang.

Hai người cầm tay nhau rời khỏi mật thất, bước vào một hướng khác, cuối cùng dừng lại ở cuối lối đi. Nháy mắt cửa đá mở ra, một cỗ hơi thở âm lãnh phả đến trước mặt, lọt vào tầm mắt là một quan tài bằng đá. Không hiểu sao Ngô Nại rung mình một cái. Tư Mã Vân Thiên kéo nàng đến trước quan tài đá thì dừng lại, quỳ xuống. Ngô Nại không do dự, quỳ xuống bên cạnh hắn.

Trước bài vị của sư phụ, Tư Mã Vân Thiên nhẹ nhàng dập đầu lạy ba cái: “Sư phụ, Thiên Nhi mang thê tử đến gặp người.”

Ngô Nại muốn nhin nhưng vẫn nói ra: “Sư phụ chàng trên trời có linh, liệu có tức giận đến sống lại không?”

Tư Mã Vân Thiên quay đầu trừng nàng.

Nàng dũng cảm nói tiếp: “Là sư phụ ta đánh ông chết, xem như chúng ta là kẻ thù truyền kiếp.”

Có một lúc Tư Mã Vân Thiên không thốt nổi lời nào. A Nại, cô gái này, thật sự là ông trời phái tới để khảo nghiệm hắn.

“Vân Thiên?” Nàng cẩn thận lên tiếng, đưa tay giật nhẹ ống tay áo hắn.

Hắn phì cười một tiếng: “Vậy sau này nàng hãy vì sư phụ mà sinh vài đồ tôn tài giỏi, như thế ông lão sẽ không tức giận.”

Nháy mắt khuôn mặt Ngô Nại đỏ bừng khiến người ta say lòng, không dám nhìn hắn. Tư Mã Vân Thiên cười khê, kéo nàng lạy vài cái trước linh vị của sư phụ. Sau đó, hai người quay lại mật thất một lần nữa, trên bàn đá đã dọn sẵn rượu và thức ăn, thậm chí còn có một đôi nến long phụng. Tư Mã Vân Thiên đem đến một mảnh khăn hồng phủ lên đầu nàng, nắm tay nàng bái thiên địa trước ánh nến đỏ, sau đó đưa tay nhắc mảnh khăn hồng của nàng lên. Bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng cười, hạnh phúc mà lại chứa chan tình yêu.

|||

Mùng tám tháng tám, Thiếu Lâm tự. Trên Đại Hùng Bảo Điện trang nghiêm đang tiến hành nghi thức quy y. Ngô Nại một thân áo xám quỳ gối trên bồ đoàn, tóc dài xõa tung, vẻ mặt bình tĩnh.

Viên Tuệ đại sư đứng bên cạnh nàng nói: “Vô Tướng, hôm nay sư huynh cho người quy y, qu y phật ta, từ nay về sau lỵ căn thanh tịnh, không luyến hồng trần.”

“Vâng.”

“Vậy sư huynh bắt đầu ngay.”

“Vâng.”

Dao cạo trong tay Viên Tuệ đại sư hạ xuống, một món tóc dài nhẹ nhàng rơi xuống đất, giống như đoạn tuyết duyên trần, khó mà quay lại.

“Dừng tay, lão lừa trọc, người dừng tay cho ta!” Một tiếng hét to vang lên từ ngoài điện, tiếng như sét đánh, thân như tia chớp, trong nháy mắt người đã bước vào trong điện.

Về mặt Tư Mã Vân Thiên nổi giận, cả người tràn ngập một cỗ khí âm hàn, nhìn chăm chăm người đang quay lưng về phía cửa điện. Thành thân xong vậy mà nàng không từ mà biệt, chạy thẳng về Thiếu Lâm xuất gia quy y!

“A Nại, hôm nay nàng dám xuống tóc, ta sẽ huyết tẩy Thiếu Lâm.”

“Chàng lại muốn làm gì?”

“Nàng bội tình bạc nghĩa với ta, lại còn hỏi ta muốn làm gì?”

Lời vừa nói ra, giống như thiên lôi oanh một tiếng, mọi người đến xem lễ thu được tin tức đặc biệt này đều tức khắc giật mình. Ngô Nại bỗng quay đầu nhìn hấn căm tức. Tư Mã Vân Thiên cũng giận dữ đưa mắt nhìn lại nàng. Ánh mắt mọi người thì dừng trên hai người họ. Các vị đại sư của Thiếu Lâm liếc mắt một cái, không nói gì.

“Tư Mã Vân Thiên, chàng nói linh tinh cái gì. Đây là nơi chàng có thể ăn nói lung tung sao?” Nàng rất vất vả mới làm sư huynh đồng ý để nàng xuất gia, hấn dám đến phá, muốn nhịn cũng không thể nhịn được.

“Vô Tướng, xem ra ngươi chưa dứt duyên trần, cửa Phật không thể thu ngươi.” Viên Tuệ đại sư lên tiếng tham gia.

Ngô Nại quay đầu, nhìn ông khó tin, môi mấp máy, lại mãi không thể thốt nên lời.

Viên Tuệ đại sư nhìn nàng mỉm cười: “Sư đệ, mọi sự tùy duyên.”

Sư huynh, người lừa ta. Nàng dùng ánh mắt tỏ vẻ oán giận. Việc này mười phần hết tám, chín phần là sư huynh sắp xếp, đâu phải muốn cho nàng làm hòa thượng mấy tháng.

Tư Mã Vân Thiên lại nói: “Ta giả cho nàng, chỉ cần nàng không xuất gia, ta lập tức giả cho nàng.”

Những lời này nói ra thành công làm gián đoạn việc trao đổi ánh mắt giữa Viên Tuệ đại sư và Ngô Nại. Chắc họ nghe lầm rồi? Hấn nói gì? Hấn giả cho nàng? Sao hấn giả cho nàng được? Hiện tại nàng vẫn là thân phận nam tử a... Hơn nữa, nàng đã vụng trộm giả cho hấn!

“Sư đệ, tùy duyên đi.”

Tùy duyên? Tùy thế nào?

Ngô Nại cố gắng giả vờ: “Là hấn muốn ta rước hấn về.” Ta đã từng cưới một Đường đại tiểu thư, thế mà còn muốn cưới tiếp một người đàn ông sao?

“Vô ngã tướng, vô nhân tướng, thế gian vạn vật đều là hư ảo. Nam thì thế nào? Nữ thì sao? Vô Tướng, Phật nói: Chúng sinh bình đẳng.”

Sư huynh, ta xác định ngươi đang muốn chinh ta. Ánh mắt Ngô Nại nói lên như thế.

Viên Tuệ đại sư vẫn mỉm cười: “Phật viết: Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?”

“Cho nên, ta phải vào sao?”

“A di đà Phật”

Ngô Nại dùng sức nhắm mắt, cúi đầu nhìn nắm tóc cắt dưới chân: “Sư huynh, ngươi đã xuống tóc cho ta.”

Viên Tuệ đại sư thông dong tự nhiên đáp lại: “Đây là một chút duyên phận của ngươi với Phật.”

Sư huynh, người thật vô sỉ! Ngô Nại thở sâu, xoay người đi thẳng ra ngoài, đi qua người Tư Mã Vân Thiên cũng không hề dừng lại.

“Đa tạ đại sư.” Tư Mã Vân Thiên gật đầu thay lễ với Viên Tuệ đại sư, lập tức theo Ngô Nại rời đi.

Hai bóng người một trước một sau chạy vội ra khỏi Thiếu Lâm tự. Người trước đi vào Giang Hồ khách điểm, người sau lập tức bước vào theo. Điểm tiểu nhị Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu lấy khăn lau, đặt ấm trà, dọn bàn, cầm chổi đều dừng tay nhìn về phía họ. Trưởng môn phương trượng bảo họ thông báo tin tức cho Cái Bang, họ chỉ biết hôm nay sẽ có một màn này. Để sư thúc tổ quy y cửa Phật, đùa giỡn gì chứ?

“A Nại, nàng đứng lại!”

Ngô Nại đứng lại, Tư Mã Vân Thiên lại bay ra cửa. Mấy người giang hồ đang uống trà ở lầu hai mở to mắt mà nhìn giáo chủ Viêm Giáo bị người ta đá một phát bay ra ngoài cửa điểm, tỏ vẻ vô cùng đồng tình. Đáng thương cho thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử này, yêu ai không yêu, cố tình đi yêu Ngô đại trưởng quỹ cũng là đàn ông, nhất định là vì thế mới bị đập ột cái.

Hai người họ trên giang hồ là một đôi tình nhân quỷ dị nhất, quả thực là một đôi kỳ quặc. Một người danh môn, một kẻ tà giáo. Hai nam nhân, một đôi đoạn tụ. Trong đó, thậm chí Ngô đại trưởng quỹ đã từng lấy vợ quỷ. Quan hệ thực sự có thể nói là rắc rối phức tạp.

Ngô Nại hung tợn nhìn kẻ bước vào điểm: “Hôm nay đừng để ta nhìn thấy chàng nữa.” Lúc xoay người đi không nhìn được đánh một cái vào khung cửa ở lối đi ra hậu viện, gỗ vụn rơi lả tả.

Tiểu Đinh kêu lên: “Ông chủ, người phá hỏng khung cửa!”

“Trừ lương của người.” Ngô Nại cũng không quay đầu, chỉ có tiếng nói truyền lại.

Tiểu Đinh tự nghĩ không vui, sờ sờ cái mũi. Tư Mã Vân Thiên đi xẹt qua người hắn. Tiểu Đinh lập tức ghé vào khung cửa lối đi ra hậu viện. Tiểu Bính cũng nằm úp sấp lên đó. Hành lang gỗ dài khúc khuỷu ngăn cách khách điểm và hậu viện Ngô Nại ở, giữa hai nơi còn có một vườn rau lớn. Ghé vào khung cửa nhìn, kỳ thực cũng không nhìn được gì, nhưng, có chút ít còn hơn không!

Ngô Nại mang theo một bụng tức giận, một cước đá văng cửa phòng rồi đi vào, ngồi xuống cạnh bàn hờn dỗi. Chỉ một chút nữa, chỉ thiếu chút xíu nữa thôi, là nàng đã xuất gia, nhưng mà, tất cả đều bị Tư Mã Vân Thiên phá hỏng...

Tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền vào từ cửa, Tư Mã Vân Thiên bước vào, đóng cửa phòng, ngồi xuống trước mặt nàng, cầm lấy tay nàng, ngẩng đầu nhìn nàng: “Nàng xuất gia, ta phải làm sao bây giờ?”

Thanh âm Ngô Nại rầu rĩ, mang theo vẻ không cam lòng: “Thật vất vả ta mới làm cho sư huynh đồng ý.”

Nếu ông ta thực sự đồng ý sẽ không báo cho Cái Bang mang tin tức cho ta. Lời này. Đương nhiên là Tư Mã Vân Thiên sẽ không nói ra.

“Sao nhất định phải xuất gia?”

“Sư huynh đã đồng ý chỉ cần ta có thể xuất gia sẽ cho ta làm thủ tọa giới luật viện hai tháng, muốn làm...” Mặt nàng lộ vẻ phần uất, ầm ứ càng lúc càng nhiều, không nhìn được hai hàng nước mắt rơi xuống.

“A Nại...” Tư Mã Vân Thiên hoảng sợ, tay chân luống cuống, lần đầu tiên thấy nước mắt của nàng như thế rất đau lòng.

Trong lòng Ngô Nại bị thương, càng không thể kiềm chế, nước mắt thành dòng chảy trên hai gò má. Cuối cùng, Tư Mã Vân Thiên đành phải ôm nàng vào trong ngực nhẹ giọng dỗ dành an ủi.

Ngón tay lơ đãng đặt lên mạch của nàng, bỗng dừng ngẩn ngơ, lại cẩn thận bắt mạch, trong mắt không khỏi nở rộ vui mừng lẫn kinh ngạc, có chút kích động ôm chặt người trong lòng, tiếng nói cũng không tránh được mà mừng run: “A Nại, A Nại của ta... Nàng thật quá tốt!”

Nàng đưa mắt trừng hắn, dùng sức đánh hắn một cái: “Chàng vui sướng khi người ta gặp họa.”

Tư Mã Vân Thiên khó nén ý cười, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng: “Nàng đã mang con của chúng ta.”

Ngô Nại ngậy người một chút, đôi mắt nhuốm qua nước mắt sáng ngời. Nàng ngơ ngác nhìn hắn, sau đó ánh mắt chậm rãi trượt trên cái bụng bằng phẳng của mình, thì thào không dám tin: “Thật sao?”

Hắn dùng sức gật đầu.

“Ta không có cảm giác.” Nàng nửa tin nửa ngờ.

Hắn giúp nàng lau gò má còn sót lại nước mắt, cười nói: “Nàng mơ hồ như vậy sao có thể có cảm giác.”

Về mặt Ngô Nại bỗng nhiên buồn bã. Lần trước nếu nàng biết sẽ không...

Biết nàng nghĩ đến chuyện gì, hắn nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của nàng, thở dài: “Không thể trách nàng, chỉ vì nó và chúng ta không có duyên phận thôi.”

Hai người lẳng lặng ôm nhau ngồi bên cạnh bàn. Hồi lâu sau, Ngô Nại bắt đầu có chút lo lắng nói: “Sau này phải làm sao?” Bụng nàng sẽ ngày một lớn, muốn giấu cũng không giấu được.

“Theo ta về Viêm Giáo đi.”

“Ta về phía sau núi.” Chỗ đó là cấm địa của Thiếu Lâm, dù Viên Tuệ phương trượng tán thành, hắn cũng không thể bước vào nơi đó.

“Khách điểm là nơi thị phi không thể ở.”

“Ta biết.”

Hai người lại trầm mặc. Giây lát sau, Tư Mã Vân Thiên phát ra một chuỗi tiếng cười trầm thấp, ghé vào tai nàng nói mấy câu. Mặt Ngô Nại đỏ lên một chút, giẫy khởi tay hắn định đi. Hắn dùng lực kéo người lại trong lòng, ôm chặt lấy nàng, một bên thì thầm, một bên đi về chiếc giường cách đó không xa.

|||

Đỉnh núi Trường Bạch, quanh năm tuyết phủ trắng xóa. Mặt nước hồ trên núi cao xanh lam trong suốt, phẳng như gương. Mặt nước bây giờ tích một lớp băng dày, dưới ánh mặt trời chiếu xuống ánh lên tia sáng lóng lánh ngũ sắc, lấp lánh đến mức động lòng người.

Cả người Ngô Nại trùm trong tấm áo lông cừu rất nặng, rúc trong lòng Tư Mã Vân Thiên nhìn cảnh vật trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười tràn ngập hạnh phúc. Ánh mắt Tư Mã Vân Thiên lại mãi chỉ dừng ở người trong lòng mình, tay đặt nhẹ lên cái bụng rất tròn của nàng xoa xoa, có lúc sẽ có chấn động nghịch ngợm chạm vào tay hắn, làm cho ý cười trong mắt hắn càng sâu sắc.

Nơi này là nơi họ đính ước, cũng là nơi đẹp nhất trong trí nhớ của họ. Ở đây hiếm có bong người, yên tĩnh mà lại an toàn.

“Ra ngoài nửa ngày rồi, A Nại, quay về nghỉ ngơi đi, đừng để cảm lạnh.”

Ngô Nại có chút không cam lòng đưa mắt nhìn lại thiên trì, theo hắn quay lại sơn động hai người đang ở tạm. Trong động bày rất nhiều những lớp da lông của dã thú, nằm trên đó để chịu vô cùng. Tất cả đều đơn giản, nhưng không chỗ nào là không mang đậm hương vị hạnh phúc.

Bấm đốt ngón tay tính tháng từ khi họ đến đây, ở tại đỉnh núi Trường Bạch này, cùng nhau chờ đợi một sinh mệnh bé nhỏ xuất hiện. Nơi này bốn bề yên tĩnh không có bong người giờ đây trở thành một nơi ấm áp ngọt ngào cho hai người.

Buổi tối, Ngô Nại nhìn người đang áp tai lên bụng mình nghe tiếng thai động, cất tiếng hỏi một điều đã thắc mắc lâu trong lòng: “Từ lúc nào thì chàng phát hiện thân phận của ta?”

“Khi sư huynh của ta đến tìm, hôm đó nàng vội vàng chạy về.” Hắn cũng không giấu diếm.

“Lúc trước chàng vẫn khiêu khích ta, không phải do nghi ngờ sao?”

“Chọc nàng rất thích, có sắc tâm nhưng không sắc dâm.” Hắn thấp giọng cười nói.

“Chỉ sợ lúc ấy chàng đã có ý muốn sau này sẽ diệt khẩu.”

“Nếu một nam tử nhìn thấy ta như thế, A Nại”, thanh âm hắn trầm xuống, “ta sẽ không cho phép hắn sống.”

“Ta có thể hiểu được.”

Hắn đưa tay xoa lên khuôn mặt mịn màng của nàng, cười ôn nhu: “Nhưng mà, dần dần ta phát hiện ra bản thân mình đối với nam nhân này lại có thứ tình cảm khác thường, thậm chí ta còn cảm thấy chán ghét chính mình. Ngay lúc ta quyết định bằng mọi giá phải diệt hắn để lòng được yên tĩnh thì lại đột nhiên phát hiện hóa ra nàng lại là một cô gái.”

Ngô Nại neho mắt. Tư Mã Vân Thiên tươi cười mang theo chút chọc ghẹo, ghé vào tai nàng nói: “Ta ăn sạch nằng vào trong bụng, làm hết mọi việc có thể làm với nằng, chẳng phải là cách tốt nhất để diệt khẩu sao? A Nại, nằng thật sự khiến ta trở nên rất tà ác!”

“Vậy sao?”

“Một thiên hạ đệ nhất mỹ man tử như ta chủ động đưa đến cửa như vậy, A Nại tự dưng chiếm được, không phải sao?”

Ngô Nại nhăn nhó mặt mày nhìn cái bụng to tròn của mình, cắn răng nói: “Nhưng mà, sao phải sinh đứa bé?”

“Nằng là phụ nữ mà.” Hấn nói đương nhiên.

“Vẫn là làm đàn ông tốt hơn.”

Tư Mã Vân Thiên bật cười, lại phát hiện thần sắc nằng có chút khác lạ, lập tức khẩn trương hấn lên: “A Nại?”

Nằng túm chặt vạt áo của hấn, há mồm thở dốc: “Đau...”

“A Nại...”

“Đau quá...”

Ngô Nại nằm trên lớp da thú, đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cầm cánh tay hấn siết chặt không ngừng, bàn tay nổi hết gân xanh. Có thể thấy được nằng đang phải chịu đau đớn kịch liệt đến mức nào. Sau nửa ngày đau đẻ, một tiếng trẻ con khóc rõ to vang lên oa oa trong động.

“A Nại...” Tư Mã Vân Thiên hoảng sợ đến thất sắc, mặt xám như tro tàn. Nhìn người hấn yêu thương nhắm mắt ngã trên tấm đệm, ngón tay hấn run run tìm được hơi thở dưới mũi nằng, sau đó mới thở phào một hơi. Tốt quá, chỉ là hôn mê!

Khi Ngô Nại tỉnh lại trong cơn mơ màng, nghe có tiếng khóc bên tai, mở mắt ra có chút mờ mịt.

“A Nại, rốt cục nằng tỉnh rồi.”

Tiếng kêu kinh hãi truyền vào trong tai. Nằng quay đầu nhìn thấy cảnh một nam nhân khuôn mặt tiêu tụy đang vỗ về một đứa bé quần trong tã màu xanh. Chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, tiếng khóc đã có chút mệt mỏi.

“Vân Thiên.”

Hấn đưa tay giúp nằng ngồi dậy, có thể thấy rõ ràng tơ máu trong mắt, ngay cả hốc mắt cũng đã có chút ướm ắt.

“Ta ngủ lâu lắm sao?”

“Năm ngày.” Hấn rất sợ nằng cứ ngủ mãi như vậy không tỉnh, sợ thực sự mất nằng.

“Đưa con cho ta.”

Hấn đưa cho nằng đứa bé đang bế trong lòng. Cái miệng nhỏ nhắn của nó rốt cục cũng tìm được đầu vú của mẹ, tiếng khóc thút thít cũng dừng lại, vội vàng mút lấy. Ngô Nại hơi hơi nhú mi, đau quá!

“Có sao không?”

Nằng lắc đầu, nhìn bộ ngực không hề “hùng vĩ” của mình, có chút lo lắng nói: “Sợ sữa của ta không đủ cho nó ăn.”

Tư Mã Vân Thiên không thể không thở dài: “Có lẽ thế.”

Lập tức nằng liếc mắt nhìn hấn một cái. Hấn né tránh ngó qua một bên.

Ngô Nại cúi đầu hạnh phúc nhìn khuôn mặt của con, như tự nói với mình: “Trước kia dường như ta nghe người ta nói có lưu truyền một phương pháp thúc sữa của dân gian.”

“Chốc nữa ta sẽ xuống núi tìm.”

Tư Mã Vân Thiên hầu hạ vợ ăn xong, lại chuẩn bị nhiều đồ ăn bên cạnh, rồi một phen cẩn thận bố trí ngoài động rồi mới tắt tả xoay người xuống núi. Ba ngày sau, hắn mới quay lại. Theo phương pháp thức sữa tìm được, giáo chủ Viêm Giáo tự tay hầm nấu những nguyên liệu vừa mang về cho vợ ăn.

Hai tháng sau, hắn nhìn bộ ngực của vợ hở ra, không nhìn được mà thốt lên: “Cuối cùng cũng cảm thấy mình không phải là một tên ngụy đoạn tụ.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã bị người ta đá một cước văng ra ngoài sơn động.

Ngô Nại nghiêng răng mà nói với hắn: “Trong vòng nửa năm ta không muốn nhìn thấy chàng.”

Kết thúc

Ngô đại trưởng quỹ của Giang Hồ khách điểm có con. Theo những nhân sĩ để tâm quan sát, đứa bé kia càng lớn càng giống dáng vẻ của giáo chủ. Rồi người ta nảy ra một nhận định, giáo chủ vì lo cho gia đình, thừa dịp Ngô đại trưởng quỹ không ở bên cạnh, “hồng hạnh xuất tường” với người phụ nữ khác, sinh ra đứa bé này. Kết quả là bị Ngô đại trưởng quỹ bắt được, một chưởng đánh chết cô gái đáng thương kia, sau đó đoạt lấy đứa bé. Kể từ ngày đó, giáo chủ vì một mạch hương khói, không thể không tiếp tục hết lòng hầu hạ dưới thân Ngô đại trưởng quỹ.

Thân là giáo chủ Viêm Giáo, giang hồ đệ nhất mỹ nam tử, từ sau khi gặp gỡ Ngô đại trưởng quỹ - tai họa danh môn – bị hắn ép buộc vào con đường đoạn tụ. Hơn nữa, có thể thấy rõ ràng là không có hi vọng trở mình, đối với việc này, đồng đạo giang hồ thật sự vô cùng thông cảm.

“Tránh xa Ngô đại trưởng quỹ” là khẩu hiệu vẫn lưu truyền hơn mười năm trong chốn giang hồ, có thể nói là “từ thượng nguồn đổ đi muôn nơi”, vĩnh viễn lưu truyền.

TOÀN VĂN HOÀN.

[1] Đệ tử thiếu lâm khi học thành tài sẽ phải vượt qua “Thập Bát Đồng Nhân” nếu qua được sẽ được tư cách nâng cự đỉnh. Mình không nhớ tên đỉnh, chỉ nhớ thân đỉnh trái có khắc Thanh Long, phải có Bạch Hổ, muốn nâng đỉnh này người ta phải ôm đỉnh, sẽ nung hai hình Thanh Long Bạch Hổ lên hai cánh tay. Dù không nâng đỉnh cũng có thể xuống núi nhưng như vậy không được coi là đệ tử chính thức của Thiếu Lâm. Mà cũng là sự không cam lòng trong lòng mỗi đệ tử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-re-phet-mon>